

ПАТРИША ХАЙСМИТ
КРЯСЪКЪТ НА
КУКУМЯВКАТА

Превод от английски: Сашка Георгиева, 1988

chitanka.info

1

Работното време бе до пет, но Робърт остана в завода близо час след това. Не бързаше да се прибере, а и като се позабавеше, щеше да си спести блъсканицата, която настъпваше в паркинга на самолетостроителното предприятие „Лангли“ между пет и пет и половина, когато служителите си тръгваха. Забеляза, че Джак Нилсън също е останал, както и старият Бенсън, който обикновено напускаше работа последен. Робърт изгаси флуоресцентната лампа на бюрото си.

— Изчакай ме — извика Джак. Гласът му прозвуча глухо в празната чертожна.

Робърт взе палтото си от шкафчето. Сбогуваха се с Бенсън и се отправиха към дългото остъклено фоайе, където бяха асансьорите.

— Значи си взе ботушите — каза Робърт.

— Тъхъ. — Джак погледна огромните си крака.

— На обяд не беше с тях.

— Не. Бяха в шкафчето ми. Най-напред трябва да ги нося само по няколко часа на ден.

Влязоха в асансьора.

— Хубави са — каза Робърт.

Джак се изсмя.

— Ужасно са грозни, но, ей богу, страшно са удобни. Искан да те попитам нещо. Можеш ли да ми дадеш една десетачка до заплата? Днес с...

— Разбира се. — Робърт извади портфейла си.

— С Бети имаме годишнина от сватбата и ще ходим на ресторант, но ела преди това у нас да пийнем по нещо. Ще отворим бутилка шампанско.

Робърт му даде десет долара.

— Годишнина от сватбата... Би трябвало да бъдете сами с Бети.

— Е, хайде сега! Само по чаша шампанско. Казах на Бети, че ще те поканя.

— Не, благодаря ти, Джак. Сигурен ли си, че ще ти стигнат за ресторант?

— Абсолютно, а и тия пари ми трябват само за цветя. Шест долара биха свършили работа, но десет по-лесно се помнят. Даже и толкова нямаше да ми трябват, но днес платих последната вноска за ботушите. Седемдесет и пет долара! Има си хас да не са удобни! Хайде, Боб, ела.

Бяха в сградата на паркинга. Робърт нямаше намерение да тръгне с него, но не можеше да измисли как да се измъкне.

Погледна дългото грозновато лице на Джак и посивялата му, късо подстригана черна коса.

— Коя годишнина празнувате?

— Деветата.

Робърт поклати глава.

— Прибирам се, Джак. Много поздравя на Бети.

— Какво, като е деветата годишнина? — извика Джак след него.

— Нищо! До утре!

Робърт се качи в колата си и пръв излезе от паркинга. Джак и Бети живееха в скромна безлична къща в Лангли и парите им непрекъснато изтичаха заради майката на Джак и бащата на Бети, които, както казваше Джак, бяха все болни, така че всеки път, когато с Бети успееш да посъберат нещичко за почивка или ремонт на къщата, то непременно се оказваше необходимо или на майка му, или на баща ѝ. Но те имаха петгодишна дъщеричка и бяха щастливи.

Вечерта се спускаше бързо, осезателно, като черните води на море, плъзнало по земята. Докато подминаваше мотелите и закусувалните в покрайнините на Лангли, Робърт изпита физическо отвращение, когато си представи как влиза в града и стига до улицата си. Спря колата при една бензиностанция, обърна и потегли по пътя, по който беше дошъл. Всичко е заради здрача, помисли си той. Не го обичаше дори през лятото, въпреки че тогава той падаше по-бавно и беше по-поносим. През зимата се спускаше върху монотонния пейзаж на Пенсилвания, все още непривичен за Робърт, с бързина, която го плашеше и потискаше. Приличаше на внезапна смърт. В събота и неделя, когато не ходеше на работа, Робърт смъкваше транспарантите в четири часа следобед, запалваше лампите и когато отново погледнеше навън доста след шест, тъмнината вече бе дошла, тя беше там, всичко

бе свършило. Робърт стигна до Хъмбърт Корнърс — градче на около девет мили от Лангли, и сви по тесен чакълест път, който водеше извън града.

Искаше отново да види момичето. Може би за последен път, помисли си той. Беше си го мислил и преди, но всеки път се оказваше предпоследен. Запита се дали момичето не беше причината да остане толкова до късно на работа, след като съвсем не бе наложително; дали не се бе забавил, за да е сигурен, че когато излезе от завода, навън вече ще е тъмно.

Робърт остави колата си в един тесен път между дърветата близо до дома на момичето и тръгна пеш. Когато стигна алеята, която водеше към къщата, закрачи по-бавно, продължи покрай баскетболния кош в дъното и навлезе в ливадата отзад.

Момичето пак беше в кухнята. Виждаха се двете квадратчета светлина отзад на къщата и фигурата му се появяваше ту в едното, ту в другото, но се задържаше повече в лявото, край масата. За Робърт прозорецът бе като мъничък фокус на фотоапарат. Робърт рядко се приближаваше. Беше го страх, че момичето може да го забележи, че полицията може да го арестува като човек, който дебне около чужди къщи, за да види как някоя жена се съблича. Но този път вечерта беше много тъмна и той се приближи.

Идваше тук за четвърти или пети път. Видя момичето за пръв път една събота — беше ясен слънчев ден в края на септември и Робърт обикаляше с колата си из околността. Когато мина покрай къщата ѝ, тя изтърсваше едно килимче на верандата и въпреки че я видя за не повече от десетина секунди, образът ѝ му направи поразително впечатление, сякаш гледката му бе позната, сякаш бе картина или човек, на които се бе натъквал някъде. Момичето явно живееше тук съвсем отскоро — върху верандата бяха натрупани кашони, а на прозорците нямаше пердета. Къщата бе на два етажа, бяла, с кафяви капаци и рамки на прозорците, мазилката се лющеше, моравата беше занемарена, а парапетът покрай алеята отпред бе изкривен и заплашваше да падне. Момичето бе доста високо, със светлокестенява коса. Това бе горе-долу всичко, което Робърт успя да забележи от двадесетина метра разстояние. Не можеше да каже дали бе хубава, или не, пък и нямаше значение. А кое имаше значение? Трудно му беше да определи. Но на втория или третия път, когато видя момичето, разбра

какво харесва у нея — изглеждаше спокойна, явно обичаше занемарената си къща и беше доволна от живота. Забеляза всичко това през прозореца.

Спря на два-три метра от къщата и застана встрани от светлината, която струеше от прозореца. Озърна се наляво и надясно, после хвърли поглед и назад. Единствената друга светлина в околността бе точно зад гърба му — светеше в една ферма чак отвъд дългото поле, на около половин миля разстояние. В кухнята момичето слагаше маса за двама, което вероятно означаваше, че приятелят ѝ ще дойде на вечеря. Робърт го беше виждал два пъти — висок младеж с къдрава черна коса. Единия път се бяха целунали. Робърт предполагаше, че са влюбени и ще се оженят, надяваше се, че момичето ще бъде щастливо. Приблужи се, плъзгайки крака по земята, за да не настъпи някоя вейка, спря и с едната си ръка се хвана за клона на някакво дръвче.

Тази вечер момичето пържеше пиле. На масата имаше бутилка бяло вино. Беше си сложила престилка, за да не се изцапа, но докато Робърт я наблюдаваше, тя се дръпна рязко и разтри китката си, върху която бе пръснала гореща мазнина. От транзистора в кухнята се чуваха новините. Предишния път момичето бе започнало да приглася на някаква песничка по радиото. Гласът ѝ не беше нито хубав, нито лош, а просто естествен и верен. Беше висока около метър и седемдесет, с едър кокал и дълги крайници, на възраст между двадесет и двадесет и пет години. Лицето ѝ беше гладко и ведро — лице, което никога не се мръщи, а светлокестенявата ѝ коса се спускаше по раменете на меки къдри. Носеше косата си разделена на път в средата и вдигната зад ушите с две златни шноли. Имаше тънки устни и възширока уста, в чийто израз обикновено се забелязваше някаква детинска сериозност, както и в — погледа на сивите ѝ очи. Очите ѝ бяха малки. Робърт намираще пропорциите ѝ безупречни като в умело изваяна статуя.

Независимо че бяха малки, очите се съчетаваха с всичко останало у нея и общото впечатление му се струваше възхитително.

Всяка вечер, когато я поглеждаше за пръв път, след като не я беше виждал две или три седмици, той оставаше толкова поразен и омагьосан, че сърцето му подскачаше, а след това биеше лудо няколко секунди. Веднъж преди около месец му се стори, че тя се вторачи право в него през прозореца, и тогава сърцето му мигом престана да

бие. Той отвърна на погледа ѝ без страх, без да направи опит да остане незабелязан, като застине на място, но в тези няколко секунди трябваше да преглътне неприятния факт, че изпитва ужас от погледа ѝ, да се изправи лице в лице с вероятността всичко да се сгромоляса още в следващия миг — тя ще извика полиция, хубавичко ще го огледа, после ще го арестуват за хулиганство и всичко ще свърши по такъв нелеп начин. За щастие тя не го беше видяла ѝ насоченият към него поглед явно беше чиста случайност.

Името ѝ беше Тийролф — Робърт го прочете върху пощенската кутия на улицата. Това беше единственото, което знаеше за нея, освен че караше светлосин фолксваген. Паркираше го на алеята, тъй като къщата нямаше гараж. Робърт никога не бе правил опити да я проследи сутрин, за да види къде работи. Съзнаваше, че къщата е една от причините, заради които му бе приятно да я наблюдава. Харесваше му привързаността ѝ към дома, удоволствието, с което слагаше завеси и окачваше картини. Най-много обичаше да я наблюдава, докато шета из кухнята — за щастие кухненските прозорци бяха три, всичките затулени от клоните на дървета, които му позволяваха да остане незабелязан. В двора имаше барака, висока около метър и осемдесет, а в дъното на входната алея стърчеше разклатеният баскетболен кош, който му осигури прикритие веднъж, когато колата на приятеля ѝ се появи на алеята с блеснали фарове.

Веднъж, когато приятелят ѝ излизаше от къщата, момичето извика: „Грег! Грег! Забравих да ти кажа да вземеш и масло. Господи, съвсем съм оглупяла.“ И Грег отиде с колата да купи забравените продукти.

Робърт отпусна глава на рамото си и погледна за последен път момичето. Беше приключила с домакинството и си почиваше, облегната на плота до печката, с кръстосани крака и вперен в земята поглед, а изражението ѝ бе унесено, сякаш се взираше в нещо на стотици километри. В отпуснатите си, почти увиснали ръце държеше кърпа на сини и бели шарки. Изведнъж се усмихна, дръпна се рязко от плота, сгъна кърпата и я постави върху една от горите червени пръчки, които стърчаха от стената до мивката. Беше я видял как една вечер постави окачалката. Сега момичето тръгна право към прозореца, пред който стоеше Робърт, и той едва успя да се скрие зад дръвчето.

Беше му страшно неприятно, като си помислеше, че се държи като престъпник и... Тъкмо сега ли трябваше да се случи? Беше настъпил някаква проклета вейка! Чу как нещо чукна по прозореца и се досети, че една от шнолите и се е допряла до стъклото. За миг затвори очи от срам. Когато ги отвори, видя, че е извърнала глава и гледа на другата страна, към алеята. Робърт погледна към баскетболния кош и се замисли дали да не побърза да се скрие зад него, преди тя да е излязла от къщата. След това чу, че радиото засвири по-силно, и се усмихна. Сигурно се е уплашила и за да не се чувства сама, е усилила радиото. Нелогично и все пак съвсем логично и трогателно действие. Съжаляваше, че ѝ е причинил това моментно безпокойство. А и не му беше за пръв път. Беше много тромав и непохватен. Веднъж ритна една стара десетлитрова туба, захвърлена край къщата, и шумът накара момичето, което си правеше маникюра в хола, да подскочи. Тогава тя отвори предпазливо външната врата и извика: „Кой е? Има ли някой там?“, после отново затвори вратата и спусна резето. Предишния път пък духаше вятър и един клон драскаше по дървената облицовка на къщата. Звукът направи впечатление на момичето, то дойде до прозореца, но очевидно реши да не му обръща внимание и се върна при телевизора. Драскането обаче не преставаше, ето защо накрая Робърт улови клона и с едно последно стържещо плъзване покрай стената го изви надолу. След това си тръгна, като остави клона превит, но не го счупи. Та нали можеше да го забележи и да го покаже на приятеля си?

Ако го заловяха тъй близо до дома ѝ, позорът щеше да е толкова голям, че Робърт не смееше да си представи подобна възможност. Такива мъже обикновено дебнат около хорските къщи, за да видят как някоя жена се съблича. Робърт беше чувал, че имат и други отвратителни навици. Това, което той чувствуваше, което бушуваше в него, приличаше на мъчителна жажда и тя трябваше да бъде утолена. Той трябваше да я вижда, трябваше да я гледа. Като си го призна, Робърт всъщност си призна и че е готов да го хванат някоя вечер. Ще изгуби работата си. Мисис Роудс, симпатичната му хазайка от жилищната кооперация „Камелот“, ще бъде потресена и ще го помоли веднага да напусне. А колегите му? Освен Джак Нилсън всички ще заговорят против него. Сякаш ги чуваше: „Нали ви казвах, че му има нещо?... Нито веднъж не дойде да играем покер, нали така?“ Но той

трябваше да рискува. Дори ако никой не можеше да разбере, че когато наблюдава как едно момиче върши спокойно ежедневната си домакинска работа, той си възвръща собственото спокойствие, вижда, че в живота на някои хора има смисъл и радост, и почти започва да вярва, че смисълът и радостта могат да се завърнат и в неговия живот. Момичето му помагаше.

Робърт потрепери, като си спомни в какво състояние се намираше, когато дойде в Пенсилвания миналия септември. Не само че бе изпаднал в по-тежка депресия от когато и да било, но беше започнал да мисли, че и малкото оптимизъм, воля и дори здрав разсъдък, които му бяха останали, изтичат от него като последните зрънца на пясъчен часовник. Трябваше да прави всичко под режим, сякаш се намираше в армия, която се състоеше от един войник — ден подир ден ядеше, търсеше си работа, спеше, къпеше се и се бръснеше под режим, иначе нервите му нямаше да издържат. Вероятно доктор Кримлър, психиатърът, който го лекуваше в Ню Йорк, би одобрил това. Двамата бяха разговаряли по този въпрос няколко пъти. Робърт: „Съвсем определено мисля, че ако хората не изчакваха да видят как постъпват другите около тях, всички ние бихме откачили.“ Доктор Кримлър сериозно и убедено: „Режимът, за който говорите, всъщност не е режим. Това са навиците, които човечеството е придобило през вековете. Нощем спим, а денем работим. По-добре е да се храним по три, а не по един или седем пъти на ден. Вие сте прав, тези навици спомагат за добро психично здраве.“ Но това обяснение не задоволи напълно Робърт.

Какво всъщност се крие зад всичко това? — питаше се той. Хаос? Небитие? Зло? Песимизъм и депресия, които може би не са случайни? Просто смърт, край, бездна, която е толкова страшна, че никой не иска да говори за нея? Ясно, че не е бил достатъчно убедителен по време на срещите си с Кримлър, макар че през цялото време говореха и спореха и в разговорите им почти нямаше паузи. А и Кримлър беше психотерапевт, а не психоаналитик. Все пак разговорите с него се оказаха полезни, защото Робърт се вслуша в съветите му, започна да живее според предписанията на книгите и беше сигурен, че това му помогна да издържи след телефонните обаждания на Ники, която по някакъв начин беше успяла да го открие, вероятно чрез

телефонната служба или чрез някой от приятелите им в Ню Йорк, на които бе дал номера си.

Без да се огледа, Робърт напусна убежището си зад дръвчето, заобиколи правоъгълника светлина под прозореца и тръгна към алеята. В този момент видя фарове, които се приближаваха бавно по пътя отдясно. С два скока стигна баскетболния кош и застана зад него, преди колата да завие по алеята. Светлината на фаровете се разливаше от двете страни на убежището му, широко близо два метра, и като се сети за пукнатините по старите дъски, Робърт се почувствува незащитен, струваше му се, че тъмният му силует се е отпечатал върху дървеното табло на коша.

Фаровете угаснаха, вратата на колата се отвори, а след нея и вратата на къщата.

— Здравей, Грег! — извика момичето.

— Здравей, мила. Извинявай, че закъснях. Донесох ти една саксия.

— Страшно ти благодаря, Грег. Разкошна е!

Със затварянето на вратата гласовете им заглъхнаха.

Робърт въздъхна, не му се искаше да си тръгне веднага, макар че беше най-безопасно да го стори сега, докато те се суетяха около саксията. Пушеше му се. Беше и премръзнал. В този момент чу, че се отваря прозорец.

— Къде? Тук ли? — попита Грег.

— Мисля, че тук, но не видях нищо.

— Вечерта е идеална за такава работа — каза Грег весело. — Доста тъмничка. Може и да се случи нещо.

— Няма да се случи, ако дадеш на тоя, дето се навърта наоколо, да разбере — каза момичето със смях. Говореше високо като приятеля си.

Не им се ще да намерят никого, помисли си Робърт. А и кой би искал на тяхно място? Младежът изтрополи с обувките си по страничната веранда. Обикаляше къщата. Робърт видя с облекчение, че той не носи фенер. Но това не значеше, че няма да дойде до баскетболния кош. Момичето гледаше от прозореца, чието стъкло бе вдигнато около две педи нагоре. Грег обиколи къщата и влезе през вратата на кухнята. Спуснаха рамката на прозореца, после Грег я вдигна отново, макар и не толкова високо като преди, а след това се

обърна с гръб Робърт се отдалечи от баскетболния кош и тръгна към къщата, към отворения прозорец. Вървеше малко арогантно, сякаш искаше да докаже на себе си, че като се е скрил за няколко минути, не значи, че се е уплашил. Застана точно там, където бе стоял и преди — от другата страна на дървото, на около метър от прозореца. Излишна дързост, каза си той. Излишна дързост и безразсъдна смелост.

— ... полицията — казваше Грег с отегчен глас. — Но нека поогледам наоколо преди това. Ще спя в хола, мила, защото ще ми бъде по-лесно да изскоча навън, отколкото ако съм горе. Ще спя с дрехи и обувки и ако хвана някой... — Той направи гримаса и вдигна големите си юмруци.

— Да ти дам ли и някоя цепеница от камината? Може да ти потрябва — каза момичето с нежния си глас, сякаш заплашителните му думи не бяха стигнали до нея. Но пък тя бе момиче, което би се усмихвало и би изглеждало спокойно дори когато е разтревожено, помисли си Робърт и това му хареса. Никога не изглеждала притеснена. Това страшно му харесваше. Тя каза още нещо, което той не чу, но беше сигурен, че е отишла в хола, за да покаже на Грег цепеницата. До камината имаше черен кош, пълен с дърва и подпалки.

От хола се чу смехът на Грег — висок и дързък. Робърт сви рамене и се усмихна. Разкопча палтото си, пъкна ръце в джобовете на панталоните и се отдалечи от къщата, като крачеше по алеята с вдигната глава.

Момичето живееше на улица Конарак, по която след шест мили прав, но неравен път се стигаше в Хъмбърт Корнърс, където Робърт предполагаше, че тя работи. Робърт мина през Хъмбърт Корнърс и се отпрати към Лангли — много по-голям град на реката Делауер, в който живееше. Лангли беше известен с магазините си, с „Ред Рединг“ — най-голямата фирма за търговия с коли на старо в околността, и със самолетостроителното предприятие „Лангли“, което произвеждаше части за частни самолети и хеликоптери. Робърт работеше там като инженер от края на септември. Работата не беше много интересна, но му носеше добри пари, а и предприятието го беше взело на драго сърце, тъй като идваше от престижна фирма в Ню Йорк, която се занимаваше с дизайн на тостери, електрически ютии, радиоапарати, магнетофони и всевъзможни уреди и уредчета, така необходими за американския дом. В Ню Йорк Робърт беше поел и един ангажимент

— да довърши около двеста и петдесет подробни рисунки на насекоми и паяци, които един млад французин беше започнал за някой си професор Гумболовски. Приятелите на Робърт — Питър и Една Камбъл, го бяха запознали с професора в Ню Йорк и много настояха да донесе на срещата рисунките си на ириси. Професорът беше донесъл няколко от рисунките за книгата си, за която беше подписал договор с едно американско издателство. Младият французин, който беше започнал и почти наполовина завършил рисунките, бе починал. Само по себе си това беше достатъчно да накара Робърт да отклони предложението — не че беше суеверен, но в цялата ситуация имаше нещо потискащо, а той беше достатъчно потиснат. Пък и не обичаше насекоми и паяци. Професорът обаче остана очарован от цъфналите ириси, които Робърт беше нарисувал ей така, гледайки един букет в апартамента им с Ники, и беше убеден, че той ще може да довърши рисунките на французина в стила, в който бяха започнати. Още същата вечер Робърт прие предложението. Подобно занимание бе съвсем ново и добре дошло за него, тъй като той се опитваше да заживее „нов“ живот. Беше се разделил с Ники и живееше в хотел в Ню Йорк, скоро щеше да напусне работа и смяташе да се премести в друг град. Книгата за насекоми можеше да му донесе и други подобни ангажименти; работата или щеше да му хареса, или да му се стори отвратителна — поне щеше да го разбере. И така, той пристигна в Ритърсвил, Пенсилвания — по-голям град от Лангли, постоя десетина дни и след като не си намери подходяща работа, замина за Лангли, за да поразпита в самолетостроителното предприятие. Градът беше скучен, но Робърт не съжаляваше за Ню Йорк. Където и да отиде, човек не може да избяга от себе си, и въпреки това смяната на обстановката му се струваше полезна. За рисунките щеше да получи осемстотин долара и срокът му беше до края на февруари. Робърт изчисли, че трябва да прави по четири рисунки на седмица. За модел използваше подробните, но груби скици на професора, както и увеличените снимки, които той му беше дал. Робърт установи, че работата му харесва, а и с нея дългите съботни и неделни дни минаваха по-бързо.

Робърт влезе в Лангли откъм източната му част и мина покрай „Ред Рединг“. Лимузините и спортните коли бяха наредени в големи солидни правоъгълници, върху които падаше призрачната светлина на

лампите по тесните павирани алеи между тях. Колите приличаха на огромна армия от паднали войници в железни доспехи — и за какви ли битки, мислеше си Робърт, можеше всяка една от тях да разкаже? За катастрофа, след която колата е била поправена, но собственикът си е отишъл? За семейство, което се е разорило и колата е трябвало да бъде продадена?

Жилищната кооперация „Камелот“ бе четириетажна постройка в западната част на Лангли, само на миля разстояние от завода, в който Робърт работеше. Фоайето се осветяваше от две настолни лампи, чиято светлина се процеждаше през листата на няколко филодендрона. Ненужен телефонен номератор си стоеше забравен в ъгъла: мисис Роудс му беше казала, че според нея наемателите предпочитали преки телефони, въпреки че с тях не могат да разберат дали някой ги е търсил, докато не са си били къщи. Мисис Роудс живееше на партера вдясно и човек не можеше да мине през фоайето, без да я види или там, или в предния хол на апартамента ѝ, чиято врата бе винаги отворена. Когато Робърт влезе, тя беше във фоайето и поливаше единия филодендрон с месингова лейка.

— Добър вечер, мистър Форестър! Как сте? — попита тя.

— Благодаря, добре — каза Робърт усмихнат. — А вие?

— Не се оплаквам. Много работа ли имахте днес?

— Не, поразходих се с колата извън града.

Мисис Роудс го попита за някакъв радиатор — дали е достатъчно топъл, и Робърт я успокои, въпреки че не беше обръщал внимание на радиаторите си. След това се качи по стълбите. В кооперацията имаше шест или осем апартамента; асансьор нямаше. Неговият апартамент беше на последния етаж. Робърт не беше положил усилия да се сближи с никой от съседите си — няколко млади неженени мъже, момиче на двадесетина години, една вдовица на средна възраст, която сутрин излизаше много рано, — но срещнеше ли някой от тях, винаги кимваше и разменяше по няколко думи. Единият от младежите на име Том Шайв веднъж го беше поканил да отидат заедно на боулинг и Робърт прие. Мисис Роудс беше олицетворение на типичната хазайка — следеше с любопитство кой кога влиза и излиза, но заедно с това беше добронамерена и на Робърт дори му беше приятно, че има човек в кооперацията, който се интересува от него или поне обръща внимание дали е сам, или не, дали се прибира в пет или седем и

половина, или пък в един през нощта. За деветдесетте долара на месец, които плащаше тук, Робърт можеше да си намери средно голяма къща в покрайнините на Лангли, но не го направи, защото не искаше да бъде сам. Дори безличните мебели в двете стаи на апартамента му действуваха някак успокоително: преди него тук са живели други хора, които са се постарали да не прогорят канапето и освен тъмното петно от цигара върху писалището не са нанесли други повреди; хора, които са ходили по същия тъмнозелен мокет и може би са забелязвали, че в сряда и събота го почистват. Преди него тук са живели други хора, след това са заминали някъде и сега водят съвсем обикновен и може би по-щастлив живот. Робърт подновяваше договора си с мисис Роудс всеки месец. Смяташе да остане тук още месец или най-много два. След това щеше или да наеме къща извън града, или да се премести във Филадельфия, в най-големия завод на самолетостроителното предприятие, където се извършваше монтажът. Имаше спестени шест хиляди долара, а и тук харчеше по-малко, отколкото в Ню Йорк. Още не беше получил сметката за развода, но за това щеше да се погрижи Ники чрез адвокатите си в Ню Йорк. Тя смяташе да се омъжи отново и не искаше от него издръжка.

Робърт включи електрическата фурна в кухнята, прочете упътването върху няколко пакета замразена храна, отвори ги и ги пъхна направо във фурната, без да ги остави да се размразят. Погледна часовника си, след това се настани в креслото с едно джобно издание за дърветата в Америка. Отвори на „Криловиден и червен бряст“. Безстрастният фактологичен стил му повдигна настроението:

„В миналото хората са лекували възпаления на ларинкса, като са дъвчели лико от червен бряст. Клонките му са покрити с власинки, но нямат защитна коркова обвивка... Груби, твърди и тежки, те се използват за стълбове на огради.“

Прелиствайки страниците с удоволствие, той продължи да чете, докато миризмата на изгоряло от кухнята не го накара да подскочи.

2

Десет дни по-късно Дженифър Тийролф и Грегори Уинкуп пиеха кафе в хола ѝ и гледаха телевизия. Беше неделя вечер в средата на декември. Седяха, хванати за ръце, на канапето във викториански стил, което тя беше купила на пазар и освежила с безир и препарат за почистване на мебели. По телевизията даваха криминален филм, но не толкова интересен, колкото предишните от същата серия.

Втренчила немигащ поглед в екрана, Джени си мислеше за книгата, която четеше — „Бесове“ на Достоевски. Не ѝ беше ясен образът на Кирилов, по-точно последният му, доста дълъг монолог, но Грег едва ли би могъл да ѝ помогне. Беше ѝ казал, че е чел книгата, но макар преди вечеря да знаеше какво точно иска да го попита, сега то ѝ се изплъзваше. Нямаше значение: беше сигурна, че когато прочете книгата или може би няколко дни след това, както си седи във ваната или мие чинии някоя вечер, всичко ще блесне с неизбежна яснота.

— За какво мислиш? — попита я Грег.

Смутена, Джени се облегна назад и се усмихна.

— Защо трябва непрекъснато да мисля за нещо? Все това ме питаш.

— Ами ако си мислиш за тази проклета къща или се тревожиш...

— Недей да казваш „проклета къща“.

— Добре, няма. — Грег се наведе към нея, затвори очи и притисна лице към шията ѝ. Силна музика от телевизора го накара да се изправи и да се обърне отново към екрана, но нищо не се беше случило.

— Освен това във всички стари къщи се чуват странни шумове. Според мен таванът скърца, защото, духне ли вятър, цялата горна част на къщата започва да се люлее.

— Но аз не се притеснявам. Най-често ти си този, който се тревожи — опита се Джени да се защити.

— За шумовете отвън ли говориш? Разбира се, че се тревожа. Убеден съм, че отвън има някой. Нали ти бях казал да попиташ Сузи

дали е забелязвала никой да обикаля наоколо.

Сузи Ескъм живееше в съседната къща заедно с родителите си.

— Забравих — каза Джени.

— Следващия път я попитай. Да не говорим, че само човек с твоите романтични представи може да се реши да наеме такава отдалечена къща. Като завали един хубав сняг и жиците изпопадат, тогава ще те питам.

— Да не мислиш, че в Скрантън не е имало тежки зими?

— Мисля, че в Скрантън не си живяла в такава къща. И не мисля, а знам, защото съм я виждал.

Джени въздъхна, като си представи къщата в Скрантън — уютна, поддържана, на два етажа и цялата от тухли, което я правеше абсолютно неуязвима за вятъра. Джени беше на двадесет и три години. Напусна университета на третата година и започна работа като секретарка в Скрантън, а междувременно продължи да живее при родителите си. Така беше до края на миналото лято, когато реши, че иска да бъде съвсем самостоятелна. Колебаеше се дали да замине за Европа с парите, които беше спестила, или да се установи в Сан Франциско. Накрая реши да се премести в някой малък град и избра Хъмбърт Корнърс. Искаше да си има самостоятелна къща, интересна къща — да бъде наредена по неин вкус и да не е на петнадесет метра от къщата на съседите като онази в Скрантън. Харесваше тази къща въпреки странните шумове, от които понякога нощем се стряскаше.

— Човек просто трябва да свикне с тази къща — каза Джени сериозно. — Нищо й няма.

— Добре, Джени, но не си мисли, че аз ще живея тук или в някаква подобна къща, след като се оженим. А се надявам това да стане до края на май.

— Не съм си помислила такова нещо, но докато се оженим, искам да живея тук.

— Знам, мила. — Той я целуна по бузата. — Господи, какво си дете.

Това вече не й беше много приятно. Още повече, че той беше само пет години по-голям от нея.

— Новините — каза тя.

По средата на новините отвън се чу нещо като кашлица. Джени подскочи, а Грег за няколко секунди стигна до кухнята и взе фенера,

който стоеше изправен върху масата. Мина отново през хола и отвори външната врата.

— Кой е? — извика той и освети с фенера форзицията с окапалите листа, високия близо два метра смърч и алеята чак до пътя. После се обърна, но не видя нищо освен изкривения бял парапет и тъжния дървен стълб с килнатия счупен фенер отгоре.

— Видя ли нещо? — попита Джени, застанала близо до лего.

— Не, но смятам да пообиколя. — Изтича надолу по стъпалата пред входната врата. Заобиколи къщата и я освети с фенерчето откъм гърба, след това пристъпи бавно и огледа внимателно живия плет, достатъчно висок, за да прикрие човек. Тръгна успоредно на баскетболния кош, за да види дали няма някой зад таблото му. Насочи фенерчето към бараката обиколи я и даже надникна вътре. След това освети изведнъж алеята, погледна и от двете и страни.

— Нищо. Абсолютно нищо — каза Грег, като се върна. Телевизорът беше изключен. Над челото на Грег висеше кичур къдрава черна коса. — Приличаше обаче на кашлица, нали?

— Да — каза тя с твърд, но безизразен тон.

Сериозността и равнодушието ѝ го накараха да се усмихне. Мина му през ум да остане и тази нощ тук. Да можеха да си лежат на канапето по пижами... но той нямаше да може да заспи, без да се любят, а по този въпрос вече бяха говорили. Бяха го правили два пъти и се бяха разбрали, че третият ще бъде, след като се оженят. Непринудено споразумение в типично неин стил, което той може би щеше да успее да наруши. Но не и тази вечер. Не под погледа на нечи очи, които може би надзъртат зад завесите в хола.

— Хрумна ми нещо — каза той изведнъж. — Вземи си куче. Аз ще ти го намеря. Един доберман — те са най-добрите пазачи.

Тя се облегна на възглавницата.

— Не си стоя достатъчно къщи. Не мога да държа едно животно само по осем часа на ден.

Той разбра, че няма смисъл да настоява. Можеше да я склони почти на всичко, но не и да направи нещо, с което според нея би причинила страдание на някое животно.

— Има безпризорни кучета, които биха се зарадвали на всякакъв стопанин — иначе ги очаква сигурна смърт.

— Моля те, да не говорим повече за това.

Тя стана и отиде в кухнята. Озадачен, той я проследи с поглед и се замисли дали не ѝ беше развалил настроението. Преди три години малкият ѝ брат починал от менингит на гръбначния мозък. Джени прекарала дълго време при него в болницата. Това било силен, прекалено силен удар. Не трябва никога да произнася думата „смърт“ пред нея.

— Знаеш ли какво ми се пие? — извика тя от кухнята. — Мляко с какао. Ти искаш ли?

Той се усмихна, тревогата изчезна от лицето му.

— Ако ти искаш.

Чу как тя изсипа млякото в тенджерката и запали електрическата печка — единствената съвременна вещ в цялата къща. Застанал до вратата на кухнята, той пушеше и я гледаше. С бавни движения тя разбъркваше млякото.

— Знаеш ли кое е най-голямото престъпление, което човек може да извърши? Според мен поне.

„Убийство“, помисли си той, но се усмихна и каза:

— Кое?

— Да обвиниш несправедливо някого в изнасилване.

— Ха! — засмя се той и се чукна по челото. — Това пък откъде ти дойде наум?

— Във вестника пишеше как някакво момиче обвинило един мъж. Още не са го доказали.

Той я гледаше, докато вниманието ѝ беше погълнато от млякото; очите му се спуснаха по младото ѝ здраво тяло и стигнаха до ниските обувки от черен велур, които на краката на Джени не изглеждаха нито детски, нито шик, а някак по средата. Помисли си, че ако някой я изнасили, той ще го убие, с удоволствие ще му извие врата.

— Джени, ти нали не си забелязала някой да се навърта наоколо? И ако видиш, ще ми кажеш, нали?

— Разбира се, че ще ти кажа. Не ставай смешен.

— Не ставам смешен. Ти имаш толкова много тайни, мъничката ми. Сигурно затова си толкова привлекателна. — Застана зад нея, прегърна я и я целуна по главата.

Тя се засмя колебливо и срамежливо, завъртя се с лице към него и го целуна.

Изпиха си какаото в кухнята, хапнаха бисквити с шоколад по края, които взимаха направо от кутията. Грег погледна часовника си — приближаваше полунощ. Трябваше да стане в шест и половина, за да стигне във Филадельфия преди девет. Беше търговски пътник, продаваше лекарства в различни градове и му се налагаше да пътува с колата си всеки ден. Новият му плимут вече беше на двадесет и една хиляди мили. Апартаментът му в Хъмбърт Корнърс заедно с гаража, над който се намираше, беше собственост на мисис Ван Влийт и само на пет мили от къщата на Джени. Разстоянието му се струваше нищожно, когато отиваше вечер при нея — истинско удоволствие след пропътуваните сто и петдесет, че и повече мили през деня. А и самата Джени — такъв контраст със стоката, която продаваше по цял ден: таблетки за сън, таблетки за събуждане, таблетки против пиене, пушене и преяждане, таблетки за успокояване на едни нерви и за възбуждане на други. Болните хора на този свят явно бяха страшно много — иначе щеше ли да има нужда от него? „Господи!“, възкликна Джени първия път, когато той отвори куфара си и ѝ показа какво продава. Стотици флакони с таблетки в най-различни цветове и форми, на всеки от тях етикетче с търговското название и непроизносимите наименования на съставките. Освен аспирин Джени нямаше други лекарства в аптечката си, а и от него пиеше не повече от два пъти в годината, когато почувствуваше, че я хваща хрема. Това, което той харесваше у нея — имаше и други неща, разбира се, — беше, че е толкова здрава. Може да не е много романтично да харесваш едно момиче заради отличното му здраве, но именно то я правеше свежа и хубава, поставяше я несравнимо по-високо от всички момичета, с които бе излизал и в които се бе влюбвал. Те бяха само две — и двете бяха от Филадельфия, и на двете бе направил предложение, и двете, след като размислиха, му отказаха. В сравнение с Джени и двете не струваха пукната пара. Джени искаше деца. И двамата искаха деца колкото може по-скоро. „Майката на моите деца“, мислеше си често Грег, когато я погледнеше. Представяше си я с три или четиригодишното им дете — говореше му, отнасяше се с него като с голям човек дори и когато правеше пакости, смееше се с него, но най-важното — беше търпелива, добра и никога не се сърдеше. „Тя ще бъде най-добрата майка на света“, мислеше си Грег.

Подразни се от това, което Джени му разказваше в момента за Рита — касиерка в банката, където работеше и тя. Рита винаги закъснявала след обедната си почивка и Джени трябвало да я замества и следователно да губи от собствената си почивка, която била след тази на Рита. Джени не се сърдеше. Напротив, винаги го обръщаше на смях и сега, смеейки се, му разказа как шефът, мистър Стодард, я поканил вчера на обяд, а тя не могла да излезе, преди Рита да се върне, как мистър Стодард се нервирал и когато Рита най-последно се върнала, натоварена с мрежи, я смъмрил, че закъснява след обедната почивка.

Грег скръсти ръце. Джени нямаше да остане дълго на тази глупава работа. Може би до февруари, може би до март, когато щяха да се оженят.

— Откъде-накъде ще те кани мистър Стодард на обяд? Това не ми харесва много-много.

— Не ставай смешен, той е на четиридесет и две години.

— Женен ли е?

— Не знам.

— Не знаеш?

— Не знам, защото не ме интересува.

— Друг път канил ли те е?

— Не.

Грег не знаеше какво друго да каже и затова замълча. След малко стана да си върви. На вратата на кухнята я целуна нежно.

— Да не забравиш да заключиш тази врата. Аз заключих предната.

— Няма.

— Още малко остана до Коледа.

Щяха да прекарат Бъдни вечер при неговите родители във Филадельфия, а Коледа — при нейните в Скрантън.

— Още една Коледа — усмихна се тя и въздъхна. Тонът, с който го каза, би могъл да означава всичко.

— Уморена си. Трябва да си починеш. Лека нощ, мила.

Изскочи през вратата, за малко не падна по тъмните стълби и опипом отвори колата си.

Джени не си легна близо час след това. Оправи кухнята много бавно, изми чиниите и ги прибра на мястото им. Не мислеше за нищо. Понякога най-интересните, най-приятните мисли й хрумваха, когато не

се опитваше да мисли за нищо. Тази вечер се чувствуваше изморена и много щастлива. Единствената приятна мисъл, която ѝ дойде, приличаше на видение или картина: риба, блестяща като златна рибка, само че по-голяма и по-червена, която плуваше сред великолепна и пищна растителност под водата. Пясъкът беше златистожълт, сякаш слънцето проникваше до самото дъно на морето. Спокойна и нежна картина: картина, след която е приятно да заспиш. Видя я още веднъж, когато затвори очи в леглото си.

3

Робърт очакваше, че в събота ще получи писмо от Ники или адвокатата ѝ, но събота дойде, а за него нямаше нищо. Отиде да изпере ризите и чаршафите си в обществената пералня, взе един костюм от химическо чистене, почете около час в остарялата библиотека на Лангли и взе за вкъщи един роман от Джон О'Хара и биографията на Франц Шуберт, за когото, кои знае защо, си беше мислил сутринта. Между два и четири следобед рисува насекоми от рода колембола. В една от скиците, които професор Гумболовски му беше дал, имаше нещо комично, постигнато по всяка вероятност случайно. Така както бяха нарисувани предните му крака, насекомото приличаше на бикоборец, който се готви да забие копието във врата на бика. Робърт взе една пощенска картичка и нарисува на нея насекомо с яки крака, обути в къси панталони, с триъгълна шапчица на главата; в ръцете си държеше няколко копия, на които се полюшваха весели пискюлчета. Отдолу написа: „Напредвам! С обич: Боб“ и я изпрати на Една и Питър Камбъл.

Искаше му се отново да отиде до къщата на момичето. Не беше ходил шест дена, а миналата сряда — или може би вторник, — когато успя да овладее желанието си и не отиде, се закле, че повече няма да стъпи там. Беше много рисковано. Господи, ами ако Ники научи отнякъде! Представи си пискливия и кикот и подигравките ѝ. Има късмет, че досега не са го хванали, но не бива повече да ходи. Да, но, мислеше си той, това го бе завладяло така, както алкохолът завладява алкохолиците — те се заричат да не пият и после пак започват. Причината може би се криеше в празнотата, която усещаше, в липсата на нещо хубаво, което да запълни живота му. Оставаше му момичето на име Тийролф. Казват, че алкохолиците пият, защото нямат нищо поинтересно, с което да запълнят живота си. Това, което Робърт изпитваше, докато крачеше бавно из стаята си в шест и десет тази събота вечер, можеше да се нарече изкушение. Не е невъзможно да му устои, убеждаваше се той. По-добре отиде на някой глупав филм. Или

пък бъди по-силен, иди да вечеряш някъде, след това се прибери и прочети някоя книга. Пиши на Питър и Една и ги покани да ти гостуват някоя събота и неделя. Не можеше да ги покани в апартамента си, но „Путман Ин“ не беше лошо хотелче. „Не мисли повече за момичето. Да надничаш през прозорците на чужда къща, е налудничаво занимание и едва ли ще ти помогне да заживееш спокойно. Още по-малко пък ще ти осигури добро психично здраве.“ Робърт се засмя. Нарушаваше лекарските предписания.

Мракът беше паднал. Шест часът и осемнадесет минути. Пусна радиото, за да чуе новините.

Седеше на канапето, полузаслушан в новините, и се чудеше дали да не отиде и тази вечер. За последен път. А и тя може да не си е вкъщи — нали е събота вечер. Робърт долавяше един глас, който подобно на оратор, изведнъж решил да демонстрира красноречието си, след като е мълчал дълго време, се бе надигал и спореше: „Защо да не отидеш още един път? Досега не са те хванали. А и какво толкова ще стане, ако тя те види? Ти не приличаш на психопат.“ (Втори глас: „А можеш ли да кажеш как точно изглеждат психопатите? Едва ли.“) „Освен това ти е все едно дали ще те хванат. Какво ще загубиш? Винаги си го казвал, нали?“ Ораторът седна. Не, не го беше казвал и не му беше все едно дали момичето ще го хване, или не. И все пак да си остане вкъщи тази вечер, означаваше за него смърт, бавна, тиха смърт, а да види момичето отново — живот. За кое от двете си ти, Робърт Форестър? А и толкова ли е трудно да живееш?

Излезе от Лангли по магистралата и за по-пряко зави по един тесен разбит път. Нямаше никакво улично осветление, малкото къщи, покрай които минаваше, бяха доста встрани от пътя и той имаше чувството, че е попаднал в свят на непрогледна нощ. Беше намалил скоростта на тридесет и пет мили в час, защото дупките по пътя като че ли нямаха край. Стигна Хъмбърт Корнърс, зави надясно покрай банката, чиято червено-бяла пощенска кутия стърчеше на ъгъла, и продължи нагоре по пътя, който беше толкова стръмен, че трябваше да превключи на втора. Най-сетне отляво се показа тъмната къща с бели щори, което означаваше, че до алеята, където винаги оставяше колата си, имаше още само стотина метра. Намали скоростта, изгаси фаровете и измина остатък от пътя на габарити. Влезе в алеята, десетина метра по-нататък спря и излезе от колата, след това извади фенерчето от

джоба на вратата. Използуваше го рядко, най-вече за да види накъде да се отмести, когато идва кола, макар че досега се бе разминавал с много малко коли.

Светеха един прозорец отпред и един отзад — на хола и на кухнята. Робърт вървеше бавно и не преставаше да си мисли — дори и сега, — че може да се върне, макар да знаеше, че няма да го направи. От къщата долиташе класическа музика, но не беше Шуберт, както му се стори най-напред. По-скоро бе симфония от Шуман. Мина бързо покрай светещия прозорец на хола, заобиколи баскетболния кош и се отправи към дръвчетата зад къщата. Едва бе стигнал до тях, когато вратата на кухнята се отвори и по дървената веранда се чува стъпки. Стъпките бяха на момичето, сигурен беше. Тя тръгна към баскетболния кош. Носеше голяма кошница. Зад нея се ветрееше бял шал. Остави кошницата на земята и Робърт се досети, че ще запали боклука в кофата, която бе малко отзад и вляво от алеята. Вятърът беше толкова силен, че мина минута, преди да успее да запали хартията. Пламъците се извисиха и осветиха лицето ѝ. Тя стоеше точно срещу него, с поглед, втренчен в огъня. Деляха ги десетина метра. Вдигна кошницата и изсипа остатъка от съдържанието ѝ в огъня, от което пламъкът подскочи нагоре и тя трябваше да се дръпне. Погледът ѝ остана втренчен и далечен, сякаш бе омагьосана; много често Робърт я бе виждал да спира по средата на домакинската си работа в кухнята със същия израз на лицето.

Изведнъж вдигна очи и погледна право към него. Устните ѝ се разтвориха и кошницата падна на земята. Момичето застина на място.

Неволно Робърт разтвори ръце, сякаш искаше да каже, че се предава и иска да се извини.

— Добър вечер — каза той.

Момичето пое дълбоко въздух и на Робърт му се стори, че ще побегне, макар да не бе мръднала от мястото си.

Робърт направи крачка напред.

— Казвам се Робърт Форестър — каза той машинално и отчетливо.

— Какво правите тук?

Робърт стоеше безмълвен и неподвижен като нея, кракът му бе изнесен напред, но не смееше да пристъпи.

— Съседни ли сме?

— Не съвсем. Живея в Лангли.

Робърт почувствува, че трябва да се остави на милостта ѝ, а ако тя му бъде отказана — е, тогава нищо не можеше да се направи.

— Не исках да ви уплаша — каза той с разперени встрани ръце.
— Ако искате, приберете се вътре.

Момичето обаче продължаваше да стои на едно място. Като че ли се опитваше да запечати лицето му в паметта си, но огънят вече беше изгаснал. Тъмнината помежду им се сгъстяваше. А и върху Робърт вече не падаше светлината от кухненския прозорец.

— Стойте там — каза тя.

— Добре.

Тя остави кошницата и тръгна бавно, без да откъсва поглед от него. За да не се скрива от погледа ѝ, Робърт пристъпи напред и застана встрани от ъгъла на къщата. Момичето се качи на малката веранда и сложи ръка на бравата.

— Как... как се казвате?

— Робърт Форестър. Предполагам, че ще се обадите на полицията.

Тя прехапа устни и след малко каза:

— И друг път сте идвали тук, нали?

— Да.

Бравата изскърца в ръката ѝ, но вратата не се отвори.

— Предполагам, че искате да се обадите на полицията. Идете и се обадете. Аз ще почакам.

Премести се, за да може слабата светлина от страничния прозорец на кухнята да пада върху него, и погледна момичето спокойно. Всичко беше много логично, помисли си той: най-напред се изложи на опасността да го заловят, след като се бе заклел, че повече няма да идва тук, после застана близо до огъня, макар че можеше да избяга и да се скрие в тъмното някъде около къщата, и накрая обеща на момичето, че ще остане, докато дойде полицията.

— Не искам да се обаждам на полицията — каза тя меко и сериозно, така както я бе виждал, но не и чувал да говори, — но не искам и някой да ме дебне, когато съм си вкъщи. Мога ли да разчитам, че повече няма да ме безпокоите?

Робърт се усмихна слабо.

— Да.

Радваше се, че може да ѝ обещае нещо.

— Много съжалявам за безпокойството, което ви причиних. Наистина съжалявам. Аз... — Робърт не знаеше какво точно иска да каже и не можа да продължи.

Момичето трепереше от студ. Не снемаше поглед от лицето му, но в него вече не се четеше уплаха, а само напрегнатост и недоумение.

— Искате да кажете нещо.

— Искам да ви се извиня. Беше... беше ми приятно да ви гледам в кухнята, как готвите, как слагате пердета. Не се опитвам да се оправдавам. Не бих и могъл. Но не искам да се страхувате от мен. Аз не съм престъпник. Просто се чувствавах самотен, бях изпаднал в депресия и идвах да гледам как едно момиче шета в кухнята си. Разбирате ли ме?

Тя мълчеше и той почувствува, че не би могла да го разбере. А и кой би могъл? Зъбите му тракаха. По тялото му започна да избива хладна пот.

— Не искам от вас да ме разберете. Не искам и да ме оправдаете. Просто се опитвам да ви обясня, а не мога. Убеден съм, че не мога, защото самият аз не знам истинската причина. Да, именно истинската причина.

Навлажни студените си устни. Сигурно си беше спечелил презрението ѝ. Помислеше ли си за нея, отсега нататък винаги щеше да си казва, че тя го познава и презира.

— Може би ще е по-добре да влезете вътре. Студено е.

— Сняг вали — каза момичето с изненада в гласа.

Робърт се обърна бързо към алеята и снежинките, които се спускаха по нея, го накараха да се усмихне. Снегът му се струваше абсурден, а да говорят за него в този момент — още по-абсурдно.

— Довиждане, мис Тийролф. Лека нощ.

— Почакайте!

Робърт се обърна. Тя стоеше срещу него и беше свалила ръката си от бравата.

— Разбрах, че сте в депресия и... и просто не бих искала да ви бъде по-тежко от... от това, което аз...

Той разбра.

— Благодаря ви.

— Депресиите са нещо ужасно. Като някаква болест. Понякога могат да те накарат да полудееш.

Не знаеше какво да ѝ отговори.

— Дано не изпадате в много тежки депресии — добави тя.

— Дано не изпадате в никакви депресии — каза той, сякаш изказваше пожелание. Излишно пожелание, помисли си.

— А, изпадала съм. Преди три години. Но напоследък не съм, слава богу.

Начинът, по който изговори последните думи — бавно и ясно, му подействува успокоително. Каза ги с такъв тон, сякаш разговаряше с човек, когото познава отдавна. Никак не му се искаше да си тръгне.

— Искате ли да влезем вътре? — попита тя. Отвори, влезе и задържа вратата, за да може той да мине.

Той тръгна към нея, беше прекалено слисан, за да направи друго. Влезе в кухнята. Тя си свали палтото и белия шал и ги прибра в малкия гардероб до вратата, като го поглеждаше от време на време през рамо, сякаш продължаваше да изпитва известен страх. Робърт стоеше в средата на кухнята.

— Ами... струваше ми се малко глупаво да си приказваме навън и да мръзнем, след като можем да влезем вътре.

Той кимна.

— Благодаря ви.

— Съблечете си палтото, ако искате. Ще пиете ли кафе? Тъкмо съм направила.

Той си свали палтото, сгъна го откъм вътрешната му страна и го сложи върху облегалката на стола до вратата.

— Благодаря ви, но вече не пия кафе. Пречи ми да спя.

Погледна я с невярващи очи; погледна меката ѝ коса, която бе само на два метра от него, погледна сивите ѝ очи — в тях се забелязваха сини точки. Бе я видял да окача същите тези бели пердета и да се навежда, за да отвори вратичката на същата тази фурна — сега те бяха толкова близо до него, че можеше да ги пипне с ръка. Порази го и друго: удоволствието му сега, когато я виждаше близо до себе си, не бе по-голямо, отколкото преди, когато я наблюдаваше през прозореца. Помисли си, че ако я опознае, макар и съвсем бегло, тя ще престане да бъде за него това, което е била — символ на щастие, спокойствие и липса на каквото и да е напрежение.

Беше сложила стъклената кана с кафе да се стопли. Докато се занимаваше с нея на два или три пъти се обърна да го погледне.

— Сигурно ви се струва лудост, че ви поканих — каза тя, — но като минаха няколко минути, престанах да се страхувам от вас. Оттук ли сте?

— Не. От Ню Йорк.

— Така ли? Аз пък съм от Скрантън. Тук съм само от четири месеца.

Сипа си кафе. „И какво ви накара да дойдете?“, понечи да попита той, но това никак не го интересуваше. Извади пакет цигари.

— У вас пуши ли се?

— Разбира се. — Поклати глава, когато той ѝ предложи цигара.

— В Лангли ли работите?

— Да, в самолетостроителното предприятие. От три месеца. Живея в жилищната кооперация „Камелот“.

— Защо напуснахте Ню Йорк? Винаги съм си мислела...

— Исках да сменя обстановката.

— И аз затова дойдох тук. В Скрантън взимах повече пари и когато напуснах работа, всички ми казваха, че съм луда, но там живеях при родителите си и реших, че ми е време да бъда по-самостоятелна — каза тя и се усмихна срамежливо.

Бе удивен от непосредствеността ѝ дотолкова, че не намери какво да ѝ отговори. Провлачваше някои думи, но не за да бъде поинтересната неволно или по навик, така както понякога правят децата. Макар според него да бе прехвърлила двадесетте, приличаше повече на седемнадесет-осемнадесетгодишно момиче.

Тя взе чашата с кафето и я сложи на една от тъмносините покривчици върху сгъваемата маса.

— Ето ви пепелник — каза тя и го премести по-близо до него. — Защо не седнете?

— Благодаря ви. — Седна на стола срещу нея. Миг след това му се дося да стане и да си тръгне. Срамуваше се и не искаше момичето да го забележи. Ще си изпуши цигарата и ще си върви. Погледна дългите ѝ спокойни пръсти, които държаха лъжичката и разбъркваха бавно кафето.

— Вярвате ли в неочаквани срещи?

Той я погледна.

— Не ви разбирам.

— Ами... в случайността. Като нашето запознанство тази вечер. Тези неща ги пише във всички големи книги. Е, не чак във всички, но в много от тях. Хората, които се запознават случайно, просто е трябвало да се запознаят. Това е много по-интересно, отколкото да те запознаят с някой, защото тогава този някой просто се е познавал с друг, който ви е запознал. С Грег се запознах — Грег е годеникът ми — чрез Рита, моя колежка от банката, но запознанствата с някои от най-близките ми приятели бяха съвсем случайни. — Тя говореше бавно и равномерно.

— Значи според вас има съдба?

— Разбира се, че има. А хората са символи. — Погледът ѝ беше далечен и тъжен.

— Да — съгласи се вяло той и си помисли, че самата тя определено символизираше нещо, преди да се запознаят. А сега? Сега си казваше, че тя не притежава мъдростта или може би здравия разум, които виждаше у нея, докато я наблюдаваше през прозореца. — А аз какво символизирам за вас?

— Още не знам. Във всеки случай символизирате нещо. Какво точно — ще разбере скоро, може би утре или вдругиден.

Най-сетне вдигна чашата си и отпи от кафето.

— Когато бях в депресия, у дома беше дошъл един непознат, поточно приятел на баща ми. Беше ми много неприятен и имах чувството, че символизира смъртта. И наистина, една седмица след като си замина, малкият ми брат се разболя от менингит на гръбначния мозък и почина.

Думите ѝ го шокираха и той я погледна, без да каже нищо. Смъртта беше последното нещо, за което очакваше тя да заговори. Освен това думите ѝ му напомниха собствения му сън, проклетия му повтарящ се сън.

— А аз какво символизирам за вас? — попита тя.

Той се изкашля смутен.

— Момиче, което си има дом, работа и годеник. Момиче, което е щастливо и доволно.

Бавно и тихо тя се засмя.

— Никога не съм се смятала за доволна.

— Хората рядко смятат себе си за доволни. Но такава беше впечатлението, което ми направихте. Чувствах се потиснат, а вие

изглеждахте щастлива. Затова ми беше приятно да ви гледам.

Вече нямаше чувството, че трябва да ѝ се извинява или да се срамува. Тя не беше момиче, което би си помислило, че е идвал да я гледа как се съблича. Струваше му се прекалено невинна, за да си помисли такова нещо.

— Защо бяхте потиснат? — попита тя.

— Трудно ми е да говоря за това. — Намръщи се: — За да ме разберете, ще ви кажа, че животът има смисъл само тогава, когато живееш заради друг човек. След като ви видях през септември, аз започнах да живея заради вас, въпреки че не ви познавах.

Погледна масата навъсено; май беше произнесъл доста прочувствено слово, също като речта на Линкълн при Гетисбърг^[1]. Момичето сигурно ще се изсмее или няма да му обърне внимание, или ще каже просто „аха“.

Тя въздъхна.

— Разбирам ви. Много добре.

Той вдигна поглед от масата, лицето му беше сериозно.

— В Хъмбърт Корнърс ли работите?

— Да, касиерка съм в банката. Понеже в университета учих счетоводство, помагам и на счетоводителите. Първата ми специалност беше социология, но не успях да завърша. Вероятно ще стана като онези жени, които се омъжват, раждат деца и когато те пораснат, отново се връщат в университета.

Сигурно е малко мързелива, помисли си той, много добродушна и мързелива.

— Скоро ли ще се омъжите?

— Тъхъ, през пролетта. Грег иска по-рано, но в края на краищата ние се познаваме само от четири месеца. Името му е Грегори Уинкуп. Занимава се с търговия на лекарства.

Робърт изведнъж се почувствува неловко.

— Ще се видите ли тази вечер?

— Не, тази вечер той е на път. Ще се върне утре. — Прие разсеяно цигарата, която той ѝ предложи, и я запали с непривикнал жест.

— Много ли сте влюбена в него? — Страшно му се искаше да е така.

— Мисля, че да — каза тя сериозно. — Не толкова безумно като... Преди две години в Скрантън имаше едно момче, което ми харесваше повече, но се ожени за друга. Грег е чудесно момче. Страшно е мил. Пък и родителите ни много се харесват, така че няма да имаме никакви трудности в това отношение. Майка ми и баща ми не одобряваха онзи в Скрантън. Не че това щеше да ме спре, но все пак нещата щяха да се поусложнят.

Съвсем обикновена и скучна история, помисли си Робърт. Жалко. Явно не обичаше Грег достатъчно. Но макар да не беше лудо влюбена, тя очевидно бе много привързана към него, а такива бракове понякога се оказват по-щастливи. Нали двамата с Ники бяха лудо влюбени едни в друг. И какво излезе? Беше решил да стане и да си тръгне, когато тя каза:

— Мисля, че се страхувам от брака. — Беше втренчила поглед в пепелника, подпряла глава на ръката си с обърнати навътре пръсти.

— Чувал съм и други момичета да казват същото, преди да се омъжат. А и мъже също.

— Били ли сте някога женен?

— Не.

— Не мога да си представя човек с по-лек характер от Грег, така че ако някога се омъжа, сигурно ще е за него.

— Надявам се, че ще бъдете много щастливи. — Той стана. — Трябва да си вървя. Благодаря ви за...

— Обичате ли сладки?

Отвори вратичката на фурната, след това откъсна малко восъчна хартия от едно руло. В средата на всяка сладка имаше по една стафида. Извади половин дузина и ги зави в хартията.

— Знам — каза тя срамежливо, — сигурно си мислите, че не съм в ред или нещо такова. Може би е просто от коледното настроение. Във всеки случай мисля, че няма нищо лошо в това да подариш на някого сладки, нали?

— Чудесно е — каза той и двамата се засмяха. Пъкна внимателно сладките в джоба на палтото си. — Много ви благодаря. — Тръгна към вратата.

— Ако пак почувствувате нужда да поговорите с някого, обадете ми се и елате вкъщи. Ще ви запозная с Грег. Не е нужно да му казваме

как сме се запознали. Едва ли би разбрал. Ще измисля нещо — например, че сте приятел на Рита.

Робърт поклати глава.

— Благодаря ви, мис Тийролф. Убеден съм, че Грег не би разбрал. Мисля, че е по-добре изобщо да не се срещаме с него. — В този момент видя, че тя също се почувствува отблъсната. Така да бъде, помисли си той.

— Ще се радвам, ако ми се обадите някой ден — каза тя простичко и тръгна към вратата. — Не сте ли с кола?

— Оставих я малко по-надолу. — Срамът го обзе наново, с пълна сила.

— Довиждане. — Запали лампата на верандата.

Тя осветяваше само началото на алеята и Робърт извади фенерчето си. Като стигна пътя, започна да си подсвирква някаква мелодия — от нерви, срам или лудост, или може би трите заедно.

Половин час по-късно беше в апартамента си. Запали цигара и малко след това телефонът звънна. Обаждаше се Ники от Ню Йорк.

— И къде беше досега?

Робърт се намести удобно в креслото — надяваше се, че така гласът му звучи приятно и спокойно.

— Бях излязъл за малко. Извинявай. Отдавна ли звъниш?

— От няколко часа. Нося ти голяма и радостна вест. След месец ще бъдеш свободен човек. А аз ще се омъжа за Ралф веднага след това.

— Чудесно. Радвам се, че нещата са се придвижили. Нямах никакви вести от адвоката.

— А защо си смятал, че ще имаш? Аз съм тази, която му нарежда какво да прави — каза тя малко надменно.

— Благодаря ти все пак, че ми се обади.

— Скоро ще получиш сметката. Половината аз, половината ти, нали?

— Да, разбира се.

— Как си с ума? Още ли е на мястото си?

— Струва ми се, да.

Как съжаляваше, че изобщо бе споменал нещо за „разсъдъка“ си пред Ники. Веднъж, когато разговаряха за депресиите му, той й беше споменал, без да се замисли, че депресиите са такова мъчение, та могат да те накарат да си загубиш разсъдъка или нещо подобно. Ники

се отнесе към думите му с много разбиране, дори го посъветва да отиде при психиатър и той бе отишъл. Но само няколко дни след това започна да му натяква — щом самият той признава, че е луд, значи наистина е така, било я страх да живее под един покрив с него и въобще как е възможно да обичаш луд човек и да му вярваш.

— И докога ще стоиш заровен в оная дупка? — продължи тя и Робърт чу как запалката ѝ щракна.

— Градът не е никак лош. Разбира се, нямам намерение да остана тук до края на живота си.

— Намеренията ти не ме интересуват.

— Добре, Ники.

— Как си с гаджетата?

— Вероника, защо не си гледаш Ралф и картините и не ме оставиш на мира?

— Ще те оставя, хич не се бой. Ти си мухльо, а на мен от такива ми е дошло до гуша. И понеже спомена за картините ми, ще ти кажа, че днес нарисовах две платна и половина. Какво ще кажеш? Ралф ме вдъхновява. Не е като теб, да се върти като муха без глава...

— Да, знам. Разбирам.

Тя се изсмя презрително. В паузата от няколко секунди, докато тя се мъчеше да измисли още нещо, той каза:

— Още веднъж ти благодаря, че ми се обади, за да ме уведомиш, Ники.

— Всичко хубаво! — Тя затръшна телефона.

Робърт свали вратовръзката си, влезе в банята и си изми лицето, защото беше винаги толкова сърдита, питаше се той, откъде това желание да се подиграва и да уязвява? Беше му омръзнало да си задава този въпрос и все пак, помисли си той, беше съвсем естествено да си го задава. Дори Питър Камбъл — или може би Вик Макбейн? — го беше попитал същото, когато Робърт му разказа за едно от скарванията им с Ники. Поводът беше смешен — бяха се скарали за цвета на една тапицерия и Робърт затова го и разказа. Но онова, което последва, не беше никак смешно, защото Ники се сърди през целия ден и цялата вечер, и на следващия ден — целия уикенд, спомни си Робърт. Разказа случката на Питър и сега си спомни как усмивката изчезна от лицето му. „Не разбирам защо е трябвало да се разсърди толкова“, каза Питър. Робърт можеше донякъде да си обясни поведението ѝ. Например Ники

се дразнеше от честите му депресии и необясними меланхолии и той не можеше да ѝ се сърди. Освен това Ники беше много амбициозна в работата си и се страхуваше, че един мъж може да ѝ попречи, като ѝ отнема от времето или бог знае по какъв друг начин, че може да доминира над нея (много показателно беше решението ѝ да се омъжи за Ралф Юрген, доста слабохарактерен човек, помисли си Робърт, когато Ники лесно можеше да командува). Или пък на Ники ѝ липсваше самоувереност и беше толкова болезнено чувствителна, че не можеше да понесе и най-дребната забележка и към края на брака им беше започнала да го обвинява в неща, които никога не бе казвал, но когато отричаше, тя му отвърщаше, че се е побъркал. Робърт прехвърляше всичко това в главата си, но то не обясняваше яростта, с която тя се нахвърляше върху него, не я обясняваше по задоволителен начин. Веригата се късаше някъде и той се съмняваше, че някога ще успее да намери липсващото звено, съмняваше се, че то ще изскочи отнякъде и той ще може да каже: „А, разбирам, сега вече всичко идва на мястото си.“

Стоеше на прозореца и гледаше бялата двуетажна къща отсреща, чиито най-горен прозорец беше отрупан с цветя. Зад тях имаше кресло, на което понякога седеше възрастен човек и четеше вестник, но тази вечер креслото беше празно. В сенките на верандата се виждаше детско колело. На ъгъла вляво се намираше ухаещата на шоколад дрогерия-закусвалня, откъдето Робърт на няколко пъти бе купувал паста за зъби и ножчета за бръснене. На следващия ъгъл, извън полезрението му, беше мрачната сграда на Дружеството на младите християни. Две или три преки по-надолу бе гарата, където отиде да прибере един кашон с вещи, които беше забравил и Ники му бе изпратила. „Забравил“ не беше точната дума, тъй като повечето от нещата в кашона той бе купил за дома им — една доста скъпа четка за дрехи, ваза, голям стъклен пепелник, двадесет и пет сантиметровата статуетка от времето на майте, която откри в един магазин в Гринич Вилидж. Но с този жест Ники искаше да му каже: „Между нас всичко е свършено и аз не искам да виждам проклетите ти вещи!“ Да, тя беше свършила с него изведнъж, така както бе свършила с псевдонима, с който се подписваше на картините си. В момента беше на четвъртия или петия псевдоним — Амаг. Освен ако Ралф не я е вдъхновил толкова силно, че е решила и него да промени. „Кога ли и Ралф ще

бъде подложен на същото отношение? — помисли си Робърт. — Кога ли ще започне да търпи неоправданите промени в настроението ѝ, безпричинните кавги, скандалите, които се редуваха с извинения? И кога ли ще му дотегнат пианиците, хъркащи във ваната, на канапето в хола и дори в собственото му легло?“ Робърт влезе в кухнята и си сипа малко уиски с вода. Бяха му необходими цели шест месеца — последните шест месеца от съвместния им живот, — за да разбере, че Ники играеше, и то така добре, че успяваше да се разплаче с истински мокри сълзи, когато му се извиняваше, когато го уверяваше, че го обича и все още вярва, че нещата могат да се оправят. И всеки път у Робърт бликваше надежда и той ѝ казваше. „Разбира се, че ще се оправят. Та ние се обичаме, за бога!“ Тогава по нейна молба Робърт се изнасяше от хотела, в който се бе нанесъл пак по нейна молба; след това играта отново започваше с безпричинна кавга: „Връщай се в мръсния си хотел! Не искам да те виждам тук! Намери си и някоя уличница, ако искаш, хич не ми пука!“ После бавно, но сигурно Ралф Юрген се беше появил на хоризонта и колкото по-сигурна в него ставаше Ники, толкова повече отслабваше интересът ѝ към играта с Робърт.

А началото беше толкова различно. Бяха много влюбени и Ники често му казваше: „Ще те обичам до края на живота си. За мен не съществува никой друг“, и той имаше всички основания да ѝ вярва. Техни приятели бяха споделили с него, че и на тях е казвала същото. Това беше вторият брак на Ники, но тези, които познаваха първия ѝ съпруг — всъщност те бяха много малко, тъй като Ники очевидно бе прекъснала връзките си с всички, които познаваха Орин Деск, — твърдяха, че тя никога не е била толкова влюбена в него. Бяха решили да заминат на околосветско пътешествие след две години — всъщност догодина. Спомни си, че веднъж тя отиде чак до Бруклин, за да му намери една тушовка. Известно време, може би около година, Ники наистина го бе обичала. След това започнаха спречкванията, дребните спречквания, от които тя беше способна да направи бурен скандал. Какво правеха писмата от Мариън на дъното на чекмеджето му? Мариън беше момичето, в което Робърт бе влюбен четири години преди това. Беше забравил за съществуването на писмата, но Ники ги бе намерила и прочела до едно. Подозираше го, че продължава да се среща от време на време с Мариън — която впоследствие се бе

омъжила, — може би на обяд, може би когато ѝ казваше, че има много работа в службата и ще закъснее. Накрая Робърт взе писмата и ги изхвърли в шахтата, след което съжали. Какво право имаше Ники да бърка в чекмеджето му? Струваше му се, че тя се чувства несигурна — поне така изглеждаше, — защото ѝ липсва удовлетворение от работата. Бяха се запознали в момент, когато Ники започваше да осъзнава, че за да стигне до престижните галерии, не е достатъчно да кани техните собственици и критиците на пищни приеми. С неголямата рента, която получаваше от семейството си, и със заплатата на Робърт Ники можеше да си позволява доста претенциозни приеми. Почти без изключение обаче директорите на галериите я бяха посъветвали да опита най-напред на Десета улица и постепенно да наложи името си и накрая Ники се беше примирила с факта, че ще трябва да извърви този път. А и само да изложиш картините си на Десета улица, се оказа съвсем не лека работа. За двете години и половина, през които бяха женени, Ники бе участвувала в три, и то колективни, изложби. Критиците не им обърнаха особено внимание.

Робърт отиде до гардероба, за да вземе сладките от джоба на палтото си. Напипа восъчната хартия — ето ги, съвсем реални и материални. Усмихна се. Все пак на този свят имаше симпатични хора, мили хора, добри хора, може би и семейни хора, които дори когато се карат, не се държат един с друг като смъртни врагове. Робърт се упрекваше, че преживява прекалено тежко раздялата си с Ники просто защото е тяхната раздяла и че позволява болката му да го засегне толкова дълбоко просто защото е негова болка. Човек трябва да възприема нещата във взаимната им връзка. Това именно отличава нормалния човек от неуравновесения. Не го забравяй, каза си Робърт.

Отхапа от сладката и си спомни, че идва Коледа. Джак Нилсън го беше поканил да прекара празника у тях и Робърт бе склонен да приеме. Ще купи много играчки за дъщеричката им. Това му се струваше по-добра идея, отколкото да отиде чак до Чикаго при майка си и съпруга ѝ Фил; а и нали ако отиде, ще трябва да им каже, че се е разделил с Ники, макар че майка му едва ли ще започне да го разпитва. Вторият баща на Робърт имаше две дъщери от първия си брак, който имаха свои деца, така че къщата им бездруго щеше да е пълна на Коледа. Поканата на Джак Нилсън беше по-привлекателна и от

няколкото други, които бе получил от приятели в Ню Йорк, защото те бяха приятели и на Ники.

[1] През ноември 1863 г. бойното поле при Гетисбърг, където северняците са извоювали победа над южняците в Гражданската война, е било обявено за национално гробище. В речта си по време на церемонията президентът Линкълн призовава Севера и Юга да се помирят. Тази реч все още се счита за образец на ораторско майсторство. — Б.пр. ↑

4

— Здравейте — каза тя. — По-добре ли се чувствувате?

— Кой се обажда?

— Джени Тийролф — отвърна гласът спокойно и приветливо. — Исках да разбера как се чувствувате. Как прекарахте празниците?

— Много приятно, благодаря. А вие?

— Също. При моите родители и при родителите на Грег. В домашна обстановка.

— Коледа е семеен празник. Снегът не ви ли създаде трудности?

— Дали ни е създал трудности? В момента съм откъсната от света. А при вас как е?

Той се засмя.

— В града е по-лесно.

— Утре сутринта ще дойдат да ми изчистят снега. Осем долара за снегорина. Това е третият снегорин, който викам. Каква зима! Добре поне, че телефонът ми не е прекъснат, но токът спря една вечер.

Пауза. Робърт не можеше да измисли какво да каже. За момент си спомни, че за Коледа не ѝ бе пратил цветя, че бе потиснал желанието си да го направи. Накрая не ѝ изпрати нищо.

— Депресията май ви мина? — попита тя.

— По-добре съм.

— Мислех да ви поканя на вечеря тази седмица. В сряда свободен ли сте?

— Благодаря ви, но защо да не ви поканя аз? Не искате ли да излезем някоя вечер?

— С голямо удоволствие.

— В околността има два хубави ресторанта. Чували ли сте за „Джасерин Чейнс“ в Кромуюел?

— „Джасерин Чейнс“?

— Така се казва мотелът. Към него има и ресторант. Чувал съм, че е много хубав. Искате ли да се срещнем там?

— Добре.

— В седем?

— Чудесно — каза тя.

Няколко минути след разговора Робърт се чувствуваше отлично, докато не го осени една мисъл: тя ще дойде с Грег и Грег ще го обади на полицията. Пропъди мисълта от главата си — тя не би направила такова нещо, не беше толкова пресметлива, сигурен бе. Радваше се, че му бе дошло наум да ѝ предложи да се срещнат направо в ресторанта, вместо да я вземе от тях. Така срещата им щеше да е по-непринудена.

В сряда вечерта падна суграшица, покритите със сняг пътища се заледиха и станаха опасни. Робърт очакваше, че момичето ще закъснее или ще му звънне, за да се извини, че няма да дойде, но тя не се обади и пристигна в „Джасерин Чейнс“ точно в седем. Робърт я чакаше във фойайето, което с махагоновото си стълбище, килими, огледала и картини приличаше на преддверие в частен дом. Беше обула дебели ботуши, а в ръка носеше обувки с висок ток. Преобу се пред гардероба, подпирайки се на ръката му.

— Тези ботуши са наистина ужасни — каза тя, сякаш се извиняваше.

Заведоха ги до масата им, която не беше нито много близо, нито много далече от камината. Робърт ѝ предложи коктейл и тя избра „Манхатън“. Носеше рокля на сини и черни шарки, която му се стори не съвсем нова и прекалено официална за нея. Обиците ѝ представляваха сребърни полукръгове. Разговорът им в първите петнадесет минути беше съвсем банален. („Единствената кола на която можеш да разчиташ в киша, е фолксваген“, каза Джени). Робърт се чувствуваше неловко от миризмата на лосиона, с който бръснарят беше напръскал косата му, преди да успее да го спре. Погледът на момичето се спираше върху него, понякога се задържаше по-продължително, но Робърт нямаше представа какво мисли, а и разговорът, който водеха, нищо не му подсказваше. Тя бърбеше непринудено за семейството си в Скрантън, за старомодния си баща, който не искал дъщеря му да следва и настоявал да запише освен социология и икономика. Попита го къде е учил. Завършил бе университета в Колорадо чак на двадесет и четири годишна възраст поради парични затруднения, каза ѝ той — но в действителност не успя да завърши по-рано поради тежката депресия, в която изпадна на деветнадесетгодишна възраст, една година след като майка му се омъжи повторно. Робърт гледаше на този

период като на най-неудачния в живота си и дори изпитваше смътно чувство на срам. Мисълта, че семейството им се е разбило, го измъчваше, макар че одобряваше решението на майка си да се омъжи повторно и харесваше съпруга ѝ. Собственият му баща пиеше много, прахосваше парите си и единствено благодарение на изключителното търпение на майка му семейството, което се състоеше само от тях тримата, тъй като Робърт беше едно дете, успя да се запази, докато бащата не загина при автомобилна катастрофа, когато Робърт беше на седемнадесет години. Но Робърт не спомена нищо от това пред Джени.

— Колко ще останете в Лангли?

— Не знам. Защо?

— Имате вид на човек, който няма да се задържи, защото предпочита големия град.

Робърт доля около един пръст вино в чашата ѝ, за да е наполовина пълна. Сети се, че си бе сложил златните копчета за ръкавели, които Ники му бе подарила за първата годишнина от сватбата им, и придърпа ръкавите на сакото, за да ги скрие.

— Къде ще живеете с Грег, след като се ожените?

— Грег иска да отидем в Трентън. Било добре за работата му. Ужасно грозен град в сравнение с Принстън, но в Принстън е много скъпо. Вече е намерил и къща в Трентън, в която трябва да се нанесем на първи юни.

— Харесва ли ви къщата?

Известно време тя мълча, след което каза сериозно:

— Работата е там, че не съм сигурна дали трябва да се омъжа за Грег.

— Така ли? Защо?

— Не съм съвсем сигурна, че го обичам достатъчно.

На Робърт не му идваше нищо подходящо наум. Тя беше свършила вечерята си.

— Няма да се омъжа за него — каза тя.

— Кога го решихте?

— Малко след Коледа. — Завъртя запаления край на цигарата си в пепелника.

Келнерът разчисти масата и ги попита дали ще желаят десерт. Робърт не искаше, но менюто им препоръчваше като специалитет на

заведението домашно приготвен ябълков пай и когато го предложи на Джени, тя се съгласи. Поръча два десерта с кафе.

— Моят съвет е — каза той — да изчакате няколко месеца. — Може би ви притеснява това, че Грег много бърза.

Тънките ѝ вежди леко се свъсиха.

— И да изчакам, няма да има полза. Аз съм сигурна в това, което ви казах.

— Говорихте ли с Грег?

— Да, но той смята, че ще размисля. Говорих с него между Коледа и Нова година.

Донесоха им ябълковия пай и кафето. Робърт поръча два коняка „Курвоазие“. Накрая ще се омъжи за Грег, помисли си той.

— Мога ли да ви задам един личен въпрос? — попита Джени.

— Моля.

— Жена ли беше причината да напуснете Ню Йорк?

Робърт я погледна. Нито един мускул не беше трепнал по лицето му.

— Не. Имах неприятности в службата. Освен това щяха да събарят сградата, в която живеех.

Тя не го попита нищо повече. Робърт усети, че не му е повярвала. Изпиха си коняка мълчаливо.

— Ще си вървим ли?

— Да, разбира се. — Робърт се огледа за келнера.

Подписа чека на вратата и се върна на масата, за да остави бакшиш.

Момичето си обуваше ботушите пред гардероба. Робърт ѝ помогна да си облече палтото.

— Хайде да се поразходим с колата — каза тя.

— Добре — съгласи се той изненадан. — С вашата кола или с моята?

— С вашата.

Настроението ѝ го озадачи. Видя колата ѝ в паркинга на ресторанта. Отвори вратата на своя олдсмобил с подвижен капак — бяха го купили с Ники една година преди да се разделят, но сега тя нямаше претенции към него. Ралф Юрген имаше две коли.

— Къде искате да отидем? — попита той.

— Все ми е едно.

Снегът беше изчистен само от големите магистрали, а по тях нямаше нищо интересно. Пусна отоплението на най-силно, защото тя се беше свила, загърната в палтото си. Гледаше право пред себе си. Той реши, че няма да прави усилия да поведе разговор, но след няколко минути започна да се чувства неловко. Откъде ѝ беше хрумнало да се разкарват по пътищата точно сега, когато суграшицата беше преминала в ситен студен дъжд — при това съвършено безцелно? Какво целеше — да го накара да спре колата на някое тъмно място и да се опита да се нахвърли върху нея? Едно разумно момиче не би поискало от мъж, който се е проявил като маниак, да я разхожда с колата си. Изведнъж се почувствува нещастен и потиснат.

— Времето не е за разходки с кола — каза той и спря при една бензиностанция. — Какво ще кажете да се върнем? — Обърна и потегли обратно към ресторанта.

— Времето не ми пречи. Понякога изпитвам нужда от движение, просто от движение, все едно в каква посока. — Продължаваше да гледа право пред себе си. — В такива моменти излизам и се разхождам с часове.

Ядът и неприязънта му постепенно изчезнаха. Момичето изобщо не мислеше за него. Беше изцяло погълната от собствените си мисли. Неусетно Робърт започна да я чувства близка. Самият той често изпадаше в подобни настроения — „загубваше връзка с действителността“, както се бе изразила Ники.

Стигнаха паркинга на ресторанта и момичето отвори вратата веднага щом колата спря. Той излезе заедно с нея.

— Ще се оправите ли сама до вас? Имате ли достатъчно бензин?

— Да, да, разбира се. — Гласът ѝ прозвуча тъжно и объркано.

Робърт беше разочарован от завършека на вечерта. Искаше тя да е весела и бърлива, смяташе, че ще изпият още по един коняк и ще останат на масата докъм единадесет. Сега беше едва десет часът.

— Благодаря ви за приятната вечер — каза той.

Изглежда, не го беше чула. Влезе в колата си.

— Джени, съжалявам, ако съм ви обидил с нещо. Може би не трябваше да казвам нищо за Грег. Не е моя работа.

— Не, то засяга само мен — каза тя. — Не сте ме обидили, честна дума. Просто има дни, когато не мога да разговарям. Знам, че е ужасно, но какво да направя?

Робърт се усмихна.

— Това не ме смущава.

— Ще ми дойдете ли на гости някоя вечер?

— Защо не? Тъкмо ще ме запознаете с Грег. Ще ме представите за приятел на Рита.

— С Грег ще се видим чак на двадесети януари. Така сме се разбрали. Тогава му е рожденият ден.

— Значи ще се видим след това.

— А защо не другата седмица? — попита тя, усмихвайки се срамежливо и някак неудържимо. — Защо не в понеделник? Или неделя? Бива ме да готвя, ще видите.

Имал бе възможност да се убеди. Робърт не искаше да ходи у тях, когато е сама. Изведнъж видя поведението на момичето в друга светлина.

— Бих предпочел да не е сега. Нека мине двадесети януари — каза той с усилие, но твърдо.

— Не бъдете толкова упорит. Каня ви в края на краищата. Толкова ли сте зает?

— Не, не съм толкова зает.

— Тогава елате на вечеря в неделя. Към пет часа. Следобед ще ходя на ски с една приятелка, но ще се върна най-късно в четири часа. Вие карате ли ски?

— Едно време карах, но сега нямам ски.

— Там можете да вземете под наем. Елате с нас в неделя. Знаете ли къде е Вареквил?

Не знаеше, но тя му обясни къде се намира и как да стигне до ски-центъра, който беше на около една миля от града. Възможността той да дойде толкова я зарадва, че Робърт просто не можеше да й откаже. Разбраха се да се срещнат в два часа следобед и след това да вечерят в дома ѝ.

Тази нощ Робърт спа лошо — от кафето, коняка или цялата вечер. Флаконът с таблетките за сън „Секонал“, който си беше донесъл от Ню Йорк бе празен от известно време, но той не си бе направил труда да отиде на лекар в Лангли, за да си вземе нова рецепта. Мислеше си, че повече няма да има нужда от таблетки за сън, но очевидно се бе лъгал.

Приятелката на Джени беше двадесетгодишно момиче на име Сузи Ескъм. Живеела в съседната къща, каза тя, на около половин миля надолу по пътя, и следвала икономика в Лангли. Робърт научи всичко това веднага, без да ѝ е задал нито един въпрос. От този момент нататък дори когато се спускаха по слабия склон, стигащ до горичката, и се изкачваха нагоре, хванати за въжето, Робърт усещаше върху себе си погледа на Сузи, която го наблюдаваше с интерес и любопитство. Тя явно се познаваше с Грег, знаеше, че Джени и Грег са сгодени, и ѝ се струваше странно, че Джени си има друго „гадже“. Робърт се чувствуваше много стар, като възрастен сред група ученици. Съвсем съзнателно се държа хладно с Джени, като се стараяше да не ѝ обръща много внимание. Тя обаче беше в повишено настроение, разсмя се весело двата пъти, когато Робърт падна, след това се завтече да му помогне да се изправи. Караше ски доста добре и би могла да се справи и с по-трудна писта.

— Познавате ли Грег? — попита го Сузи.

Пиеха горещо кафе от термоса, който Сузи бе донесла. Джени беше изпила кафето си и се бе отдалечила на няколко метра от тях, готова да се спусне отново по пистата.

— Не, не го познавам — каза Робърт.

— Така ли? Аз пък мислех, че се познавате отдавна с Джени.

Робърт не знаеше какво ѝ е казала Джени. Сузи го гледеше с бляскавите си тъмни очи. Имаше малки и пълни устни, винаги готови да се засмеят, и сега се усмихваха дяволито, леко стиснати.

— Не, немного отдавна. — Отскоро и отдавна са относителни понятия, помисли си Робърт.

— Как се запознахте?

Стана му смешно от любопитството ѝ, изпита и раздражение.

— Чрез общи приятели — отговори той. Стана от дървената пейка и потърси цигарите си. Предложи и на нея.

— Благодаря, не пуша. Разбрах от Джени, че работите в Лангли.

— Да, в самолетостроителното предприятие. — Робърт погледна маншетите на панталоните си, напъхани, в разрез с модата, във взетите под наем скиорски обувки.

— Мисля, че ще опитам още един път — каза той и се отправи към пистата. Джени се изкачваше, хваната за въжето.

— В къща ли живеете в Лангли?

— Не, в апартамент — извика той през рамо и побърза да се отдалечи на достатъчно разстояние от нея.

Джени свали едната си ръка от въжето и я протегна към него.

— Ох! — възкликна тя запъхтяна. Бузите ѝ бяха поруменели. — Защо не направят един ски-влек?

Робърт понечи — и веднага се отказа — да ѝ подаде ръка, за да я издърпа догоре.

— Мисля, че все пак няма да се спусна — каза той, загледан намръщен в пистата. — Стига ми толкова.

— Остаряваш — каза Джени.

— Позна.

— На колко си години?

— През юни ще навърша тридесет.

Тръгнаха си малко преди четири — Сузи и Джени в колата на Джени, Робърт в своята. Потегли към къщата на Джени, като се движеше на значително разстояние от тях. Джени подмина дома си и отиде да закара Сузи и когато Робърт влезе в алеята, колата ѝ вече не се виждаше. Надяваше се, че не е казала на Сузи, че ще вечерят заедно. Начинът, по който се бе сбогувал с Джени, би могъл да означава, че няма да се видят повече същия ден. Чакаше Джени, застанал до колата си, и след малко синият ѝ фолксваген спря до него.

— Хайде да запалим камината — каза Джени.

Вътре беше топло, макар тя да се бе оплакала, че духало отвсякъде и непрекъснато откривала нови пукнатини за запушване и фуги за уплътняване. Запалиха камината в хола и Робърт излезе, за да донесе още дърва. Джени приготвяше задушено пиле с кнедли. Пиха коктейл „Манхатън“ в хола и разгледаха един албум със снимки. Повечето бяха семейни снимки, но имаше и пет-шест на нейни „гаджета“.

— Това е момчето, в което бях толкова влюбена — каза Джени и му показа едър рус младеж в смокинг.

Робърт не виждаше нищо интересно и забележително в него.

— Този, когото родителите ти не харесваха?

— Да, сега се радвам, че стана така. Миналата година се ожени за някаква глупачка. Мисля, че беше най-обикновено увлечение от моя страна.

Нови снимки. Джени и брат ѝ по бански костюми в лятната вила на родителите ѝ близо до Скрантън. Беше Еди, който починал на дванадесет години.

— Еди рисуваше много хубаво. Може би щеше да стане художник — каза Джени. — Още пазя негови рисунки.

Робърт я погледна. Лицето ѝ беше тъжно, но в очите ѝ нямаше сълзи.

— Този човек, който е бил у вас, преди брат ти да се разболее — как изглеждаше той?

— Ами... — Джени се загледа в пространството. — Нищо особено. С кестенява коса и кафяви очи. Около четиридесет и пет годишен. Малко пълен. Имаше изкуствени зъби.

Робърт се усмихна, изпита странно облекчение. Този човек никак не приличаше на брат Смърт от сънищата му. Страх го беше, че може да има някаква прилика.

— Защо? — попита Джени.

— От време на време имам странен сън. Приближавам се до една маса, на която седи сам човек в свещенически дрехи. Питам го: „Вие ли сте брат Грийн?“, или пък „брат Смит“, или „брат Джоунс“, или някакво друго име. Той ме поглежда, усмихва се и казва: „Не, аз съм брат Смърт.“

— И после?

— После се събуждам.

— Как изглежда този човек?

— С черна права коса, прошарена на слепоочията. Има златен зъб. Носи очила с черни рамки. — Робърт сви рамене. Можеше да продължи описанието, можеше да нарисува точен портрет на брат Смърт. Отмести поглед от лицето на Джени, която го слушаше с огромен интерес.

— И след това изпадаш в депресия — каза тя.

— Е, не за дълго. Може би за около две минути — каза Робърт и се усмихна. Изправи се. — Да ти помогна ли с нещо?

— Благодаря, няма нужда. Аз мисля, че когато смъртта дойде, тя ще има образа на човек. И когато видиш този човек, ще разбереш, че това е той или по-скоро тя, защото ще има нещо, което да ви свързва много тясно.

Робърт понечи да каже: „Това са глупости“, но се въздържа. Джени гледеше много сериозно на идеята си — беше повече от ясно.

— Не си ми показала горния етаж. Искаш ли да ме разведеш?

От коридора на горния етаж се влизаше в четири правоъгълни стаи и в банята. Стаите бяха наредени приятно, макар и скромно и навсякъде имаше саксии с цветя — не бяха прекалено много, точно колкото трябва, някои от тях върху еднометрови подставки във викториански стил.

— Имаш ли отвертка? — попита Робърт.

— Да, защо?

Робърт посочи с глава зейналата врата на един шкаф — малко преди това се бе опитал да я затвори.

— Ще ми отнеме не повече от минута. Прозорецът в спалнята също. Ако поправа механизма му, няма да има нужда да го подпираш с книга.

Тя слезе в кухнята за отвертката и се върна с чук и кутия с винтове.

Четиридесет и пет минути по-късно Робърт слезе долу, след като беше поправил бравите на двете врати, механизма на един прозорец, бе свалил разклатената стъклена полица в банята и я бе закрепил за дървения плот под аптечната. Джени се качи, за да види какво е направил.

— На мен това би ми отнело цяла седмица! — възкликна тя.

Робърт усети, че си е сложила парфюм.

— Донесох малко вино — сети се той. — Обу си галошите и отиде до колата. Беше донесъл бутилка бяло вино, което за щастие вървеше с пилето.

Пет минути след като седнаха на масата, чуха, че по алеята идва кола.

— Гледай ти, неканени гости — каза Джени, отивайки към вратата.

Чу се скърцане на спирачки и затръшване на врата.

— Грег, нали ми обещааа — възкликна Джени и Робърт се изправи. Грег се появи на вратата, лицето му беше начумерено.

— Грег, това е...

— Робърт Форестър — каза Робърт. — Приятно ми е.

— Приятно ми е. — Грег погледна масата, Джени и очите му се спряха върху Робърт.

— Реших, че трябва да се запознаем.

— Ами запознахте се. Тъкмо вечеряхме, Грег. — Джени имаше отчаян вид. — Моля те, отиди си. Само този път!

Точно това не биваше да казва, помисли си Робърт, като видя гневните искри в очите на Грег.

— Нямах намерение да ви развалям вечерта, но пък и не виждам защо трябва да си тръгна. Какво пречи да почакам в хола?

Разстроена, Джени вдигна рамене и се обърна към Робърт.

Стъпвайки тежко, Грег влезе в хола по чорапи — очевидно обувките му се бяха изхлузили заедно с гумените галоши.

— Грег, би ли почакал горе? — попита Джени, застанала на кухненската врата.

Робърт се усмихна неспокойно. Джени говореше с такъв тон, сякаш Грег и бе брат и тя искаше услуга от него. Грег беше едро момче, над метър и осемдесет. Робърт нямаше никакво желание да се бие с него.

— Не. — Робърт чу шумолене на хартия — Грег беше седнал на канапето в хола.

Поне не ги виждаше в кухнята. Джени седна, а след нея и Робърт. В очите ѝ имаше сълзи. Робърт взе вилицата си и ѝ направи знак да стори същото. Тя взе вилицата си, след това я остави. Отиде в хола и пусна грамофона. Когато се върна на масата, Робърт стана.

— Искаш ли да си тръгна? — прошепна той.

— Не, не искам да си отиваш.

Ядяха без охота, но с упорство. Грамофонът продължаваше да свири музиката от „Лебедово езеро“. Стана му смешно от мелодрамата, която се разиграваше, но Джени беше толкова разстроена, че той не можеше да се усмихне. Извади носна кърпа от малкото си джобче и я подаде на Джени.

— Няма защо да се притесняваш — каза тихо той. — Ще си тръгна веднага и никога вече няма да те обезпокоя. — Пресегна се през

масата, стисна окуражително ръката на Джени, след това я пусна, но Джени улови пръстите му.

— Как можа да постъпи толкова грубо и нечестно! Сузи е виновна, сигурна съм, че е тя. Да я вземат дяволите!

— Не е чак толкова трагично. — Най-сетне издърпа ръката си, след като на два пъти се бе опитал да я освободи. Кафето, изглежда, вече бе готово и той стана да го изключи. Джени седеше наведена над чинията си. Докосна рамото ѝ.

— Тръгвам си — каза той и видя, че Грег стои на вратата. Беше спрял грамофона.

— Мистър... мистър...

— Форестър — каза Робърт.

— Нямам навик да се натрапвам, но в този случай... Не знам дали знаете, че съм сгоден за Джени.

— Знам — каза Робърт.

Джени се обърна рязко към Грег.

— Грег, много те моля да ме правиш сцени.

— Защо? Добре, няма — каза Грег, задъхвайки се от гняв, — но мисля, че заслужавам обяснение.

— Какво обяснение?

— Заради него ли не искаш да се виждаме? Не искаш ли да се омъжиш за мен?

— Грег, поставяш ме в неудобно положение — каза Джени. — Това е мой дом и ти нямаш право...

— Имам право да искам обяснение!

— Грег, аз нямам никакви намерения спрямо Джени — намеси се Робърт.

— Така ли? — попита Грег.

— Убеден съм, че и тя няма никакви спрямо мен — каза Робърт.
— Не знам какво са ви казали.

Адамовата ябълка на Грег подскочи нагоре и надолу.

— Откога се познаваш с него, Джени?

Джени погледна направо в Грег и каза:

— Нямам желание да отговоря на въпроса ти.

— Сузи ми подсказа нещичко — каза Грег.

— Това не значи нищо! Не съм казала нищо на Сузи и не знам тя откъде черпи информацията си, но мисля, че би било по-добре да не се

занимава с онова, което не я засяга. — Джени продължаваше да седи на стола. Ръката ѝ стискаше облегалката му.

— Затова пък мен ме засяга — каза Грег. — Не може едно момиче, което си има годеник, да се среща тайно с друг, по когото, както се говори, е хлътнала. Най-малкото би трябвало да ми го кажеш.

— Кой го говори? Сузи ли? Аз не съм ѝ казала нищо.

— Явно на Сузи не ѝ е било трудно да се досети.

Робърт прокара длан по челото си.

— Вижте, Грег, това, което ви е казала Сузи, не е вярно и аз ви обещавам, че повече няма да се виждам с Джени, щом то причинява толкова неприятности.

— Причинява, прав сте.

Робърт взе палтото си от гардероба.

— Откъде сте, мистър Форестър?

— Живея в Лангли — отвърна Робърт.

— Тук е доста далече от вас.

— Грег, не ми харесва начинът, по който говориш — каза Джени.
— Държиш се обидно с мой гостенин.

— Имам право да знам защо годеницата ми отказва да се вижда с мен в продължение на няколко седмици и иска да развали годежа — отговори Грег.

— Аз не съм причината — каза Робърт рязко и обу галошите си.
— Довиждане, Джени. Благодаря ти за вечерята. Довиждане — обърна се той към Грег.

Джени беше станала от стола.

— Моля те да ме извиниш за невъзпитания ми приятел. Ужасно съжалявам, Робърт.

— Няма нищо — каза Робърт усмихнато и излезе. Зад себе си чу гласа на Грег през вратата: „Е, ще ми кажеш ли кой е той?“

Още една грешка, помисли си Робърт, когато потегли обратно. Но може пък и да е за добро. Сега Грег ще покаже на Джени, че не се шегува, и тя няма да може нито да го вижда, нито да му се обажда. Робърт се укори, задето изобщо прие да се види с момичето днес. Трябваше да ѝ откаже твърдо, когато го покани да отиде с тях на ски. Грег имаше младежко, но едро лице — неправилен, голям нос, гъсти черни вежди, големи кокалести ръце. Носеше сивия кариран костюм, с който Робърт го беше виждал и преди — днес забеляза, че на ревера му

има мазно петно, ризата му се беше измъкнала от панталона и образуваше гънка под жилетката. Няма да е чудно, ако в жилите му тече ирландска кръв.

6

Четвърт час след като се прибра, телефонът звънна.

— Здравей, Робърт, Джени се обажда. Грег си тръгна. Робърт, ужасно съжалявам за днес.

— Няма защо да се извиняваш. Съжалявам, че хубавата ти вечеря се провали.

— Можем пак да вечеряме заедно някой ден. Робърт, искам да се видим. Само седем и половина е. Мога ли да дойда у вас? Току-що говорих с Грег. Той знае, че няма да се омъжа за него, така че няма право да ми казва какво да правя и с кого да се виждам. Най-сетне разбра, струва ми се, че не се шегувам.

И Грег сигурно ще провери дали тя е излязла тази вечер, помисли си Робърт. Не е изключено и да дебне около къщата ѝ, за да я проследи с колата си, ако тя реши да излезе.

— Джени, струва ми се, че си все още разстроена. Няма ли да е по-добре да си останеш у дома тази вечер?

— Много те моля, искам да се видим — почти изстена Джени. — Нека дойда у вас. — Очевидно нищо нямаше да я разубеди.

Е, имаше един начин да се сложи край на тази история, помисли си Робърт, и той щеше да го направи. Каза ѝ, че може да дойде, и ѝ обясни между кои улици се намира жилищната кооперация „Камелот“. Тя отвърна, че ще тръгне веднага.

Пет минути по-късно телефонът звънна отново. Надяваше се, че се обажда Джени, за да каже, че е променила решението си.

Този път беше Ники. Съобщи му, че е на коктейл, че е малко пияна и че е с Ралф, но много искала да му честити третата годишнина от сватбата им. Знаела, че са минали няколко седмици оттогава, но все пак по-добре късно, отколкото никога.

— Благодаря — каза той. — Благодаря ти, Ники.

— Помниш ли втората ни годишнина? — попита тя.

Едва ли би могъл да я забрави.

— Предпочитам да си спомням първата.

— Колко сме сантиментални! Искаш ли да говориш с Ралф? Рааалф!

Искаше му се да затвори телефона. Но нямаше ли това да бъде проява на страхливост? Или на неприязън? Остана да чака на телефона, загледан в тавана. Някъде от Манхатън долиташе шепот на гласове, които като във врящо гърне се надигаха и започваха да клокочат. После се чу щракване и връзката беше прекъсната. Тя беше затворила или пък някой друг беше затворил вместо нея.

Робърт си сипа уиски с вода. Да, помпеше втората годишнина от сватбата. Бяха поканили осем или десет души на гости и Робърт беше купил много божури и рози за апартамента и една тънка златна гривна за Ники. Никой не дойде. Приятелите им бяха поканени на коктейл от осем часа, но когато стана девет и петнадесет и все още нямаше никой, Робърт възкликна: „Не може да бъде! Да не би да сме ги поканили за друг ден?“ Тогава Ники, подпряла ръце на хълбоците си, каза: „Никой няма да дойде, скъпи мой, ще празнуваме само аз и ти. Да седнем на тази прекрасна маса имам да ти кажа някои неща.“ Тя дори не бе пила нищо, преди Робърт да се прибере. Той винаги можеше да определи на коя чаша е в момента. Не беше пияна и когато планираха вечерта десет дена преди това, или поне в промеждутъците бе трезва. Тази вечер тя говори без прекъсване в продължение на близо час и когато той се опитваше да каже нещо, тя просто повишаваше глас. Изложи пред него всичките му недостатъци, включително и как понякога оставя самобръсначката си на мивката, вместо да я прибере в шкафчето, и как няколко седмици по-рано забравил да вземе роклята ѝ от химическо чистене. Не пропусна и бенката на едната му буза — прословутата бенка, чийто диаметър не беше и сантиметър и половина (веднъж я премери в банята с металната си линейка) и която в началото ѝ се струваше благородна, след това — отвратителна и накрая започна да ѝ прилича направо на тумор, и защо не отиде да я премахнат? Робърт си спомни, че по време на тирадата ѝ си беше сипал втора чаша с нещо силно — най-разумното в случая беше да запази спокойствие, а алкохолът му действуваше успокояващо. Всъщност спокойствието му онази вечер така я беше вбесило, че по-късно, докато той се събличаше, за да си легне, тя на няколко пъти политна и нарочно се блъсна в него. „Не ти ли се иска да ме удариш, скъпи — говореше му тя. — Хайде, Боби, удари ме!“ — „Не“ — беше промълвил той.

Колкото и да бе странно, точно в този момент нямаше никакво желание да я удари. Тогава тя го нарече ненормален. „Някой ден ще извършиш нещо страшно. Помни ми думите!“ И малко по-късно през нощта: „Каква шега, а, Боби!“, докато лежах в леглото и тя притискаше бузата му с ръката си, не от нежност, а за да го ядоса и да му пречи да заспи. „Чудесна шега, нали, скъпи?“ Последва го в хола, когато той се премести на канапето. Най-сетне, към пет часа сутринта, тя заспа в спалнята и се събуди, когато той стана за работа. Главата ѝ тежеше от изпития алкохол и както винаги в такива случаи тя беше изпълнена с разкаяние. Взе ръцете му в своите и започна да ги целува — държала се била ужасно, дали той може да ѝ прости, обещавала никога вече да не прави така, той бил ангел и това, което му казала за недостатъците — а и те били съвсем незначителни, — не било на сериозно.

Чу сирената на патрулна лодка. Или човек е попаднал в бързея на реката, или пък някоя лодка е в опасност, помисли си той. Сирената продължаваше да вие — меланхолично, настойчиво, отчаяно. Опитваше се да си представи как, блъскан от водата, се преобръща върху скалите и изпаднал почти в безсъзнание, се мъчи да се захване за някой камък, но камъкът е прекалено хлъзгав или пък той самият е прекалено слаб, за да се задържи. А сирената продължава да вие, докато спасителните лодки осветяват повърхността на реката, без да могат да намерят онова, което търсят. Беше чувал колеги да казват, че ако попаднеш в бързей — а такива имаше няколко десетки на различни места по реката, — с теб е свършено. Най-много, което спасителната служба може да направи, е да открие тялото. Един колега им беше разказвал как намерил тялото на възрастен човек на брега зад къщата си, където течението го би го изхвърлило, след като го влачило близо двадесет мили. Понякога намираха удавници, изхвърлени чак в Трентън. Робърт стисна зъби. Защо трябваше да си мисли за това, след като не смяташе нито да плува, нито да лови риба в реката дори през лятото?

Робърт отиде до бюрото си и започна да разглежда скицата на бряста, който се виждаше през прозореца му — умело и точно изпълнена скица, може би малко прекалено точно, за да е хубава, по като инженер той не можеше да се отърве от точността. Обратната страна на скицника беше празна и напролет, когато дърветата цъфнат, щеше да я запълни с рисунка на лист от бряст.

На вратата се почука. Робърт остави чашата си и отиде да отвори.

— Здравей — каза тя.

— Заповядай. — Дръпна се встрани, за да влезе. — Дай да ти взема палтото.

Тя му даде палтото си и той го прибра в гардероба. Този път не беше с дебели ботуши. Носеше обувките с висок ток.

— Чудесен апартамент — каза тя.

Той кимна, без да отвърне.

Тя седна в средата на канапето.

Той запали цигара и се настани на фотьойла, след това стана, за да вземе чашата си от бюрото.

— Ще пиеш ли нещо? Кафе? Имам еспресо, но ако искаш, мога да направя обикновено.

— Не, благодаря, нищо не ми се пие. Искях да ти кажа, Робърт, че когато говорих с Грег преди малко, не му казах, че ти си причината. Но донякъде е така.

Той прикова поглед в пода.

— Ти ме накара да видя нещо, за което досега бях сляпа. Като катализатор. Не е най-точната дума, защото катализаторът няма никакво значение сам по себе си, а служи просто за да промени нещо. А с теб не е така. Ти ми харесваш. Просто ми харесваш, каквото и да означава това.

— Ти не знаеш нищо за мен — каза той. — Не знаеш например, че съм женен. По-рано те излъгах. Женен съм от три години.

— Така ли? Значи все пак причината да напуснеш Ню Йорк е била жена. Съпругата ти.

— Да. — Очакваше това да я изненада повече. — Скарахме се. Не знаеш например, че на деветнадесет години получих нервна криза. Трябваше да се лекувам известно време. Психиката ми не е от най-уравновесените. През септември в Ню Йорк бях на границата на лудостта. Затова дойдох тук.

— Какво общо има това с отношението ми към теб?

Не му се искаше да произнася баналности от рода на тази, че когато едно момиче харесва някой мъж, обикновено се интересува дали е женен, или не.

— Виждаш ли, нещата се усложняват от факта, че с жена ми не сме разведени.

— Ще се развеждате ли?

— Не, просто искаме да поживеем отделно известно време.

— Е... Но моля те, не си мисли, че ще се опитам да попреча на отношенията ви. Не бих и могла, след като я обичаш. Просто исках да ти кажа, че аз те обичам.

Погледът му се стрелна към нея, после се отмести встрани.

— Мисля, че колкото по-скоро се отърсиш от това чувство, толкова по-добре.

— Няма да се отърся, сигурна съм. Винаги съм знаела, че ще разбера, когато ми се случи. Такъв ми бил късметът, но фактът, че си женен, не променя нищо.

Робърт се усмихна.

— Но ти си толкова млада. Всъщност на колко години си?

— На двадесет и три. Не съм чак толкова млада.

Робърт не би казал, че е и на толкова. Всеки път му се струваше все по-млада.

— Не мога да кажа нищо за Грег. Може би не е подходящ за теб. Във всеки случай аз не съм. Трудно се живее с човек като мен — чуждак, и то не съвсем с всичкия си.

— Не е ли по-добре да оставиш на мен да преценя?

— Това, че съм те зяпал през прозореца на кухнята, не говори много добре за мен, не мислиш ли? Само да чуеш какво казва жена ми. Според нея съм готов за лудницата. — Той се изсмя. — Можеш да я попиташ.

— Не ме интересува какво казва жена ти.

Беше се отпуснала на канапето на една страна, облежната на лакътя си — фигурата ѝ излъчваше спокойствие, но по лицето ѝ се четеше решимост. Не снемаше поглед от него.

— Нямам намерение да си играя на любов, Джени.

— Аз не мисля, че си играеш. Според мен постъпваш много честно.

Робърт се изправи рязко, занесе чашата си до масичката на края на канапето и я остави.

— Да, но съм постъпвал и иначе, не помниш ли? Ще бъда откровен, Джени. Аз съм човек, комуто са необходими усилия, за да

запази — как да кажа — разсъдъка си. — Сви рамене. — Затова дойдох тук. Животът ми е по-спокоен, отколкото в Ню Йорк. Разбирам се с колегите си. На Коледа бях с един от тях, с жена му и дъщеричката им и прекарахме добре. Но те не знаят какво ми струва това понякога, как имам чувството, че трябва непрекъснато да полагам усилия. — Млъкна и я погледна, надяваше се, че думите му не са останали без ефект.

Ако не друго, лицето ѝ беше станало още по-спокойно.

— Всички ние трябва непрекъснато да полагаме усилия. Не ми казваш нищо ново.

Той въздъхна.

— Човек трябва да стои далеч от мен. Искам да разбереш това. Главата ми не е в ред.

— Кой ти го каза? Лекарите ли?

— Не, не лекарите. Жена ми, а тя би трябвало да знае, след като е живяла с мен.

— А когато отиде да се лекуваш? Когато си бил на деветнадесет години?

— Какво ми казаха лекарите тогава? Казаха ми, че това е реакция на слаб човек срещу трудно детство. На слаб човек. Получих криза, да. Това не е ли типично за слабите хора?

— Какво направи?

— Трябваше да напусна университета за известно време. Една нощ отидох да се къпя в езерото както бях с дрехите си, просто ми се прииска да го сторя. Почти бях решил да се самоубия и се опитах да го направя, но само се опитах. Един полицаи се намеси. Помислиха, че съм пиян. Отървах се с глоба и една нощ в затвора. Твърдяха, че съм пиян, и аз не го отрекох. А защо според теб полицаите решиха, че съм пиян? Заради налудничавите неща, които им наговорих. — Изглеждаше невъзможно човек да убеди. Чудеше се какво още да ѝ каже. — Веднъж насочих пушка срещу жена си. Беше легнала да спи. Седнах срещу нея, взех ловната ѝ пушка и я насочих. Беше заредена. — В действителност пушката не беше заредена. Млъкна, за да си поеме въздух, без да сменя поглед от Джени. Тя бе леко намръщена, но по лицето ѝ нямаше уплаха, само съсредоточеност.

— И какво стана?

— Нищо. Направих го само за да видя, да се убедя, че никога няма да дръпна спусъка. Бяхме се скарали малко преди това. Този ден си помислих: „Толкова я мразя, че бих могъл да я убия, за да ѝ отмъстя за всичко, което ми наговори.“ Но когато седнах срещу нея с пушката и видях тялото ѝ в мерника, си помислих, че не си заслужава да убиеш човек заради когото или каквото и да било.

— Ами ето, значи си разбрал това.

— Да, но представи си, че се събуждаш и виждаш човек с пушка, насочена срещу теб. Какво според теб си е помислила жена ми? Какво според теб си помислиха хората, когато им разказа случката? А тя я разказа на доста хора. Казваше, че съм потиснат и мрачен и че някой ден ще извърша убийство. Казваше, че съм искал да я убия. Кой знае, може и да съм искал.

Тя се пресегна и взе цигарите му от масичката. Робърт ѝ запали цигарата.

— Още не си ми казал нищо, което е наистина потресаващо.

— Не съм ли? А ти какво искаш? Вампири?

— Какво се случи, когато напусна университета?

— Всъщност загубих само един семестър и през това време ходих на психотерапия. Междувременно се залових и за работа — вършех какво ли не. Когато се върнах в университета, се настаних у един приятел, с когото учехме заедно. Той живееше близо до университета заедно с родителите си. Имаше братче и сестричка и у тях цареше пълен хаос. — Робърт се усмихна. — Но въпреки всичко чувствувах, че имам дом, разбираш ли? Не би ме разбрала, ако не ти се е случвало да нямаш дом. Живеех в мъничка самостоятелна стая и само в много редки случаи можех да уча цял час без прекъсване, тъй като децата непрекъснато влизаха и излизаха, но когато с Кърмит оставахме да четем до късно, майка му идваше към полунощ да ни донесе баница, кейк и мляко. Звучи смешно, но за мен това беше дом, какъвто няхах при майка си и баща си. Не че обвинявам майка си. С баща ми не ѝ беше никак леко и тя се стараше, но не можеше да съгради нещо здраво от онова, с което разполагаше: баща ми пиеше много и над нея непрекъснато висеше заплахата да се разведе или да бъде изоставена. Не знам дали се изразявам ясно. Сигурно не.

— Какво стана с Кърмит?

— Почина. — Робърт запали нова цигара. — Загина при злополука в Аляска. Служихме заедно — бяхме си уредили да ни изпратят в едно поделение. Мислехме, че могат да ни изпратят в Корея, но не видяхме нито Корея, нито истински бой. Кърмит загина от рикошет. Ударил го в гърба. Случи се една сутрин. Отидох за кафе и го оставих само за пет минути. Когато се върнах, намерих го мъртъв на земята, а около него се бяха събрали няколко души. — Робърт изведнъж се почувствува неудобно от сериозния ѝ, прикован в него поглед. От години не беше споменавал името на Кърмит, нито пък бе разказвал за смъртта му на нюйоркските си приятели. Добави: — Веднага щом се уволних, заминах за Ню Йорк.

Джени кимна с глава.

— Значи и ти знаеш нещо за смъртта.

— Знам какво значи да загубиш приятел. Но за смъртта... Никога не съм виждал как убиват хора, които познавам, така както се случва на война. За смъртта? Не. — Робърт поклати глава.

— Знам много добре какво значи да се мъчиш да запазиш разсъдъка си. Изпитвала съм го. Когато малкият ми брат почина преди три години, изведнъж всичко ми се стори безсмислено. Имах чувството, че всички, с изключение на мен, са полудели. Нали знаеш какво казват — че това е типично за побърканите. — На устните ѝ се появи срамежлива усмивка и очите ѝ заблестяха. — Просто животът си продължи постарому — баща ми пак ходеше на работа, майка ми пак шеташе из къщи, въпреки че смъртта бе посетила дома ни. — Всмукна от цигарата си, загледа напред, невиждаща нищо. — Страхувах се от смъртта. Трябваше да мисля за нея, отново и отново, за да мога да я разбера — за себе си. Докато най-сетне тя се превърна в нещо познато и близко, разбираш ли? — Вдигна очи към него, след това отново се загледа напред. — Сега изобщо не се страхувам от смъртта. Разбирам защо човекът в съня ти казва „брат Смърт“.

— Да, но лично мен този сън ме безпокои — каза Робърт.

Тя го погледна.

— Ще престане да те безпокои, ако започнеш да мислиш за него. Ако мислиш достатъчно дълго.

Без да иска, Робърт поклати глава. Почти потрепери. Погледна младото ѝ лице озадачен.

— Когато разбрах това за смъртта — продължи тя, — започнах да гледам на света по различен начин. Грег мисли, че смъртта ме потиска, но не е така. Просто ми става неприятно, когато чуя някой да говори за нея с ужас. Нали разбираш? Сега, след като се запознах с теб, вече виждам света в по-друга светлина, в много по-приятна светлина. Например обстановката в банката, където работя. Преди ми се струваше толкова мрачна и скучна, а сега е съвсем различна. Приветлива. Всичко е много по-лесно.

Той ли не познаваше това чувство? Чувството, че си влюбен? Изведнъж светът става хубав. Изведнъж от голите дървета започват да звучат песни. Момичето беше толкова младо. В момента говореше за Достоевски, но той почти не я слушаше, защото се чудеше как да прекрати всичко това, и то безболезнено. Разговорът им само я бе обвързал още по-силно. Крачеше из стаята, докато тя говореше за „съдба“ и „вечност“ — изглежда, вярваше в задгробния живот. Изведнъж Робърт каза:

— Джени, преди малко всъщност се опитах да ти кажа, че повече не можем да се виждаме. Съжалявам, но такава е положението.

Изведнъж лицето ѝ доби трагичен израз, угълчетата на широката ѝ уста увиснаха надолу и той съжали, че ѝ го каза така направо, но какво друго можеше да стори? Крачеше из хола с пъхнати в джобовете ръце.

— Не ти ли е приятно да се виждаме? — попита тя.

— Напротив, много ми е приятно, но не бива. Приятно ми е, когато мисля за теб като за щастливо момиче. Можеш ли да го разбереш? Когато те гледах през прозореца на кухнята, ми беше приятно, че виждам пред себе си едно щастливо момиче, което един ден ще се омъжи за приятеля си, и това е всичко. Беше грешка, че се запознах с теб, и грешка, че... — Нямаше нужда да довършва изречението си. Искаше му се тя да си тръгне. Роклята ѝ изшумоля и той се обърна — беше станала.

— Искам да ти благодаря за нещо — каза тя. — Ти ме накара да разбера, че не обичам Грег и не трябва да се омъжвам за него. За това съм ти много благодарна.

— Съмнявам се, че и Грег изпитва подобни чувства.

— Съжалявам. Както каза преди малко, такава е положението. — Опита се да се усмихне. — Е, довиждане.

Изпрати я до вратата. Беше взела палтото си от гардероба и го бе облякла, преди той да успее да ѝ помогне. — Довиждане.

В следващия миг вече я нямаше. Стаята отново бе празна.

— Няма ли да ми кажеш къде живее в Лангли? — попита я Грег.
— Имам му телефона и сега искам адреса.

— Попитай него. Ако той иска, ще ти го даде.

— А, съмнявам се, че ще поиска да ми го даде. Но аз го искам.

Джени въздъхна от раздражение и погледна през рамо, за да види дали мистър Стодарт не е някъде наблизо. Той не обичаше служителите да водят частни разговори и Грег го знаеше много добре.

— Трябва да вървя вече, Грег.

— Имам право да знам и имам право да се видя с онзи, щом като го искам.

— Не разбирам как успя да измислиш всичко това за двадесет и четири часа. Държиш се направо като дете.

— А ти като страхливка, Джени. Не те смятах за такава. А мистър...

— Можеш да ме наричаш каквато си искаш. Все ми е едно. — Тя затвори телефона.

Грег сигурно е в Ритърсвил, помисли си тя. Всеки понеделник спираше там — най-напред в дрогерията в града и след това в търговския център. Джени не се съмняваше, че когато Грег се обади на Робърт в пет и половина или шест, или в колкото часа се прибираще от работа, Робърт ще го успокои, че повече няма да се вижда с нея. Не искаше тя да бъде тази, която ще му го каже. Това би било победа за Грег, а според нея той се бе държал отвратително и не заслужаваше дори и най-дребната победа. В този случай победата бе наистина дребна, тъй като чувствата й както към Грег, така и към Робърт оставаха непроменени.

Трябваше да преброи парите в чекмеджето си наново, тъй като не бе записала докъде бе стигнала, когато Стийв я викна на телефона. Пак започна с банкнотите по петстотин долара.

— Хванах ли те! — извика Стийв зад нея и я сграбчи през кръста. — Кой беше?

— Стийв, престани, в момента броя.

— Грег няма търпение, а? — каза Стийв и се отдалечи.

Навела глава, Джени броеше упорито. От радиатора при краката ѝ идваше топъл въздух. Когато се прибереше от работа довечера, в къщата ѝ щеше да бъде студено. Ще пусне радиатора и за десетина минути ще стане топло, но ще прекара вечерта сама и няма да има с кого да седне на масата. Но Робърт беше там, в Лангли, на по-малко от петнадесет мили от нея. Не беше споменавал, че ще се връща в Ню Йорк. Джени се чудеше дали да повярва за жена му. Робърт не ѝ приличаше на лъжец — той бе по-скоро човек, който, и да иска, не би могъл да излъже убедително, дори и толкова, колкото — ако бе лъгал — предния ден; така че трябваше да му повярва, че е женен. Може би няма да успеят да се сдобрят, помисли си тя. А и кой би могъл да каже какво ще се случи? Никой. Не ѝ се искаше Робърт да се върне при жена си, но и не се надяваше, че ще се раздели с нея, защото беше безполезно да храни подобни надежди. И на второ място, всъщност на първо, тя искаше Робърт да бъде щастлив. Колко странно — и Робърт повтаряше, че ѝ желае същото. Джени изчисли общата сума — единадесет хиляди петдесет и пет долара и седемнадесет цента, сложи чекмеджето обратно в огнеупорния шкаф и го заключи с ключа, който висеше заедно с останалите на ключодържателя. След това взе вносните бележки, получените чекове, бланките за изплатени и продължени заеми и бележките за специалните вноски за Коледа и ги занесе за проверка на Рита, която работеше на сметачната машина в задната стая.

— Мисис Макграт смята, че са я излъгали с десет долара — каза Джени. — Провери и ми кажи. Това е, което получих днес.

— А, тази ли? Нея я лъжат два пъти седмично — каза Рита, без да вдигне глава.

Джени излезе от банката в четири и двадесет. Надяваше се, че Робърт ще се държи рязко и твърдо и ще откаже да се срещне с Грег. Не ѝ беше трудно да си представи как Грег се вбесява дотолкова, че удря Робърт, дори го набива. Преди време Грег се бе занимавал с бокс и сега се гордееше с юмруците си. Намерил с какво да се гордее, помисли си Джени. Всеки глупак може да се научи да раздава юмруци. Не можеше да си представи, че Робърт би ударил някого. Той изглеждаше много сдържан, а за Джени сдържаността беше най-

мъжествената от всички добродетели. Видя пред себе си лицето на Робърт, гъстата му кестенява коса, малко по-светлите кафяви очи, устата му с изтегленото надолу ляво ъгълче, брадичката с едва забележимата трапчинка; видя го след излета им вчера — с бяла риза и тъмносиви панталони, наведен над камината, да хвърля една цепеница, и почувствува, че костите ѝ омекват и трябва да стисне по-здраво волана, за да не излети от платното.

След като се прибра, сложи в хладилника една маруля и няколко свински котлета — беше ги купила за вечеря от гастронома „Уейсайд“, който се намираше между Хъмбърт Корнърс и дома ѝ, после се изкъпа. Обикновено не се къпеше по това време, но реши, че ако полежи във водата, ще се отпусне и ще може по-лесно да убие времето до неизбежния телефонен разговор с Грег тази вечер. Защо някои хора правят живота толкова труден? Когато Фрици Скол, младежът от Скрантън, в когото бе толкова влюбена, я изостави заради друго момиче, тя се примири с този факт и не го потърси повече. А Грег...

Облече стар пуловер, пола, обу чифт стари обувки и поля цветята. След това избърса праха в хола и изми няколкото чинии, които сутринта трябваше да остави в мивката, защото за малко не закъсня за работа. Седна в хола с чаша кафе и едно томче стихове от Кийтс и Шели. Отвори го на Кийтс. Но не него искаше. Искаше Блейк. Извади от лавицата големия том със стихове от Дон и Блейк. Беше подчертала някои части от „Пророчества на невинността“:

*Скръб дръглива. Радост реха
на душата мярка взеха —
изтъкаха тъжна дреха
с весел вѣтък, утеха.*

И по-нататък:

*Насмешката над детска вяра
в тъмата вечна ще ви вкара.
Посейте у деца съмнения
и сте достойни за геена.*

*Децата Нему дай в награда
ще надделееш и на Ада.^[1]*

Отчетливият ритъм на поемата, както и нейният смисъл ѝ донесоха успокоение.

Подскочи, когато телефонът иззвъня. Беше само шест и пет.

— Провинция, говорете!

Обаждаше се майка ѝ от Скрантън. Беше разтревожена от писмото, с което Джени им съобщаваше, че няма да се омъжи за Грег.

— Какво става, Джени? Дори и баща ти е разтревожен.

Джени виждаше майка си — седнала изправена на стола в коридора, по всяка вероятност с престилка, защото у тях обикновено сядаха на масата в шест часа и майка ѝ сигурно е отложила вечерята с няколко минути, тъй като след шест разговорите бяха по-евтини.

— Нищо не е станало, мамо, просто не го обичам достатъчно. Разбрах го преди няколко седмици, така че...

— Да не би да има някой друг, Зайче?

Джени се зарадва, че Грег още не се е обадил на родителите ѝ. Хем искаше, хем не искаше да им каже за Робърт. Женен мъж, ще се ужасят те. Представи си също така как сяда да вечеря с тях и им разправя какво е казал и направил Робърт, как изглежда и колко е зрял — така както винаги разказваше за момчетата и момичетата в училище, които ѝ харесваха. Обичаше да говори за хората, които ѝ харесваха, колкото и наивно да бе това.

— Има ли, Джени? Май има, а?

— Да, но мисля, че повече няма да го видя, защото не мога. Господи, мамо, отнасяш се с мен като с дете!

— А какво очакваш от родителите си? Толкова приготовления, само дете поканите за сватбата не сме изпратили, и изведнъж получаваме писмото ти. Кажи ми сега, кой е другият?

— Името му е Робърт. — Каза го, за да чуе как името му ще затрепти по жицата до Скрантън.

— Робърт чий?

— Мамо, това няма значение, защото едва ли ще го видя повече.

— Сигурна съм, че е за добро. Как се запозна с него?

— Така както се запознават хората — отговори тя, като изговаряше думите ясно и отчетливо — правеше го винаги когато искаше гласът ѝ да звучи естествено. — Но се разбрахме да не се виждаме повече.

— Очевидно той не се интересува много от теб, щом не иска да се виждате. Моят съвет е да дойдеш малко на себе си и да поразмислиш за Грегори. Много симпатично и сериозно момче, Зайче, и освен това държи на теб — това е съвсем ясно. Баща ти го харесва — прибави тя, сякаш така решаваше въпроса. — Вече трябва да затварям, защото разговорът е междуградски, но реших, че трябва да поговоря с теб.

— Как е Дон, мамо?

— Добре е. Приготвя домашното си у един приятел и ще остане да вечеря там. Ако си беше вкъщи, щях да го повикам да ти се обади.

Домашното, засмя се Джени вътрешно, сякаш Дон беше на десет години, а не студент втори курс.

Най-сетне се сбогуваха, като си обещаха да си пишат.

Джени извади котлетите от хладилника — ако не ги сложи веднага, сигурно няма да хапне нищо солидно тази вечер. Любимата ѝ храна бяха салатите и можеше съвсем спокойно да не яде нищо друго — салати от маруля, репички, целина, домати, суров зелен фасул, моркови, изобщо всичко, което бе зелено. Затова у дома ѝ викаха Зайче. Баща ѝ се страхуваше, че може да получи анемия. У тях винаги се страхуваха от нещо. След минута Джени свали единия котлет. Един ѝ стигаше за вечеря. Прибра котлета в камерата на хладилника и започна да прави салатата.

Грег се обади малко преди седем.

— Добър вечер — каза той. — Имам интересни новини за теб. Мистър Форестър се връща в Ню Йорк.

— Така ли? — отвърна Джени. — Мисля, че е по-интересно за теб, отколкото за мен.

— Интересът може и да е еднакъв. Решил го е съвсем скоро. Но е прекалено голям страхливец, за да ми каже къде живее. Помислих си, че и това може да те интересува.

— Трябва да те разочаровам.

— Имам да ти кажа още нещо. Реших за всеки случай да позвъня на стария му номер в Ню Йорк и попаднах на жена му. Те са в развод,

Джени, и от онова, което тя ми каза, разбрах, че има защо. Той не е в ред.

— Виж ти! Така ли?

— Да, точно така.

— И това ли е основанието за развода? Много се съмнявам.

— Не, само прелюбодеяние в Ню Йорк. Убеден съм, че мистър Форестър е опитал и от това. Но жена му беше категорична, че не е с всичкия си. Да не би да мислиш, че мистър Форестър ще си го признае сам пред тебе? Не разбираш ли на каква опасност си се изложила, като си го поканила на вечеря у вас? Да го поканиш на вечеря! Господи, Джени! Понякога си мисля, че трябва да отидеш на лекар!

— Омръзнаха ми твоите съвети! — Джени никога не му бе говорила толкова сърдито. — Да звъниш на жена му в Ню Йорк! Това според теб не е ли бъркане в чужди работи?

— Според мен е проучване и се радвам, че го направих. Копелето така се изплаши, че ще се махне от града, Джени, и ти се радвай, че стана така. Между другото твоята приятелка Рита никога не е чувала за него. Какво ще кажеш?

— Явно днес си прекарал доста време на телефона.

— Защо ме излъга, че е познат на Рита?

— Защото си толкова любопитен. Трябваше да кажа нещо, за да млъкнеш.

— Няма да млъкна, момиченце.

— Ако мислиш, че по този начин ми ставаш по-мил, много се лъжеш.

— Не, не. Може и да не ставам. Но човек трябва да разбере истината, нали така? А мистър Форестър не каза истината. Не искаше да признае, че си хлътнала по него или пък че знае нещо за това.

— Нещо за кое? — сопна се Джени.

— Ох, Джени, нека не се караме. Когато жена му каза, че той не е с всичкия си, аз се позамислих. Да не би той да е човекът, който се въртеше около къщата ти? Така ли се запозна с него, а, Джени?

— Ти си се побъркал — извика Джени.

— Защо плачеш? За бога, Джени, не исках да те разплаквам. Виж какво, нека дойда у вас. В Лангли съм. След половин час съм при теб.

— Не искам да те виждам!

Грег изсумтя.

— Мистър Форестър също не пожела да ми каже как сте се запознали, когато му споменах за Рита. Попитах го дали случайно не е надничал през прозорците ти и му разказах за шумовете. Разказах му и това, което жена му каза за него. Мистър Форестър беше видимо разстроен, мис Тийролф! Да, да, той ще напусне града, а ако не иска, ще се постарая да го накарам да поиска.

Джени затвори телефона. Отиде на мивката в кухнята и изми лицето си със студена вода. Проклет да бъде! Дори и Сузи Ескъм не се бъркаше в чуждите работи толкова, колкото Грег. А и Рита можеше да се усети и да каже „да“, тя ги е запознала с Робърт, но Грег сигурно не я е оставил на мира с въпросите си. Пък и Рита не беше особено интелигентна, въпреки че не бе злонамерена.

Много ѝ се искаше да се обади на Робърт, да му каже, че всичко това няма значение, да не се тревожи и да се опита да забрави. Но в края на краищата Робърт ѝ бе казал всичко, което имаше да ѝ казва. Той не искаше повече да се виждат. По-добре да не му се обажда дори и само за да му каже нещо окуражително, помисли си тя. Чудеше се що за човек е жена му, за да наговори такива неща на съвсем непознат човек.

[1] У. Блейк. Избрани стихове. Превод Спас Николов. София, ДИ „Народна култура“, 1963. — Б.пр. ↑

8

През следващите пет дни Грег ѝ се обаждаше всяка вечер и я молеше да се видят. Всеки път Джени му отказваше — твърдо, но учтиво и повече не си размениха нито една неприятна дума. Каза му, че иска да бъде сама известно време и тъй като вече бе започнала да си вярва, успя да го убеди. Радваше се, че банката му е в Ритърсвил, а не в Хъмбърт Корнърс — не искаше да го вижда дори през стъклото на гишето си. Минаха десет дни, включително и рожденият ден на Грег, и по този случай Джени му изпрати картичка с приятелски, но не насърчителен текст. Чудеше се и благодареше на бога, че колата му не се появи нито един път на алеята ѝ. Предполагаше, че той изчаква тя да се почувствува все по-самотна и по-самотна в отдалечената си къща и след няколко седмици да го приеме с отворени обятия. Винаги когато си спомнеше за Робърт, усещаше мъничка остра болка, която отзвучаваше почти моментално, но биваше последвана от навързани една за друга сцени: Робърт, с лице, осветено от свещите на масата в ресторанта — образец на добро възпитание; Робърт, застанал колебливо пред пистата; Робърт се разхожда от единия до другия край на хола ѝ по риза; и накрая — когато се видяха за последен път у тях — крачещ нервно из хола. Но най-много се вълнуваше, когато си го спомнеше застанал в светлината на огъня навън — тогава все още непознат. Този спомен изобщо не я плашеше и ѝ се струваше много странно и отегчително, че повечето хора биха се изплашили. Повечето хора не знаеха какво всъщност представлява животът. Не смяташе, че тя самата има пълна и вярна представа за него, но чувствуваше, че се движи в правилна посока. Не се отнасяше отрицателно към хиляди неща като повечето хора. Може би връзката ѝ с Робърт беше приключила и ако действително беше така — е, какво да се прави; но може би предстоеше нещо друго, което също е било предопределено, хубаво или лошо. И може би бе прекалено пасивна, като не се опитваше да се свърже с него.

Една вечер около девет часа позвъни на стария номер на Робърт в Лангли. Ще се обади телефонистката, помисли си Джени, и ще каже, че постът е откачен. Или пък ще се обади някой непознат, комуто са дали номера.

— Номерът, на който се обаждате, с откачен — каза телефонистката. — Искате ли новия номер?

— Да — каза Джени.

— О, съжалявам, но не можем да ви го дадем. Не е вписан в указателя.

— Номерът в Лангли ли е? На името на Робърт Форестър?

— Да, номерът е в Лангли, но не е вписан.

— Благодаря ви.

Грег не знае, че Робърт продължава да живее в Лангли, помисли си Джени. Преди две седмици ѝ се беше обадил, за да ѝ съобщи победоносно, че Робърт е напуснал града, като очевидно е изхождал от факта, че старият му номер не работи. Може би телефонистката, на която е попаднал Грег, не му е съобщила, че новият номер на Робърт не е вписан. Тя можеше да му се обади в службата, тъй като беше много вероятно той все още да работи там. Легна си, като не преставаше да мисли за това, макар да знаеше, че когато дойде утрото, може би щеше да размисли и да реши, че не е разумно да го търси.

Обади му се в единадесет часа на следващата сутрин, като измисли някакъв претекст, за да излезе от банката по време на почивката. Обади се един мъж, после някаква жена и накрая я свързаха с Робърт.

— Здравей, Робърт. Как си? — попита тя.

— Благодаря, добре съм. А ти, Джени?

— До снощи не знаех, че си все още тук. — Притисна слушалката силно към ухото си. — Позвънях на стария ти телефон. — Непринудените и весели неща, които бе намислила да му каже, изхвъркнаха от главата ѝ.

— Да, преместих се. В къща.

— Наистина ли всичко при теб е наред?

— Да, разбира се. Струва ми се, много по-добре от последния път, когато се видяхме.

— А с развода какво стана?

— Получих го.

— Робърт, толкова съжалявам, че Грег те е безпокоил. Непрекъснато трябва да ти се извинявам заради него.

— Е, това беше отдавна, преди месец, ако не се лъжа. Не е трябвало само да се обажда в Ню Йорк.

— Направих го на нищо. Не съм го виждала от онзи път, когато нахълта по време на вечерята ни. — Млъкна, искаше да го попита дали не могат да се срещнат, след като вече е получил развод. Но си спомни какво ѝ бе казал — че не иска повече да се срещат и че му било приятно само да я гледа през прозореца на кухнята. Същото чувствуваше и тя — просто искаше да го види.

— Мисля, че трябва да вървя вече, Джени. Благодаря ти, че ми се обади.

Затвори, преди тя да се усети. Укори се, че бе изтърсила репликата за развода — та откъде е научила за него? Робърт се бе почувствувал неудобно, не се съмняваше в това. А и не прояви никакъв интерес към факта, че не е виждала Грег.

Когато излезе от работа в четири и тридесет и пет, Джени тръгна за Лангли. Слънцето залязваше и здрачът почти бе паднал. Предполагаше, че служителите в самолетостроителното предприятие излизат в пет, и знаеше, че вероятността да открие колата на Робърт сред стотиците други коли е нищожна, но той ще е някъде там, може би на четвърт миля от нея, може би и по-близо. Паркингът на самолетостроителното предприятие приличаше на магазина за употребявани автомобили, покрай който бе минала на идване. Имаше дори полицаи, които регулираше потока от излизащи коли. Телените врати, през които те минаваха, бяха поне три. Колата на Робърт беше черна, с подвижен покрив, отстрани с хромови скоби — нямаше много като нея, но пък наоколо бе истинско море от автомобили. Джени обикаля бавно покрай трите изхода, докато в паркинга останаха двадесетина коли, но не видя колата на Робърт. Накрая потегли към къщи. Беше канена на вечеря в семейство Тесър, а не изпитваше особено желание да отиде. Те мислеха, че е потисната заради раздялата с Грег — причината за която не можеха да разберат, — и непрекъснато се опитваха да я развеселят. Не им беше казала за Робърт. Но тази вечер можеше и да го направи. Изпитваше нужда да каже някому.

Когато отвори вратата на къщата, телефонът звънеше и тя го вдигна с надеждата, че е Робърт. Беше Грег. В Голямата зала в Лангли

имало концерт по случай годишнина от раждането на Джордж Вашингтон и Грег искал да отидат заедно. Тя му благодари и отказа.

— Докога ще продължава това, Джени? Дадох ти повече от месец. Май здравата си хлътнала, а? Да не мислиш да го последваш в Ню Йорк?

— Грег, моля те, просто искам да бъда оставена на мира.

— С кого имаш среща? Със Сузи? Или с някой неин приятел?

— Не!

— Добре, момиченцето ми. Обичам те, но понякога си мисля, че имаш нужда от един хубав пердах. Пак ще ти се обадя.

Това беше в четвъртък вечерта и той се обади пак в събота с писмо. Писмото беше четири машинописни страници и излиянията му достигаха до кресчендо на четвърта страница, където той говореше за коравосърдечния ѝ отказ да се вижда с него и за свръхчовешкото търпение, с което го понасял, търпение, на каквото много малко мъже са способни.

Следващия вторник вечерта след четири или пет неуспешни опита да открие колата на Робърт в паркинга на завода Джени най-сетне я забеляза. Когато излезе, той тръгна на север и макар че между тях имаше шест коли, половин миля по-нататък тя го видя да завива надясно. По този път се излизаше извън града и се стигаше до фермите в покрайнините. Движеше се на значително разстояние зад него, тъй като помежду им нямаше вече други коли. Искаше само да види къщата му, да разбере къде се намира. Червените стопове на колата му завиха надясно и спряха, а фаровете осветиха малка къща с островърх покрив. Джени намали, видя как Робърт излезе от колата, без да изключва светлините, и тръгна към къщата. Когато стигна почти до алеята му, намали още скоростта — искаше да бъде видяна, искаше да бъде спряна. Алеята беше къса.

— Джени! — извика той.

Джени зави в алеята и спря, гледаше го как идва към нея. Той се усмихваше и бе ясно, че е изненадан, но лицето му беше приветливо, без следа от досада.

— А, това си била ти — каза той. — Случило ли се е нещо?

— Не.

— Няма ли да слезеш? Да влезем вътре.

Тя изключи мотора, слезе от колата и тръгна с него. Вратата бе встрани от алеята и горната ѝ част беше от релефно стъкло на ромбове. Колоните, на които се подпираше малкият покрив на верандата, бяха украсени с издълбани спираловидни фигури. Верандата беше в черно и кафяво и това беше единственото, което тя можа да възприеме, и то отчасти, тъй като в този момент не осъзнаваше нищо друго освен факта, че Робърт е до нея, а тя не е в състояние да каже нищо — нито да се извини, нито да се пошегува.

Робърт отвори вратата и запали лампата.

— Влез. Почакай ме за минутка. — Отиде да изгаси светлините на колата.

Холът приличаше на трапезария в средновековен замък от лявата страна имаше огромна камина, чиято полица бе на три метра от пода и поради тази причина напълно неизползваема, а до една от стените бе разположено канапе с червен калъф, взето сякаш от пиеса на Шекспир. От вътрешния балкон на втория етаж се влизаше очевидно в спалнята, тъй като холът заемаше почти целия долен етаж.

— Странна къща, нали? — каза Робърт и се усмихна. — На мен ми харесва.

— Малко като в приказките.

— Дай си палтото.

Закачи палтото ѝ в гардероба заедно със своето, след това отиде при камината. Дървата бяха вече наредени в купчинка, смешно малка на фона на огромната камина.

Робърт драсна кибрита, с горящата клечка запали хартията под дървата, сетне отвори вратичката на комина. После запали лампата върху масата, която се намираще в центъра на хола, и изгаси горното осветление. Масата беше покрита с чертежи на различни машини, направени с молив и туш.

— Сядай. Искаш ли нещо за пиене?

Тя седна в един кожен фотьойл близо до камината.

— Май не си много разговорлива тази вечер. — Тръгна към вратата, откъдето се виждаше кухнята, цялата в синьо.

Джени го последва. Кухнята беше малка, но подредена и много чиста. Той извади лед, отмери по петдесетина грама уиски и го изсипа в чашите. На два пъти я погледна през рамо и тя си спомни вечерта, когато го видя за пръв път, и как тогава го гледаше — трябваше да си

го признае — с известен страх. Сега той се усмихваше и изглеждаше щастлив. Подаде ѝ чашата, после се върнаха в хола. Тя забеляза, че си е купил грамофон, под който имаше етажерка с плочи.

— Добре си се настанил. За дълго ли нае къщата? — попита го тя и в същия момент се намрази за баналната тема, която беше подхванала. Отпи три големи глътки от уискито си.

— Да, за една година. Сто двадесет и пет долара на месец и това включва отоплението. Не е лошо, нали? — Погледна я с усмихнати очи. Беше седнал на една възглавница близо до камината.

— Не е много просторно — каза тя критично и погледна към тавана — висок, но силно скосен от двете страни.

— На мен ми стига. Радвам се, че дойде тази вечер. Чувствувам се малко самотен тук. Не е като в апартамент.

Не изглежда никак самотен, помисли си тя. След това си спомни за развода му.

— Съжалявам, че споменах за развода. Научих го от Грег.

Усмивката му изчезна, после се появи отново.

— Няма нищо. Радвам се, че се разведох. Хубаво е, че и Ники сигурно е щастлива, така че всичко е за добро. Как е Грег? Виждате ли се?

— Казах ти — отговори Джени, — че не съм го виждала от онази неделя, когато бяхме на ски.

— Разбирам. — Робърт сложи още една цепеница в огъня.

Джени се загледа в етажерката с книги до камината. Обложките на повечето от тях бяха нови. Имаше доста исторически и биографични книги. Робърт взе чашата от ръката ѝ.

— Ще ти сипя още. Или не искаш?

— Искам.

От алкохола главата ѝ се завъртя, тя се отпусна и ѝ стана тъжно. Страх я беше да не каже или направи нещо, с което да му стане неприятна, да го отблъсне и никога повече да не го види. Забеляза, че Робърт започна да се притеснява от мълчаливостта ѝ, след малко я покани да остане на вечеря, защото имал достатъчно месо за двама и щял да го изпече на огъня. Изведнъж осъзна, че с примитивното си практично мислене е започнала да се чуди дали месото се е размразило, и малко след това видя как Робърт, коленичил пред огъня,

увива картофи в станиол, а месото беше сложено на грила, готово за печене и очевидно напълно размразено.

— Да направя ли салатата? Правя много хубави салати. — Изправи се и тръгна с несигурна крачка, като усещаше как лицето ѝ се разтегля в глупава усмивка; имаше чувството, че видът и поведението ѝ биха подхождали повече на шестнадесетгодишно момиче, и изпита омраза към себе си. Освободи се от неловкото чувство, когато влезе в кухнята и започна да приготвя заливка за салатата в купата от тъмно дърво, която Робърт ѝ даде. Той имаше чесън, лук и всякакви подправки. Беше ѝ завързал дочена престилка, подобна на онези, които носят дърводелците, и тя си спомни как ръцете му бяха докоснали за миг талията ѝ. Салатата отне доста време и когато най-сетне свърши, месото и картофите бяха готови и Робърт бе наредил масата в единия край на хола, макар Джени да смяташе, че това е нейна работа. На масата имаше и бутилка вино с френски етикет.

Докато вечеряха, Робърт ѝ разказа за работата си и спомена за възможността да се прехвърли във Филадельфия, където се намиреше най-големият завод на самолетостроителното предприятие. В момента работеше върху комбинирането на два детайла от някаква част на хеликоптерен двигател и чертежите на масата изобразяваха именно тази част. Показа ѝ един от тях и Джени се опита да го разбере, но всичко ѝ се виждаше двойно. Сигурно защото не каза почти нищо, Робърт извади папка с рисунки на насекоми — от всички, които ѝ показва, бе чувала само за богомолката, а на рисунката тя изглеждаше ужасяващо. Робърт ѝ обясни, че рисунките са за някаква книга и в скоро време ще ги изпрати в Ню Йорк. След това Джени се разстрои, защото Робърт престана да говори за работата си и я попита дали е била на концерта в Лангли, където свирили Моцарт и Стравински, и тя призна, че не е била, но не спомена, че Грег я бе поканил. Беше започнала вечерята си с апетит, но изведнъж почувствува, че не може да яде. Докато се мъчеше със салатата, ѝ се доплака.

— Робърт, обичам те — прекъсна го тя, докато той ѝ обясняваше нещо.

Той отвори уста и издаде някакъв звук, но не можеше да се каже дали се бе засмял, или бе възкликнал от изненада. В следващия момент Джени седеше на червеното канапе, облежната на няколко възглавници. Робърт ѝ казваше със съвсем спокоен глас:

— ... малко кафе. Пийни. Хубаво и силно еспресо. Не трябваше да ти сипвам второ уиски. Но не си пила много. Ей сега ще ти мине.

В главата ѝ се въртяха много думи, но тя не можеше да изрече нито една.

Робърт крачеше из хола с цигара в ръка, от време на време спираше при кръглата масичка, за да отпие от кафето си. Тя си мислеше: „Ние сме женени, аз съм свикнала да си лягам в едно легло с Робърт и той също е свикнал с мен.“ Наблюдаваше фигурата му, която се завърташе един път, още един път и после се придвижваше с безшумни стъпки по килима. Той не гледаше към нея. Хвърли цигарата си в камината. Докато наблюдаваше движещата се фигура в бяла риза, тя заспа. Събуди се от допира на пръстите му върху рамото ѝ. Беше я завил с карирано одеялце и сега седеше до нея на канапето.

— По-добре ли си? Още е единадесет и половина. Помислих си, че може би ще искаш да се прибереш.

— Не искам да се прибирам.

— Ами... добре тогава. Остани тук. На канапето няма чаршафи, но мога да сложа веднага. — Малко объркан, той отиде до стола, на който бе оставена обърната надолу книга. Затвори я и я сложи на масата. Огънят в камината се бе превърнал в постеля от оранжевочервена жарава. Обърна се към Джени и я погледна, сякаш очакваше тя да си промени решението, да се разбуди и да каже, че все пак ще се прибере вкъщи.

— Можеш ли да ми дадеш една пижама? — попита го тя.

— Мога, но ще ти е голяма.

Тя се изкъпа, изпра машинално чорапите си и ги окачи на релсата над душа, изтри зъбите си с пръст и паста за зъби — искаше ѝ се да използва една от двете му четки, но не посмя. Срамуваше се, че се бе самопоканила, но постепенно това чувство премина в нещо друго: продължителен акт на дързост, който трябваше да бъде доведен докрай, постъпка, от която по-късно може би щеше да се срамува. Когато излезе от банята, Робърт я чакаше по пижама и халат и с чаша мляко в ръка.

— Реших, че може да ти се допие мляко.

— Не, благодаря. Но бих искала още една чаша вино.

Той отиде до кухнята. Джени го гледаше как сипва вино в една от чашите с високи столчета, от които бяха пили на вечеря. Кухнята

отново бе чиста. Беше измил чиниите. Тя постави чашата на масичката, която той беше придърпал, пъкна се в леглото и отпи от виното. Робърт сложи още едно дърво върху жаравата.

— Не че ще ти бъде студено, но така е по-приятно — каза и той.
— В колко часа искаш да станеш?

— В седем и половина.

— Чудесно. И аз ставам в толкова. Лека нощ, Джени.

— Лека нощ.

Застанал срещу нея, той я гледаше с леко приведена на една страна глава, с усмихнато лице, пъкнал ръце в джобовете на халата. Джени изпитваше блаженство и никак не я интересуваше дали той ще поиска да я целуне, или не — стигаше ѝ, че лежи в неговото легло, че се намира в къщата, в която спи и той, че дишат един и същ въздух. Затвори очи. Лежеше по корем, опряла буза о едната си ръка, и искаше да отвори очи, за да го види още един път, застанал срещу нея в синия си раиран халат. Когато обаче отвори очи, в стаята беше тъмно, той си бе отишъл и само от вътрешния балкон на горния етаж идваше слаба светлина. Имаше чувството, че са минали не повече от пет минути, но времето бе спряло. Може би щеше да стои будна цяла нощ, но може би щеше да заспи. И двете възможности бяха приятни. Не беше нито нощ, нито ден. Чувствуваше само, че съществува. Най-подходящата дума беше „вечност“.

9

Вечерта, когато забеляза, че колата на Джени не е пред къщата ѝ и у тях не свети, Грег се прибра в апартамента си в Хъмбърт Корнърс и почака до два без двадесет, след това се качи отново на колата си. Нейната кола пак я нямаше. Не беше и при Сузи Ескъм. Беше минал покрай къщата на Сузи в девет часа, за да провери, после още един път в дванадесет. Първата мисъл на Грег беше, че Джени е заминала за Ню Йорк, за да се види с Робърт Форестър. Или някъде другаде, където биха могли да се срещнат. Дали пък не беше останала да спи у Тесърови? Едва ли. Доколкото знаеше, никога не бе оставала там. Обади се на Сузи в два часа. Съзнаваше, че е невъзпитано да се звъни по това време, но искаше Сузи да знае, че е разтревожен. Сузи го разбираше много добре, беше на негова страна.

— Не, не съм я виждала — каза Сузи шепнешком, защото родителите ѝ спели, а телефонът бил в коридора.

— Имам чувството, че е с Робърт. Няма с кого друг. Даже и кината затварят в единайсет и половина, дори в Лангли. Никога не е закъснявала толкова през седмицата.

— Нали каза, че Робърт се е върнал в Ню Йорк?

— Ню Йорк е само на два часа път оттук.

— Да не би да е у Тесърови?

— Не ми се ще да звъня.

— Да им се обадя ли аз?

— Ммм... не, благодаря ти, Сузи — каза Грег измъчено.

— Страшно много искам да ти помогна, Грег. Ти наистина я обичаш, нали?

— Обичам я.

Три минути по-късно той разговаряше с бившата мисис Форестър в Ню Йорк. От нея разбра, че Робърт е все още в Лангли и че все още работи в самолетостроителното предприятие.

— Беше ми казал, че ще напусне града — каза Грег. — На вас каза ли ви, че ще остане в Лангли?

— Не, но така предполагам. Преди няколко седмици е идвал в Ню Йорк, за да подпише някои документи във връзка с развода, но не сме се виждали. Адвокатът ми не е споменавал, че Робърт ще се мести — каза тя лениво. Спеше, когато той се обади, но не му се сърдеше, че я е събудил.

— Но не знаете къде живее в Лангли, така ли? Сменил си е телефона и от централата не го дават.

— Нямам понятие, а и никак не ме интересува — каза тя, издишвайки цигарен дим в слушалката. — Но цялата тази работа ме заинтригува. Съвсем типично за Робърт. И друг път се е забърквал в пошли, потайни любовни истории.

— Надявам се, че не е стигнало чак дотам. Обичам това момиче. И ако оня ми падне в ръцете... Познавам Джени и тя направо е полудяла по него и... не знам как да се изразя, но тя е толкова романтично хлапе. Като си науми нещо...

— Той е луд. По-добре да внимава.

— Точно така. Затова се и разтревожих. И ако е с него в Лангли...

— Слушай, Грег, дръж ме в течение. Ако мога да помогна с нещо, ще го направя с удоволствие. Ще се обадиш, нали?

След този разговор Грег се почувствува значително по-добре. Струваше му се, че в лицето на бившата мисис Форестър си е спечелил съюзник и се е сдобил с най-добрия източник на информация за Робърт. Когато ѝ се обади за пръв път, тя му каза да се обръща към нея с малкото ѝ име — Ники, сега Ники Юрген. Беше се омъжила отново. Грег имаше чувството, че му предстои продължителна и тежка битка, за да спечели отново Джени, но ще победи независимо дали тази вечер тя е с Форестър, или не. Пусна радиото, запали цигара и изу обувките си. Дали в самолетостроителното предприятие работят нощем? Заслужаваше си да провери. Намери номера в указателя и се обади. Нямахше никой. Утре сутринта ще им се обади и ще поиска адреса на Форестър. Ако не му го дадат, има и други начини — все ще се намери например някое ателие за химическо чистене или служба за доставяне на мляко, които да му помогнат. Грег потри големия си десен юмрук и стана от канапето. Един в зъбите, и Форестър сигурно ще се почувствува достатъчно обезсърчен. Вече бе имал възможността да изпробва ефикасността на това средство, макар че, трябваше да си

признае, то не му бе помогнало кой знае колко с двете момичета във Филадельфия — но все пак бе изпитал огромно удовлетворение, когато смачка фасона на двамата си съперници.

Грег настрои радиото на станция и започна да се съблича. Гардеробът бе твърде тесен и това го бе дразнило неведнъж, откак се нанесе в апартамента преди десет месеца. От известно време всеки път, когато окачаше костюма си на закачалката и се опитваше да го смести, се успокояваше, че след няколко седмици ще живее с Джени в къщата в Трентън, където имаше просторни гардероби във всяка стая, включително и в кухнята. Но вече не беше толкова уверен и това го влудяваше. Като си помислеше само, че животът му се обърка заради един смахнат негодник! Почти всяка вечер минаваше покрай къщата на Джени, за да види дали колата ѝ е там — на няколко пъти я нямаше, но Грег реши, че сигурно е била у Тесърови или с Рита, защото тя се прибра преди полунощ. Сега обаче си мислеше, че е била с Форестър и че тази нощ може и да не е първата или единствената, която прекарва с него. Та нали той не бе ходил всяка нощ до дома ѝ.

В девет и половина на следващата сутрин Грег позвъни в самолетостроителното предприятие от един крайпътен ресторант на около четиридесет мили от Лангли. Жената, която му се обади, каза много спокойно, че не давали адресите на служителите. Половин час по-късно се обади от друго място и поиска да го свържат с Робърт Форестър. Свързаха го след около три минути, тъй като Грег не знаеше в кой отдел работи Робърт. Най-сетне гласът на Робърт каза:

— Ало?

— Обажда се Грег Уинкуп. Искам да се видя с вас днес след работа.

— За какво?

— Ще ви кажа, като се видим. Кога излизате от работа?

— Излизам в пет. Но днес не ми е удобно.

— Няма да ви отнема много време, мистър Форестър. В пет часа става ли?

— Добре, в пет.

Грег пристигна в пет, но когато понечи да мине през портала, откъдето вече излизаха коли, го спряха и му поискаха пропуск. Каза, че има среща с един от служителите. Посочиха му къде да паркира колата си — близо до централната сграда, при една табела, на която пишеше

„За външни лица“. Грег се поусмихна. Държача се като в някаква свръхсекретна организация, а всъщност произвеждаха части за глупави самолетчета за частни лица. Излезе от колата си и се поразходи около паркинга в очакване на Робърт. Поглеждаше и към колите, които идваха откъм шосето; мислеше си, че не е изключено да види синия фолксваген на Джени. Защо не му беше удобно на мистър Форестър днес? Грег хвърли цигарата си, когато видя Форестър. Идваше към него, хванал някакви листове, навити на руло.

— Здравейте — каза Грег и кимна леко с глава.

— Добър вечер.

— Предполагам, че знаете защо поисках да ви видя.

— Не съвсем — отвърна Робърт.

— С Джени ли бяхте снощи? По-точно с вас ли беше тя?

Робърт придържаше хартиеното руло с пръстите на двете си ръце.

— По-добре попитайте Джени.

— Питам вас. Къде живеете, мистър Форестър?

— Защо се интересувате?

— Има хиляди начини да го разбере. Искам само да ми кажете: бяхте ли с нея снощи?

— Мисля, че това засяга Джени или мен.

— Така ли мислите? Аз все още се считам за годеник на Джени, мистър Форестър. Или може би сте го забравили? През януари обявихте, че нямате никакви намерения спрямо Джени. Все още ли е така?

— Така е.

Спокойствието му накара Грег да кипне. Не беше нормално. Спомни си какво му беше казала бившата жена на Форестър: той не е с всичкия си.

— Мистър Форестър, така като ви гледам, вие не сте подходяща компания за никое момиче, най-малко за годеницата ми. Предупреждавам ви. Не се срещайте с нея и не правете опити да се срещате. Разбрахте ли?

— Разбрах — каза Робърт, но тонът му беше толкова спокоен, че Грег не можа да изпита никакво удовлетворение.

— Ако я докоснете, ще ви счупя врата, предупреждавам ви.

— Добре — каза Робърт.

Грег го заобиколи и се отдалечи. Почувствува, че кръвта му кипи. По лицето на Форестър нямаше и следа от страха, който бе очаквал да види, но все пак струваше му се, че е спечелил първият рунд. Беше говорил кратко и по същество. Почувствувал прилив на вдъхновение, Грег се обърна, потърси с очи тъмното палто на Робърт, но не го видя. Какво пък, бе му казал всичко, което имаше да му казва. След това се опита да открие колата на Форестър, която, доколкото си спомняше, беше тъмна на цвят, с две врати и подвижен покрив, но в проклетия паркинг имаше толкова много автомобили, че нямаше смисъл да търси.

Грег потегли право към къщата на Джени. Когато пристигна, беше шест без петнадесет, но колата ѝ я нямаше. Обикновено се прибираше към пет или пет и половина. Потегли обратно към Лангли — знаеше, че едва ли ще успее тази вечер, но щеше да го е яд, ако се прибереше, без да е опитал. Спря пред един магазин за химическо чистене, който беше все още отворен. Не знаеха адреса на Форестър, нито пък познаваха човек с такова име, но го попитаха защо му е нужен.

— Нося един пакет — каза Грег — и трябва да му го предам лично.

— В пощата ще ви кажат, но сега е затворено.

Затворена беше и единствената дрогерия, покрай която Грег мина. Седемнадесет напразно пропътувани мили. По две — тридесет и четири. Няма значение — утре щеше да разбере.

На следващата сутрин Грег отиде в пощата веднага щом я отвори. Каза, че трябвало да предаде един пакет на Робърт Форестър, поиска адреса му и го получи: пощенска кутия 94, Р. Д. Намираше се на улица Гърсетър, на около две мили извън града. Служителката му обясни как да стигне дотам. Грег имаше среща, за която вече бе закъснял, но реши да отиде до къщата на Форестър, за да я види.

Вглеждаше се в пощенските кутии по шосето и накрая откри името на Форестър, написано с бяла боя на една от тях. Със стръмния си покрив къщата имаше идиотски вид — тъкмо за чешит като Робърт, помисли си Грег. Стори му се мрачна. Грег спря на края на алеята, озърна се — нямаше никой. Излезе от колата и надникна през стъклото на прозореца. Полазиха го тръпки. Отвътре къщата приличаше на затвор или на част от замък. Отиде до друг прозорец, погледна през

него в кухнята и видя на перваза нещо, от което сърцето му подскочи и заби от гняв. Бе една от саксиите на Джени. Нямаше грешка — познаваше много добре както саксията, така и кактуса. Доколкото си спомняше, Джени го наричаше „свекървин език“, а саксията бе от бяло стъкло, украсено с топки. Грег се върна при колата си, излезе бързо от алеята и тръгна за срещата си.

В шест часа — точно в шест, защото бе чакал да стане толкова — Грег мина отново покрай къщата на Форестър. Колата на Джени беше там, на Робърт — също. Очевидно тя си прекарваше нощите при него и не се криеше. Това ѝ беше седмата или може би десетата нощ тук — откъде да знае. В прозорците блесна светлина. Представи си ги как се смеят, приказват, как приготвят вечерята, за която Джени сигурно правеше една от големите си салати, и как после... не можеше дори да си го помисли.

Спря в едно крайпътно заведение, чиято атмосфера му се стори достатъчно потискаща и подходяща за случая: вътре имаше трима мъже, които гледаха телевизия, наведени над бирите си. Поръча си ром — не че му се пиеше, но наименованието на питието отговаряше на настроението му. Ром. Изпи го на един дъх, плати и поиска монети за телефонен разговор с Ню Йорк.

Телефонът на Ники Юрген не отговаряше.

Грег се прибра и продължи да звъни в Ню Йорк. Вдигнаха чак в дванадесет без десет. Обади се мъжки глас и Грег поиска да говори с мисис Юрген.

— Здравей, Грег — каза Ники. — Как си?

— Не съм добре — отговори Грег, макар дружелюбният глас на Ники да бе повдигнал значително духа му. — Струва ми се... мисля, че опасенията ми се оправдаха, както се казва.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... Джени... годеницата ми... вече прекарва нощите си у Робърт.

— Какво? За бога, това е ужасно!

Ники беше изпълнена със съчувствие. Поисква адреса на Робърт и го записа. Посъветва Грег да се заеме сериозно с Джейн и пак го предупреди, че освен ексцентрично и може би опасно поведение от Робърт друго не можело да се очаква.

— Сигурна съм, че това ще приключи скоро — каза Ники, — освен ако и годеницата ти е смахната, в което се съмнявам. На една жена не ѝ е нужно много време, за да разбере какво представлява Робърт.

— Мислите ли, че ще ѝ направи нещо лошо? — попита Грег разтревожен.

— Не е изключено.

— Предупредих го да не я докосва. Говорих с него преди няколко дни и въпреки това те се срещнаха още същата вечер.

— Много добре те разбирам. Напълно в стила на Робърт е да излъже едно момиче; обикновено ги подбира млади и невинни, забавлява се около месец и половина, докато му омръзнат, и после ги зарязва. Сега за пръв път имам възможността да разговарям с някой от нещастните...

— Мръсник такъв — промърмори Грег. — Утре ще отида при Джени и ще поговоря с нея. От известно време е изпаднала в такова състояние, че не иска да ме вижда, и аз гледам да не я дразня, но сега разбирам, че няма друга възможност.

— Хвани я за ръката и я отведи със себе си.

Грег направи опит да се засмее.

— Точно така. Да имаше някакъв начин да го накарам да се махне от града. Много ли е луд? Налагало ли му се е да ходи при психиатър?

— Дали се е налагало? И още как! Поне на два пъти. Той не е достатъчно луд, за да бъде в лудница, достатъчно нормален е, за да се разхожда на свобода и да обърква живота на другите. Защо не го посплашиш? Той е голям страхливец, за разлика от теб, доколкото мога да преценя.

— Тук сте съвсем права. Добре, ще помисля, но най-напред ще опитам да се видя с Джени.

— Желая ти успех, Грег.

Смяташе да се види с Джени на следващата сутрин — в събота, или пък следобед, ако не си е у дома сутринта. Но тя не се прибра нито през деня, нито вечерта. Колата ѝ беше пред къщата на Форестър. Все едно, че се бе пренесла при него, но Грег не можа да събере достатъчно смелост да почука на вратата на Форестър и да поиска да говори с нея. Тя не се прибра и в неделя. Дори и да бе идвала, за да се

преоблече или да полее цветята, преди да отиде на работа в
понеделник, той я бе изпуснал.

10

В понеделник вечерта, още в мига, когато Джени влезе, Робърт разбра, че е имала неприятности с Грег.

— Току-що видях Грег — каза тя и остави чантичката си и един книжен плик на стола до вратата.

Робърт ѝ помогна да си съблече палтото и отиде да го закачи.

— У вас? — Знаеше, че си е ходила вкъщи след работа, за да вземе нещо.

— Дойде в пет и половина. Пак се е обаждал на жена ти. Казала му, че си психопат.

Робърт въздъхна тежко.

— Джени, какво да направя? Тя вече не ми е жена, не забравяй това.

— Защо не ни оставят на мира? — попита Джени, сякаш очакваше от него отговор.

— Какво друго ти каза Грег?

Джени седна на червеното канапе с приведени напред рамене и отпуснати в скута ръце.

— Каза, че съм щяла да ти омръзна след няколко седмици и че го била казала жена ти. Толкова ли е трудно да ни оставят на спокойствие?

Робърт отиде в кухнята, изсипа остатъка от леда в кофичката и се върна с нея в хола.

— Джени, та ти преспиваш тук няколко ноци подред, какво очакваш Грег да си помисли? Че ги прекарваме като монаси — аз на горния етаж, а ти на долния?

— Да тръгне да търси колата ми, представяш ли си? Каза ми, че търсил и адреса ти. Попитал в пощата.

— Хората са любопитни. — Робърт взе една цигара от кутията на масичката.

— Но какво ги засяга?

Той я погледна.

— Сигурно е казал и на Ники, че си оставала да спиш тук?

— Разбира се.

Погледна го изненадано и той разбра, че мислите му са изписани на лицето.

— Не, разбира се, че не ги засяга, най-малко Ники.

Тя стана и взе една цигара. Робърт я остави да я запали сама. Тя гледаше намръщено в пода. Приличаше на дете, което не може да разбере защо искат да му отнемат едно толкова невинно и безобидно удоволствие. В петък вечерта, когато за втори път вечеряха заедно в дома му, тя го попита: „Робърт, мога ли да остана събота и неделя при теб? Аз ще готвя и няма да ти преча, ако искаш да работиш.“ Имаше чувството, че ако не се съгласи, ще я обрече на два безрадостни дни. Не можа да измисли сериозен повод да ѝ откаже. Той беше свободен човек и ако искаше да покани някое момиче на гости за събота и неделя, това си беше негово право. Заплахите на Грег, за които не бе споменавал пред Джени, го бяха подразнили и ако ѝ бе казал, че не може да остане събота и неделя, щеше да бъде отчасти защото — така поне му се струваше — се е уплашил от Грег. Но на няколко пъти в събота и неделя Робърт изпита необходимост да остане сам за малко — Джени не му пречеше да работи, но той започна да осъзнава, че е много увлечена и това ще се задълбочи, а тя е момиче, което живее заради човека, когото обича — и съжали, задето се бе съгласил да остане. Съжали, че я остави да дойде и тази вечер, но за нея идването се разбираше от само себе си. Спомни си съботната вечер — след вечеря тя се бе изтеглила на червеното канапе, той седеше във фотьойла, огънят в камината догаряше, а лампите бяха изгасени, защото Джени така искаше. Както си лежеше по гръб и гледаше в тавана, изведнъж тя каза:

— Толкова съм щастлива, че нямам нищо против да умра. — И след малко: — Мислиш ли, че някога ще можеш да ме обикнеш, Робърт?

„Вече те обичам“, помисли си той. Но това не беше такава любов, каквато изпитват повечето хора. Не беше такава любов, с каквато бе обичал Ники например.

— Не знам, Джени. Може би ще мога. Не искам да ти обещавам нищо.

За няколко секунди настъпи мълчание.

— Страх те е от обещания? От думи? — попита тя.

— Да. Те не променят чувствата... страхувам се от обещания, от които не остава нищо. Ако двама души се обичат, думите няма да ги накарат да се заобичат повече, нито пък ще променят нещо. — Мислеше си за Ники и как всичко рухна въпреки думите и обещанията. — И да те обичах, не бих ти го казал. Не ти обещавам, че ще те обикна. Но ако те обикна и не ти го кажа, това няма да промени фактите. Или ще се случи, или няма да се случи.

Тя не помръдна.

— Обичам те, Робърт, и не ме интересува нищо друго. Просто искам да знам какво изпитваш към мен.

— Приятно ми е да сме заедно. С теб се живее лесно дори когато работя. Правиш ме щастлив. — Повече не може да каже.

— И какво друго?

— Но това не може да продължава, Джени, не можеш повече да оставаш тук, защото хората ще започнат да говорят. Ако не е Грег, ще са съседите — семейство Колби. Те знаят, че не съм женен. Ще забележат колата ти и ще видят, че си едно много хубаво момиче на двадесет и три години. Да не говорим за приятелите ти, за Тесърови и така нататък. Започнат ли веднъж да говорят... Не трябва да се виждаме всяка вечер, Джени. С Грег не се виждахте всяка вечер, нали?

— Не бях влюбена в Грег — отговори Джени спокойно.

Пепелта от цигарата ѝ падна на пода, тя я видя и се наведе над масичката, за да изгаси цигарата си. Робърт погледна източената ѝ фигура в черен костюм с къс жакет. Въпреки ниските обувки, които носеше, защото смяташе, че е много висока, тя беше грациозна, дори красива. В петък пак беше с черния, костюм, който бил ужасно стар — отпреди четири години, — но Робърт каза, че ѝ стои добре, и тя го беше облякла и тази вечер.

— Добре, няма да се виждаме всяка вечер — каза тъжно тя — и няма да се виждаме тогава, когато искаш да бъдеш сам, но ако не се виждаме, това няма да е заради Грег, а защото с теб така сме се разбрали. Например утре вечер няма да се видим, ако предпочиташ. Ще се видим в сряда.

Робърт се усмихна.

— Добре.

Тя не отговори на усмивката му.

— Искаш ли да вечеряме навън тази вечер? — предложи ѝ той.

— Вече направих супата. Забрави ли?

Наистина беше забравил. Предишната вечер си бе отишла за да я започне, защото имала необходимите продукти у дома, след това се бе върнала у Робърт, където прекара нощта, и днес след работа се прибра отново, за да я довърши. В момента приготвяше вечерята в кухнята — супа от праз и картофи и огромна зелена салата — с такава сериозност, сякаш бяха женени от една година.

Той взе една пощенска картичка от писалището.

— Искаш ли да видиш жълтоперестата кривошийка? — каза той и влезе в кухнята.

— Жълто... какво? — Сериозният израз изчезна от лицето ѝ. Взе картата, погледна я и се усмихна широко. — Това пък птиче откъде го намери?

— По цял ден стои на прозореца и ме гледа. А това тук е просторничето. Крясъкът му наподобява скрибуцането на ръждива макара на простор. — Робърт ѝ показва какво беше нарисувал — две птичета опъваха простор, на който висяха мънички панталонки и ризки.

— Познавам тази птичка. Чувала съм я как пее — каза Джени, — но никога не съм я виждала.

Робърт се засмя. Джени приемаше птичките му толкова сериозно, сякаш те наистина съществуваха.

— Имаш ли още? — попита го тя.

— Нямам, но ще нарисувам. Супата трябва ли да ври?

— О, не, добре, че ми каза. — Тя изключи котлона и дръпна тенджерата встрани. — Можем да започнем, само да подреда масата.

— Аз ще я подреда.

Джени си сипа на три пъти от салатата. Робърт утоли глада си със супата и няколко филийки черен хляб с масло. След това пиха кафе с бренди до камината. Замислена и мълчалива, Джени се бе облегнала назад във фотьойла, а Робърт наблюдаваше нежното ѝ лице, обрамчено от тъмнина — от тъмнината на костюма ѝ и от тъмнината на сенките в стаята. Щастлива ли беше, или пък тъжна? Импулсивно стана, докосна рамото ѝ и я целуна по бузата.

— Извинявай за мрачното ми настроение тази вечер — каза той.

Тя вдигна очи, погледът ѝ беше остър и сериозен.

— Не, не си мрачен. Но може би аз съм мрачна.

Не беше помръднала от мястото си, ръцете ѝ бяха все така отпуснати върху облегалките на фотьойла. „И слава богу“, помисли си Робърт, защото сега съжеляваше, че я бе целунал, въпреки че би могла да получи същата целувка по бузата и от брат си. Погледът ѝ обаче не се отместваше от него. Той хвърли цигарата си в огъня и започна да разчиства масата. След това напълни мивката, за да измие малкото чинии, които бяха използвали, но Джени го избута встрани с усмивка. Изми чиниите много сръчно, без да намокри маншетите на костюма си. Робърт взимаше мокрите чинии от цедилката и ги избърсваше. Бе спокоен, нищо не го тревожеше. Грег беше без значение и дори му се струваше малко глупав. Той значеше толкова, колкото Джени смяташе, че значи, а тя просто го искаше да има нищо общо с него. Всъщност и двамата, и той, и Джени, бяха свободни. Погледна меката коса, която се спускаше от двете страни на лицето ѝ, леко прихваната с шнола над ухото, и отново изпита желание да я целуне по бузата. Тя избърсваше мивката. След малко се изправи и развърза престилката, остави я на плота и протегна ръце към него. Устните им се допряха, прилепнаха, върхът на езика ѝ се докосна до неговия и сякаш го разтърси ток. Притисна я към себе си и усети непознатото ѝ, излъчващо топлина тяло. Беше по-висока и по-стройна от Ники, парфюмът ѝ бе друг. Първото момиче, което прегръщаше след Ники. Изведнъж се дръпна и тръгна към хола. Усещаше върху себе си погледа ѝ от кухнята. За около минута остана втренчен в огъня, след това се втурна към грамофона и пусна една плоча, първата, която му попадна.

Не искаше тя да остане да спи тук, но знаеше, че за нея оставането ѝ се разбира от само себе си и нямаше как да ѝ каже: „Джени, след всичко, което говорихме тази вечер...“ А още по-лошото бе, че той можеше да спи с нея, можеше съвсем спокойно да я покани в спалнята си. Щеше да бъде толкова лесно, толкова естествено, толкова очаквано. И може би нечестно. Ако се случеше тази вечер, той можеше да не го поиска никога повече. Ако се случеше тази вечер, тя можеше да остане разочарована — какви ли фантастични идеи и неосъществими илюзии се въртяха в главата ѝ? — или пък можеше да реши, че трябва да се случва „абсолютно всяка вечер“, както се бе изразила в събота, когато му каза, че искала да се виждат колкото може по-често. Робърт не искаше да започва. Утре вечер тя нямаше да бъде

тук и малко по малко онова, което изобщо не трябваше да започва, щеше да заглъхне.

Застанал прав, с ръце, стиснати в юмруци в джобовете на халата, Робърт гледаше Джени, която си бе легнала на червеното канапе — така бе стоял и я бе наблюдавал първата вечер, когато тя остана тук. С послушния вид на дете, което си знае режима, Джени бе отишла да се изкъпе преди лягане, но сега очите ѝ бяха приковани в него с въпросителен, очакващ поглед.

— Лека нощ, Джени.

Тя се усмихна леко, сякаш намираше нещо смешно в него.

— Няма ли да ме целунеш по челото? Или по бузата?

Той се засмя и се обърна, за да си намери цигара.

— Няма. — Взе си цигара, запали я и се заизкачва нагоре към спалнята, спря и се обърна, за да ѝ каже още един път „лека нощ“, но не успя, защото тя го извика.

— Искам... — започна тя и млъкна. Лежеше по гръб, скръстила ръце зад главата си, затворила очи, от време на време помръдваше, сякаш изпитваше болка. След продължителна пауза отвори очи и каза: — Толкова съм щастлива, Робърт. Какво да направя за теб?

— Нищо не ми идва наум. Благодаря ти все пак.

— Съвсем нищо? Не искаш ли поне да ти изплета пуловер?

Той поклати глава.

— Сетих се за нещо. Ако имаш лекар тук и можеш да ми намериш таблетки за сън... Предпочитам „Секонал“.

— Мога, разбира се. Изобщо не е проблем.

— Домързя ме да отида на лекар. Благодаря ти, Джени. А сега лека нощ.

— Лека нощ.

Изкачи се по стълбите, легна си и веднага изгаси лампата. Лампата на Джени остана да свети още около половин час. Робърт бе взел две таблетки от успокоителното, което купи от една аптека без рецепта, но те не му подействаха. Тази нощ имаше нужда от нещо по-силно.

Робърт прекара вторник вечерта над чертежите си — искаше да представи на завода една цилиндричната част, все още безименна, във вид, готов за производство. В завода имаха отливка на подобна част, която всъщност бе обикновен елемент от трансмисията на всеки хеликоптер. Тъй като една отливка струваше скъпо, мистър Джафи — шефът на Робърт, и мистър Джерард — президентът на компанията, му възложиха да проектира елемента по такъв начин, че при производството му да се използва съществуващата отливка, макар функциите на двете цилиндрични части да бяха съвършено различни. Идеята на Робърт, ако можеше да я осъществи, предвиждаше премахването на две и съчетаването на три части в една, като по този начин се спестяваха разходите за две отливки, само че Джерард не бе проявил особен ентузиазъм. Нямаше да похарчат толкова пари за нова отливка просто за да я изпробват. Или може би изпитваха уменията му, искаха да видят дали ще се справи. Отношението им го дразнеше. Но в задачата имаше предизвикателство също като в игра или ребус и Робърт чувствуваше, че с малко упорство щеше да я разреши. Всеки път сравняваше чертежите си с тези на отливката за трансмисията и всеки път стигаше до задънена улица в предната част. Всъщност какво го интересуваше? Имаше ли някакво значение дали хеликоптерите на самолетостроителното предприятие „Лангли“ ще станат по-съвършени? Или дали ще му повишат заплатата? Не. Просто онзи ден, докато наблюдаваше разреза на една част на хеликоптер, му бе хрумнала идеята. „В теб няма капчица амбиция“ — звучеше в ушите му гласът на Ники. Несъмнено беше права. Решението да стане конструктор дойде ей така, в последната година от следването. Инженерството, което завърши, му даваше възможност да избира между цял куп други специалности. Не изпитваше никакво страстно влечение. Вероятно това бе недостатък, слабост. Може би някой ден ще изпита страстно влечение към нещо и ще трябва да учи години, за да го усвои. Нямаше да е първият, комуто ще се случи да открие

призванието си или поне областта, в която иска да се развива, след като е прехвърлил тридесетте.

Телефонът иззвъня и Робърт вдигна глава, премигна с очи и погледна часовника си. Десет и тридесет и пет. Сигурно е Джени, обажда се, за да му пожелае лека нощ, помисли си той. Не бе говорил с нея цяла вечер.

— Ало?

— Криеш си телефона, така ли, миличък? — каза гласът ма Ники.

— Ммм... Как го намери?

— Грег ми го даде, представи си. Той пък го взел от телефонистката, на която казал, че имал да ти предаде нещо спешно, по-точно за болната ти майка. — Ники се засмя. — Защо се опитваш да пазиш номера си в тайна, след като няма да успееш? Какво си въобразяваш, че си някаква важна особа?

— Ники, в момента работя. Имаш ли да ми кажеш нещо?

— Имам, да. Обаждам ти се, за да ти дам един съвет — каза тя и последните й думи прозвучаха заплашително. — Мистър Уинкуп ти е много ядосан и аз го разбирам. Да му откраднеш приятелката, не — годицигата! Доколкото разбрах, тя може да ти бъде дъщеря.

— Ники, престани, моля те!

— Казвам ти го за твое добро — каза Ники нравоучително и с гневна нотка в гласа. — Мистър Уинкуп е човек, който не се шегува. По-добре се откажи от момичето, преди да е станало късно. Чувам, че спиш с нея. Господи! — възкликна тя с отвращение.

— Слушай, Ники, с теб вече не сме женени. Или си забравила? Какво правя, си е лично моя работа и ти не можеш...

— Просто исках да те предупредя. Моят съвет е да се откажеш от момичето, преди да е станало много късно.

— И какво искаш да кажеш с това „много късно“?

Тя се изсмя.

— Искам да кажа, че когато разбереш, вече ще бъде много късно. Схващаш ли? Искам да кажа, гледай си здравето.

Сега беше ред на Робърт да се изсмее.

— Много интересно.

— Какъв си глупак! Идиот такъв!

— Лека нощ, Ники. — Изчака за момент и тъй като тя не каза нищо, затвори телефона.

Върна се при писалището и седна, но чертежите му се виждаха размазани. По дяволите, няма да обръща внимание. Ако не е Джени, ще е друго момиче, всяко момиче, с което се сближи. Ники ще намери начин да разбере, ще намери достатъчно време и сили да му звъни непрекъснато и да го дразни. Хвърли молива и стана.

Продължаваше да мисли за това дори и когато си легна. Разбира се, че Грег ѝ е дал телефона, нямаше смисъл да пита откъде го е взела. Учуди се само, че не го беше открила сама още преди няколко седмици, така както бе открила телефона му в жилищната кооперация „Камелот“. Жалко, че новият ѝ брак не я ангажираше достатъчно, не я караше да се чувства достатъчно доволна. Беше се омъжила за Ралф преди около месец. Робърт прочете съобщението в едно неделно издание на „Ню Йорк Таймс“. Бяха сключили брак в семейната църква на Ралф някъде в северната част на щата Ню Йорк и Робърт се бе изненадал, че човек като Ралф Юрген, който работи в рекламата, могъл да прояви толкова сантименталност. Но в края на краищата не може да каже, че познава Ралф добре. На два или три пъти го беше виждал в апартамента и на няколко пъти, когато Ралф търсеше Ники, бе говорил с него по телефона, но в тези случаи се бяха държали любезно един с друг, нищо повече.

Телефонът звънна отново и Робърт стана намръщен от леглото.

— Здравей, Робърт — каза Джени. — Искаш ли да се запознаеш с моите приятели Тесърови в сряда? Мисля да ги поканя на вечеря. Много приятни хора. Ще дойдеш ли? — Джени изрече поканата си гладко и наведнъж, сякаш бе репетирала. Робърт присви очи.

— Джени, не съм сигурен, че ще мога в сряда. Цилиндърът нещо не се получава. Мисля, че ще е по-добре да си стоя вкъщи тази седмица.

— Тогава в петък. И за тях ще е по-удобно в петък, защото...

— Добре, в петък.

— Към седем? Знам, че в момента работиш, затова няма да те задържам повече. Лека нощ, Робърт.

Запозна се с Тесърови в петък. Дик Тесър беше около тридесетгодишен, висок, строен, с черна коса и гъсти черни мустаци. Работел като предприемач. Жена му, Наоми, беше дребна и руса, много

приказлива и весела. И двамата проявяваха родителска загриженост към проблемите на Джени. Робърт усети, че го харесват и „одобряват“ за приятел на Джени несъмнено в резултат на онова, което тя им бе разказвала за него, тъй като самият той беше доста мълчалив тази вечер. След няколко учтиви въпроса кой какво работи разговорът премина върху спуканите от студа тръби на Тесърови и трите им деца.

— Грег ни се обади на няколко пъти, след като с теб се видяхме — обърна се Дик Тесър към Джени, докато пиеха кафе в хола.

— Така ли? — каза Джени.

— Дик, защо трябва да говорим за това? — намеси се Наоми.

— Аз мисля, че моментът е много подходящ, понеже вече се запознахме с мистър Форестър. Грег винаги говори за вас като за мистър Форестър — обърна се Дик към Робърт със сериозен тон. Беше пийнал повечко тази вечер.

— Грег е настроен скандалджийски — каза Наоми, сви рамене и се усмихна на Робърт. — Това е обяснимо.

— Съжалявам, че занимава и вас с тази история — извини се Джени.

— Иска да упражним влиянието си върху теб — продължи Дик. — Изглежда, смята, че ти си кукличка на конци. Конци, които ние с жена ми държим. Обади ни се три или четири пъти, нали, мила?

— Да, но да не му обръщаме повече внимание, отколкото заслужава, Дик. — Тя го погледна с присвити очи, за да го накара да млъкне, но Дик не разбра знака.

— Нямам високо мнение за хора — продължи Дик, — които се опитват да изместят съперниците си, като злословят срещу тях. Може би Грег си въобразява, че е кой знае какво? Той е най-обикновен младеж, а и работата му не е нищо особено. И завижда, разбира се. Сигурно защото мистър Форестър има по-хубава работа.

Наоми се засмя.

— О, не мисля, че е заради работата!

Робърт гледаше в пода, искаше му се да сменят темата. Явно беше, че и Джени се чувства неудобно.

— Аз съм виновна. Не трябваше да обещавам нищо на Грег — каза Джени. — Трябваше да предвидя.

— Кой може да предвиди какво ще се случи, мила моя? — каза Наоми. — Всеки може да сбърка.

— Грег трябва да си намери едно добро момиче, може би някоя продавачка в дрогерия...

— Е, хайде, Дик — прекъсна го Наоми. — Спомням си, че когато Джени харесваше Грег, ти смяташе, че той е много симпатичен младеж, и недей сега да го изкарваш толкова черен.

— Добре, добре, но ти знаеш, че Грег ми каза нещо, от което ми стана много неприятно. — Дик погледна жена си със строгия израз на пийнал човек.

— Какво ти каза? — попита Джени.

— Дик, много те моля — обади се жена му.

— Разказа ми как около къщата ти се въртял някакъв човек — обърна се Дик към Джени. — Как отвън се чували странни шумове и как те престанали, след като си се запознала с мистър Форестър. Изводът на Грег е, че този човек е бил мистър Форестър. — Дик очакваше ефекта от думите си с намръщено лице.

Ефектът беше три секунди мълчание, след което Джени каза:

— Това просто не е вярно.

— И ние така си помислихме, мила — каза Наоми.

Дик наблюдаваше Робърт.

— В подкрепа на извода си Грег ми каза, че бил говорил с бившата жена на мистър Форестър в Ню Йорк — сега Дик говореше на Джени, — а тя твърдяла, че мистър Форестър е готов за лудницата.

Чашата на Джени изтрака върху чинийката и за малко не падна на пода. Джени се изправи.

— Това просто не е вярно, Дик, и не виждам защо го повтаряш.

Дик я погледна учудено.

— Извинявай, Джени, не исках да те разстройвам. Казах го, защото... защото...

— Мисля, че говори достатъчно тази вечер, Дик — срязва го Наоми.

Робърт обаче забеляза, че и тя остана учудена от реакцията на Джени. Чу как Джени си пое дълбоко въздух, сякаш беше готова да се заплаче.

— Защото — продължи Дик — исках ти и твоят приятел Робърт да го знаете, Джени. Опасно е, когато такива слухове се разпространяват в малко градче, чиито жители при това са толкова любопитни и приказливи. И второ, защото... искам да кажа, че трябва

само да погледнеш мистър Форестър, за да разбереш, че той не е човек, който би дебнал около чужди къщи, още по-малко може да се каже, че е готов за лудницата.

— Аз мисля, че можеше да запазиш второто за себе си — каза жена му. — Какъв е смисълът да повтаряме онова, което е очевидно?

Дик Тесър погледна жена си, разтегли устата си в измъчена усмивка, изсумтя:

— Добре де! — И се сви във фотъйола си.

— Джени е третото момиче, което зарязва Грег, Робърт — каза Наоми, — така че не е трудно да се разбере защо е толкова сърдит. Познавах едно от другите момичета във Филадельфия. Тя разправяше, че никога не била давала особени надежди на Грег и въпреки това той побеснял, когато се омъжила за друг.

Робърт вдигна очи към нея, после прикова поглед в кафето.

— Съжалявам, че се получи такава бъркотия — промърмори той. Усети върху себе си продължителния поглед на Наоми, също и на Дик. Какво очакваха от него? Да се засмее? Да направи шеговита забележка? Чудеше се дали с присъщата си непринуденост Джени не им е казала в момент на въодушевление, че двамата с Робърт са се сгодили или най-малкото са на път да го сторят.

След известна пауза Джени попита:

— Искат ли някой още кафе?

— Мисля, че мъжът ми има нужда още от една чаша — каза Наоми.

Двамата с Дик останаха само двадесет минути след кафето, но сега нещата минаха много по-гладко. Тесърви разказаха няколко весели истории за един холандски фермер, който живеел малко по-надолу от тях и чийто единствен източник на препитание била разменната търговия. Робърт имаше чувството, че си тръгнаха толкова рано, за да могат двамата с Джени да останат известно време сами.

— Намерих ти таблетките за сън — каза Джени. — Ще отида горе да ги взема.

Робърт крачеше из хола и пушеше. На полицата под грамофона видя бяло плетиво, навито на руло, от което стърчаха игли. Виждаха се плетеници. Джени бе започнала пуловера, който бе казала, че иска да му изплете. Робърт се усмихна леко — беше трогнат, трогнат от труда, който тя щеше да вложи, когато нямаше да бъде с него.

— Заповядай. Таблетките са от по деветдесет милиграма. Много ли са силни?

Робърт се усмихна.

— Мисля, че по-силни няма. Ще пия по половин таблетка. — Взе шишенцето с червени таблетки от ръката ѝ. — Радвам се, че ми ги намери. Много ти благодаря, Джени. Колко ти дължа?

— Нищо, моля ти се.

Очакваше го. Извади портфейла си.

— Настоявам. Ето ти пет. Стигат ли?

— А, не, пет няма да взема.

Той се приближи до нея, направи жест, сякаш искаше да пусне банкнотата в прибраната ѝ ръка, ръката ѝ се протегна напред, задържа неговата за минута, след това той я отдръпна. Тя срамежливо остави банкнотата на масичката.

— Как ти се сториха Тесърви?

— Мисля, че са много симпатични.

— Винаги се посдърпват, когато Дик си пийне. Харесаха те. И двамата ми го казаха, но когато ти не чуваше.

Робърт не отговори.

— Мога ли да ги доведа у теб някой ден?

— Защо не?

— Няма ли да седнеш?

— Мисля, че трябва да тръгвам. Вечерята бе чудесна.

Баналният му комплимент я зарадва.

— Нова рецепта за приготвяне на телешко месо. Скоро я научих.

Той взе палтото си от кухненския килер.

— Кога ще се видим? — попита тя. — Утре вечер?

Каза го така, сякаш правеше голяма жертва, като не настояваше да се видят следващия ден, събота.

— Джак Нилсън ме покани у тях — отговори той и видя как лицето ѝ посърна. Знаеше какво се върти в главата ѝ — защо не е попитал Нилсънови дали, може да отиде с нея?

— Бих искала да се запозная с тях някой път — каза тя.

— Ще се запознаеш. Някоя вечер ще ги покания вкъщи. Ще ти се обадя утре, Джени. — Неизвестно защо и как, беше хванал дясната ѝ ръка. Стисна я набързо и се измъкна през вратата.

Следващата седмица Робърт покани Нилсънови на вечеря и Джени приготви агнешко бутче. Вечерта мина добре, Нилсънови харесаха Джени, явно се радваха, че Робърт си е намерил „приятелка“, и беше ясно, че отсега нататък ще го канят на гости с нея. Робърт се държеше малко безразлично с Джени — така се бе държал по време на вечерята с Тесърови, така се държеше и когато двамата бяха сами. Сигурен беше обаче, че влюбените погледи, които Джени му отправяше, са направили на Нилсънови по-силно впечатление от неговото държание и те по всяка вероятност са предположили, че той е не по-малко влюбен в нея. Когато се видя с Джек Нилсън в завода, Робърт даде да се разбере, че между него и Джени няма интимни отношения, и каза, че са се виждали два или три пъти.

Тази седмица Робърт разреши проблема с цилиндровата част и представи чертежите си на мистър Джафи, който насрочи съвещание с инженерите от производството за петък. Бавно, но сигурно авторитетът на Робърт в самолетостроителното предприятие „Лангли“ растеше и той беше убеден, че в скоро време ще получи предложение от най-големия завод на предприятието във Филадельфия. По този начин щеше да избегне по-нататъшни усложнения с Джени просто защото щеше да бъде далеч от нея. Филадельфия беше на два часа път с кола и макар и да не беше изключено да си останат приятели, нямаше да се виждат толкова често. „Приятели“ обаче не беше най-точната дума, що се отнасяше до Джени; Робърт допускаше, че след заминаването му тя ще преживее известен период на самота, съжаление и огорчение и бе напълно възможно да поиска да скъса всякакви отношения с него. Тъй като очакваше всичко това, Робърт започна да се държи още по-предпазливо с нея. Нямаше повече целувки, нямаше докосване на ръце.

Джени не се разсърди, когато Робърт ѝ каза за Филадельфия. Вече не изявяваше желание дори да преспива у Робърт, когато се заседаваха до късно. Изглеждаше доволна, че се виждат два пъти седмично. Робърт обаче усещаше, че по-редките срещи само задълбочават чувствата ѝ. Джени сякаш се наслаждаваше на всяка минута, прекарана с него, и веднъж след една съвсем обикновена или по-точно необикновена лоша вечеря в Ритърсвил тя изтърси ни в клин, ни в ръкав:

— Ако в кафето имаше отрова и тя беше сложена от теб, мисля, че щях да го изпия.

За момент Робърт я погледна слисано, сетне се усмихна.

— Според мен то и без това е доста отровно.

Джени не се усмихна.

— Толкова съм щастлива с теб. Смъртта е продължение, ако умреш щастлив. Не е край.

Робърт се завъртя неспокойно на стола. Не искаше да отмине думите ѝ с шеговита забележка, но не можеше и да измисли нещо, което да е подобаващо сериозно. Мълчанието, което последва, беше ужасно и ненужно.

— Джени, защо трябва да си говорим за смъртта? Искам да кажа, ти ми разказа как е трябвало да преодолееш ужаса си от нея. Може би аз не съм преодолял своя. Може би за мен тази тема е все още потискаща.

— Съжалявам, Робърт.

— Не е нужно да съжаляваш. Но е направо смешно, толкова си млада, а говориш толкова често за смъртта. Всички това ни чака, но не толкова скоро. Поне нас. — Съжали, задето бе казал „нас“, и отмести поглед от очите ѝ.

— Съжалявам, но не защото говорих за смъртта, а защото ти се чувствуващ потиснат. Но аз те разбирам. За да преодолееш това чувство, известно време трябва да поживееш в близост до нея. Тя не е много по-различна от съня. Байрон го е казал. Според него смъртта е сестра на съня.

Робърт въздъхна.

На втори май Робърт получи писмо от Ърнест Гънароут, президентът на „Аробрит“ — така се казваше компанията във Филадельфия, чийто клон бе самолетостроителното предприятие „Лангли“. Канеха го да постъпи на работа в конструкторския отдел. Робърт реши да замине на първи юни, като междувременно щеше да се опита да даде под наем къщата до изтичането на договора му със собственика. Искаше да подари нещо на Джени — огърлица или брошка, — преди да замине, и започна да обикаля посредствените бижутерийни магазини на Ритърсвил и Лангли. Беше сигурен, че на сбогуване Джени ще му подари белия пуловер.

12

Робърт си подсвиркваше, докато се изкачваше по паянтовата стълба до островърхото таванско помещение. Хвана се с ръка за едно стъпало и отмести стълбата от гредата, на която тя беше подпряна, готов да я сграбчи, в случай че стълбата се подхлъзне, и вече си представяше как виси във въздуха метър и половина над земята. Стълбата не се подхлъзна. Робърт се качи на тавана, където бяха куфарите му. Отвори ги и ги прегледа набързо, тъй като не искаше да мисли за реликвите, които те съдържаха: чифт забравени чорапи, износена риза, програмата на едно представление, което бяха гледали с Ники. Спомняше си вечерта, но защо ли беше запазил програмата? В другия куфар видя летен костюм, който в най-скоро време щеше да облече. Хвърли куфарите върху червеното канапе. До отпътуването му оставаха цели шестнадесет дни; още не беше ходил до Филадельфия, за да си потърси квартира, но искаше куфарите да бъдат пред очите му, за да му напомнят, че заминава.

Прибра стълбата в ниския шкаф зад канапето. След това извади писалката си, шишенце туш и скицника с дървета и сложи шишенцето на перваза на прозореца. Беше си запазил върбата до прозореца за края, тъй като тя бе най-лесна за рисуване. Тридесет секунди за рисуване на дърво. В горната част на дясната страница над рисунката записваше името на дървото и рода, към който принадлежеше. Върбата беше *Salix nigra*. Когато я нарисова, извади от чекмеджето на писалището си пощенска картичка и нарисова дебела усмихната птичка с куфар под крилото, застанала на изтривалката пред една врата. В горния десен ъгъл написа със ситни печатни букви:

УПОРИТ НЕПОКЛАТИВЕЦ (Stat Semper)

РОДИНА: богаташки къщи.

ЦВЯТ: бели гърди, весело изпъстрени с червено;
червени крила със сини краища; черна опашка, която се

разделя на две.

КРЯСЪК: наподобява: „Тук съм! Тук съм!“

Това му беше десетата или дванадесетата птичка. Джени се радваше, когато получаваше картичките по пощата, и ги събираше в малък албум със синя копринена корица. Вече не помнеше какво ѝ беше изпратил. Спомняше си само среброшиестата ласка, кривокракия търчивец и нейния любимец — просторничето.

Сепна се, когато видя, че е шест и петнадесет. В седем и половина имаше среща с Джени в „Джасерин Чейнс“, където не бяха ходили от първата им среща. Изкъпа се и си изми косата, облече панталона от костюма, който бе взел от химическо чистене същия ден, бяла риза и седна на машината да напише писмо на майка си. Започна със заминаването за Филадельфия — когато ѝ писа за последен път, преместването още не беше сигурно. Сега ѝ писа, че това е един вид повишение с по-висока заплата. Беше ѝ споменал за Джени само веднъж, спомняше си го ясно, и то като за момиче от малкия кръг хора, с които се бе сприятелил. Сега написа: „Донякъде съжалявам, че напускам Лангли, тъй като със семейство Нилсън и някои други колеги станахме добри приятели; Джени Тийролф също ще ми липсва. Привързах се към нея, макар че е доста по-млада от мен. Всъщност е на двадесет и три години. Не е изискана, но в никакъв случай не е простовата — момиче като нея не се среща всеки ден.“ Стори му се неестествено, недовършено и не в негов стил, но не можеше да пише повече за Джени. Започна нов ред и написа, че се чувства „много по-добре и, общо взето, с по-висок дух“.

Робърт избра лъкатушния път покрай реката, който водеше до Кромуюел. Имаше и по-пряк път, но беше тръгнал рано и времето му беше предостатъчно, за да измине седемте или осемте мили. Обичаше тъмнината на крайречния път, макар от зимните студове асфалтът да бе покрит с дупки; обичаше сиво-черния рисунък на клоните, който се открояваше за миг пред погледа му, когато фаровете осветяваха дърветата. Видя зад себе си фарове и намали скоростта, за да може колата да го задмине. Колата зад него също намали. Робърт отново увеличи скоростта до тридесет и пет мили в час, погледна часовника си — седем и пет — и запали цигара.

Колата пак се доближи до него и Робърт отново намали. Тогава се изравни с неговата и Робърт видя цвета ѝ — беше бледозеленият плимут на Грег. Видя, че Грег му направи някакъв знак с ръка и чу гласа му, но не разбра какво му каза. Грег искаше да го накара да спре и го избутваше надясно, към реката. Робърт спря отчасти защото колата на Грег почти се беше допряла до неговата, отчасти защото се ядоса на грубостта му и искаше да се срещне с него лице в лице. Грег спря пред Робърт и дръпна силно ръчната спирачка. Робърт отвори вратата и излезе от колата. Хвърли цигарата си и сви юмруци.

— Мистър Форестър? — каза Грег. — На среща с Джени ли отивате? — Приблужи се до Робърт, след това спря и застана срещу него с разкрачени крака. Беше изгасил фаровете си, но Робърт бе оставил своите и сега те осветяваха лицето на Грег с черните му гъсти вежди.

Робърт се отмести, за да избегне удара, и юмрукът на Грег го удари само по рамото, но успя да го повали, защото склонът, на който стоеше, беше стръмен и той загуби равновесие. Претърколи се няколко пъти и се изправи веднага, преди Грег да успее да го настигне. Юмрукът на Грег се стовари върху лицето му. Робърт сграбчи ръката на Грег, изкачи склона и блъсна Грег към едно дърво отзад. Разярен, Грег се хвърли срещу него и замахна с опакото на ръката си към устата му последва още един удар, този път в лявото око, и Робърт се свлече на колене; стори му се, че измина цяла минута, преди Грег да направи крачката, която беше необходима, за да стигне до върха на склона и да се опита да го ритне в десния си крак по лицето. Робърт хвана крака му и се изправи. Грег политна назад в тъмнината и храстите изпращяха. Робърт се приближи до Грег, видя безформената черна маса на главата, му точно срещу себе си и с всичка сила стовари десния си юмрук върху нея. Чу се продължително прашене, докато Грег се търкаляше надолу към брега. Робърт слезе бавно към реката, като очакваше, че Грег ще се заизкачва към него, но единственият звук беше слабото прашене на храсталака, а то идваше изпод краката му. Беше тъмно. Робърт не виждаше реката, но я чуваше.

Изведнъж Грег се появи от лявата му страна и сграбчи реверите на палтото му с две ръце. Блъсна го силно към реката и Робърт усети, че това вече не е бой, а опит за убийство. Едно тънко дръвче, наклонено над реката, го спаси да не падне, но още не беше успял да

стъпи здраво, когато видя как Грег се хвърли към него и чу дишането му — въздухът се процеждаше през зъбите му със съскащ звук, подобен на този, който чуваше зад гърба си, където водата се разплискваше върху скалите. Робърт приклепна, макар че това едва ли щеше да го спаси, тъй като Грег се беше прицелил в краката му, но в последния момент той, изглежда, се подхлъзна. Тъмният му силует се стрелна покрай Робърт, после се чу плисък.

Робърт се спусна към него, придържайки се за храстите. Склонът стана по-стръмен. Тогава чу още един по-слаб плисък, последван от стенание. Наведе се, хвана Грег направо за глезена и го дръпна. Стоеше с единия крак в калта, с другия беше стъпил на един речен камък и се опитваше да изтегли Грег за реверите на палтото. Мократа коса на Грег докосна лицето му. Робърт го блъсна на земята и се изкачи един метър нагоре.

Грег седеше на склона и пъшкаше.

Робърт изтегли юмрука си назад и в този момент усети, че желанието да удари Грег се е изпарило. Обърна се и с учудваща лекота изкачи склона. Сякаш прелетя по пътя. Моторът на колата му продължаваше да работи. Включи на задна скорост, заобиколи колата на Грег и потегли напред. Усети, че левият му кучешки зъб го боли и че от ъгълчето на устата му се стича струйка топла кръв. Спря колата и извади носната си кърпа. Проклетият зъб беше счупен. С езика си усети неприятна нащърбеност. Болеше го и лявото око и след малко почувствува, че се затваря. Хубаво се бе подредил, чак му стана смешно. Още по-смешно беше, че излезе в известен смисъл победител. Грег можеше да се удави, ако не го бе издърпал от водата, тъй като едва се държеше на краката си. Защо ли не го остави да лежи в проклетата река? Горната му устна кървеше; усети, че се е цепнала точно над кучешкия зъб. Запали мотора. Просто да се чудиш как можеш да пострадаш само за няколко секунди.

Пристигна в „Джасерин Чейнс“ и тръгна да търси място в слабо осветения паркинг. Една възрастна жена, която излизаше от ресторанта, се дръпна леко назад, когато го видя, след това го подмина. Във фоайето оберкелнерът го изгледа и го попита с какво може да му послужи.

— Имам запазена маса. Робърт Форестър. Закъснял съм с пет минути.

Келнерът кимна стъписан.

— Да, разбира се, мистър Форестър. Да не би да сте претърпели злополука, сър?

— Не. Само за минутка — каза Робърт и хукна по застланите с килим стъпала към тоалетната на горния етаж.

Изчисти лицето си и охлузените стави на китката със салфетка, среса се и си оправи връзката. Сега видът му беше много по-приличен, въпреки че окото му бързо се затваряше. Слезе долу, даде палтото си на гардероб, помъчи се да изглежда самоуверен и влезе в бара, където имаше среща с Джени. Тя седеше в огромен фотьойл до камината и го чакаше. Подскочи, като го видя.

— Няма нищо, не се притеснявай. Ела да седнем на тази маса. — Държа ѝ стола, за да седне.

— Но какво се е случило?

— Срегнах Грег. Аз бих пийнал нещичко. — До него беше застанал келнер. Поръча „Манхатън“ за Джени и двойно уиски за себе си. След малко дойде оберкелнерът, за да им се извини, че масата им ще бъде готова чак след двадесет минути. Робърт нямаше нищо против да си изпият аперитива там, където вече бяха седнали.

— Грег? Но къде?

Робърт ѝ разказа какво се беше случило.

— Не може да се каже, че той победи. Всъщност не знам кой победи. Не ме питай защо го извадих от водата. Бях толкова вбесен, че можех спокойно да го оставя вътре.

— Ти си му спасил живота.

Робърт се засмя.

— Не бих казал. Мисля, че там е много плитко. Има и много скали. — Наведе се и приглади мокрите маншети на панталона си. Окото му се беше затворило, пареше го, сякаш някой натискаше клепачите му с горещи пръсти. Видя как Джени взе чашата си от кръглата маса и сам вдигна своята.

— Наздраве! Знаеш ли, струва ми се, че няма да имаме повече неприятности с Грег. Освен ако не му се иска да опита втори път.

— Според мен трябва да го арестуват.

Робърт изпита някакво странно чувство от забележката ѝ.

— Роклята ти е чудесна — каза той. Тя знаеше, че той я харесва в черно, и му беше казала, че за тази вечер ще си купи някаква рокля,

която видяла в Ритърсвил.

— Наистина ли ти харесва? — Лицето ѝ грейна от комплимента, тя докосна ханша си срамежливо, след това погледна Робърт и отново стана сериозна.

— Счупил ти е един зъб.

Едва сега Робърт забеляза, че е сменила прическата си — косата ѝ бе прибрана отзад и образуваше нещо като светлокестеняв облак, който се спускаше до средата на ушите. Вече не я носеше свободно пусната по раменете. Изглеждаше с три или четири години по-възрастна.

— Е, само един зъб — каза Робърт.

Поръчаха си по още един аперитив. Робърт се поотпусна. Усещаше приятна умора, която го накара да се отпусне. Вече нищо не го болеше и се чувствуваше едва ли не победител. Джени бе толкова красива — гладката ѝ коса лъщеше, ноктите ѝ бяха лакирани в хубав червен цвят, на устните си беше сложила червило така, че горната устна да изглежда по-пълна — винаги го правеше в по-специални случаи. Джени се притесняваше от тънката си горна устна, което Робърт намираще за смешно. При цялото ѝ очарование и топлотата, която се излъчваше от нея, му се струваше наивно и детинско да се притеснява заради тънката си горна устна. Когато влизаха в трапезарията, Робърт остана зад Джени и забеляза, че е отслабнала, но реши да не го споменава. Джени можеше да го изтълкува като упрек към външността ѝ.

Когато седнаха на масата, Джени каза:

— Тази вечер е може би последната, когато вечеряме заедно.

Робърт се намръщи.

— Защо трябва да е последната? Аз ще идвам от време на време. Ти също можеш да идваш във Филадельфия.

— Чудя се дали да не се преместя и аз във Филадельфия. Ще имаш ли нещо против?

Робърт помълча.

— Не, но...

— В края на краищата тук няма нищо интересно. Един ужасно малък град. Във Филадельфия ще мога да си намеря по-хубава работа. Като секретарка ще получавам повече, отколкото тук. Знам и малко

стенография, не много, но достатъчно. А и къщата, в която живея сега... — Млъкна.

— Нали ти харесваше?

— Едва ли ще ми харесва, когато ти заминеш. Искам да кажа, когато ти няма да си наблизо и няма да ми идваш на гости от време на време.

Разговорът ставаше мъчителен. Беше безполезно да се опитва да оправи нещата с някаква глуповата забележка. Бяха поръчали предястието и сега пред Робърт стоеше листата с вината. Прегледа я и избра „Шато О-Брион“. Джени си беше поръчала филе миньон. Изведнъж Робърт видя нещата в различна светлина: ако двамата с Джени заминат, Грег ще остане тук самичък, защото Филадельфия беше извън района, в който той работеше. Щеше да му бъде по-трудно да ги безпокои. А може би и чувствата му към Джени щяха да се променят и след три-четири месеца той щеше да се влюби в нея така, както тя беше влюбена в него. Не беше невъзможно.

— За какво мислиш? — попита го Джени.

— Мислех си, че може би наистина няма да е толкова лошо, ако и ти дойдеш във Филадельфия. Ако наистина го искаш. Трябва обаче хубаво да си помислиш. В края на краищата аз ще остана две години там.

— Вече съм си помислила. Достатъчно.

Робърт се загледа в сериозните ѝ сивосини очи. В погледа им сега нямаше нищо детинско. Може би заради прическата, може би и заради елегантната рокля, но Джени приличаше на зряла жена.

— Имаш ли нещо против да дойда да живея близо до теб?

— Ами... — Това вече не искаше. — И двамата имаме коли... смяташ ли, че е нужно?

Отговорът му я разстрои. Изглеждаше наскърбена, угълчетата на устните ѝ увиснаха, въпреки че остатъкът от вечерта мина добре и, Робърт беше доста приказлив — разказа ѝ за Албукърк и Сан Франциско, за военната си служба, която бе изкарал във Флорида и Аляска. Но разочарованият израз не слезе от лицето ѝ. То вече не излъчваше щастие от това, че са заедно.

— Робърт, ти не вярваш, че някога ще се влюбиш в мен достатъчно, за да поискаш да се оженим, нали?

Робърт дръпна от цигарата си толкова силно, че димът почти го задуши.

— Не знам, Джени. Страхувам се от обещания. И не искам да разчиташ на това и да ме чакаш.

— Добре. Разбрах.

— Казвам ти го сериозно. Не искам да чакаш.

Когато излязоха от ресторанта, Робърт видя пощенска кутия и пресече улицата, за да пусне писмото до майка си и картичката с птичето до Джени. Следващата събота двамата с Джени щяха да отидат във Филадельфия, за да потърсят квартира за него. Или за нея.

13

В понеделник сутринта хазяйката на Грег, мисис Ван Влийт, се обади на Джени в банката. Попита я дали знае къде е Грег.

— Съжалявам, мисис Ван Влийт, но не знам. Не съм го виждала от няколко дни.

— Изчезнал е. Няма го от събота.

— Изчезнал? Може би е във Филадельфия.

— Едва ли е във Филадельфия. Вчера полицията е намерила колата му на пътя край реката, близо до Куинстаун. Била е изоставена с отворена врата. Полицията смята, че може би се е удавил. — Изговори последната дума с треперещ глас.

— Удавил?

— Точно така. Полицията каза, че по храстите на брега имало следи от боричкане. Започнали да наблюдават реката. Аз мисля, че е станал жертва на престъпление.

Джени усети как от израза „започнали да наблюдават реката“ я побиха ледени тръпки. Беше виждала във вестниците снимки на удавници, изхвърлени на скалите в бързеите.

— Не знам какво да ви кажа, мисис Ван Влийт. Надявам се, че е жив и здрав. Ще ви се обадя следобед, за да разбера дали се е прибрал.

Затвори телефона и се върна на гишето, където чакаше един човек със спестовна книжка. Джени го погледна за момент, след това каза:

— Извинявайте, не мога... — Обърна се и хукна към кабинета на мистър Стодард, който се намираше в задната част на банката. Каза му, че ѝ се налага да излезе, за да се обади по телефона. Мистър Стодард държеше да знае кой кога излиза и защо и на служителите им беше неудобно да го молят да ги пусне, но Джени се обърна към него по такъв начин, сякаш нямаше никакво съмнение, че ще получи разрешение, и мистър Стодард каза:

— Разбира се, Джени.

Влезе в аптеката, където ѝ развалиха пари на по пет и десет цента и отиде да се обади на Робърт. Минаха близо пет минути, преди да я свържат с него.

— Робърт, Грег е изчезнал.

— Изчезнал? Как така изчезнал?

— Вчера са намерили колата му край реката, но него самия го няма. Хазяйката му ми се обади преди малко. Да не би да е паднал във водата онази вечер?

— Едва ли. Когато си тръгнах, той седеше на брега. Освен... освен ако е бил толкова зашеметен, че е изгубил равновесие. Не е изключено.

— Той седеше на брега, когато ти си тръгна, така ли?

— Ами да, не го изпратих до колата му. Полицията е намерила колата, така ли?

— Да. Сега търсят в реката. — Чу как Робърт въздъхна дълбоко в слушалката:

— В такъв случай може би трябва да се обадя в полицията. Да не би пък да е отишъл у някой приятел? Куинстаун е наблизо.

— И мисис Ван каза същото. Но не съм чувала Грег да познава някого там. Не искам да се обаждаш на полицията, Робърт. Нали си го оставил на брега? Нямах никаква вина и не могат да те държат отговорен.

— Не мисля, че ще ме държат отговорен, но ако Грег не се появи, ще трябва да се обадя на полицията.

— Не им се обаждай днес. Изчакай.

— Добре, ще изчакам.

— Хайде да се видим довечера! — Нямаха уговорена среща за тази вечер. Бяха се разбрали евентуално за сряда.

— Може. Да дойда ли у вас след вечеря? Имам час при зъболекар в Лангли в пет и половина и не знам колко време ще му отнеме да ми изпили зъба, за да му сложи корона.

— Няма значение, ще те изчакам за вечеря. Ела на вечеря, Робърт, когато и да свършиш. Дано не те боли много.

Робърт се засмя.

Джени се прибра в пет и петнадесет. Беше ходила на пазар в Хъмбърт Корнърс, откъдето купи и „Лангли Газет“, и щом влезе вкъщи, остави мрежата с продуктите и отвори вестника. На втора

страница видя колата на Грег — лявата врата беше полуотворена, така както я бяха намерили край реката. В краткото съобщение под снимката се казваше, че двадесет и осем годишният Грегори Уинкуп от Хъмбърт Корнърс е изчезнал в събота вечер, когато хазайката му забелязала, че не се е прибрал. Съдейки по пречупените клони на храстите и следите от стъпки между реката и колата, би могло да се заключи, че той се е борил с някого. Единствената улика, с която разполагала полицията, били три малки копчета от мъжки костюм.

От костюма на Робърт, помисли си Джени. А защо не и от костюма на Грег? В събота вечер не беше забелязала да липсват копчета от костюма на Робърт. Естествено бе вестниците да придадат мистериозен характер на случката, за да предизвикат колкото може по-голяма сензация. Накрая сигурно ще се окаже — както предполагаше Робърт, — че Грег е бил у някой приятел, с когото са си пийнали порядъчно. Грег имаше един приятел в Ритърсвил на име Мич. Той беше автомобилен монтьор и пиеше доста. Нямахме да бъде никак чудно, ако Грег бе прекарал няколко дни в пиене след свиването с Робърт. Беше й казал, че когато развалила годежа им, не бил изтрезнял цели два дни. Джени се опита да си спомни малкото име на Мич, но не можа. В телефонния указател на Ритърсвил имаше поне тридесет души, които се казваха Мичъл. Обади се на мисис Ван Влийт.

Грег не й се бил обаждал, но тя чула, че „ескадра“ от шест патрулни лодки претърсвали с прожектори реката в участъка между Куинстаун и Трентън. Джени беше чула сирените в банката в Хъмбърт Корнърс, която се намираше по-близо до реката, отколкото къщата й.

— Мисис Ван, знаете ли малкото име на Мич, приятеля на Грег? Този, който живее в Ритърсвил?

— Мич? Не, Грег не е споменавал името му пред мен. Защо? Смятате ли, че той има нещо общо?

— Не, но мисля, че не е изключено Грег да е с него. Грег не се е удавил, мисис Ван.

— Защо смятате така?

— Просто така ми се струва.

— Кога се видяхте с Грег за последен път?

— Мисля, че беше преди повече от месец.

— Той много страда, откакто се разделихте с него, Джени. От няколко седмици е толкова унил. Но това не го чух от него, а от друг

човек. Мина ми през ум, че може да се е самоубил. Да се е хвърлил в реката.

— Едва ли. Съмнявам се, че се е хвърлил в реката. Нека изчакаме. Дочуване, мисис Ван!

Робърт пристигна в седем и половина с увиснала горна устна.

— Едно уиски с лед може да ми се отрази добре.

Докато той четеше вестника, Джени му сипа една чаша.

— Копчета? — Робърт погледна ръкавите си. След това отиде до кухненския килер, където си беше закачил палтото. — Ами да. Паднали са три копчета от десния ми ръкав. — Обърна се към Джени. — Мисля, че трябва да се обадя на полицията.

Джени стоеше в средата на кухнята с чаша в ръка.

— Само заради няколко копчета?

— Благодаря — каза той, като взе чашата от ръката ѝ. — Поне ще им кажа, че съм го оставил на брега на Делауер.

— Ако се обадиш, кажи им и че си го извадил от водата.

Робърт се усмихна неспокойно и отпи от чашата си.

— Ще се обадя на Сузи — каза Джени.

— Защо?

— Може да знае малкото име на Мич. Мич е приятел на Грег. — Джени набра номера.

Обади се Сузи.

— Каква е пък тази история с Грег? Мислиш ли, че се е самоубил?

— Не, не мисля — каза Джени. Робърт я наблюдаваше от кухнята. — Кажи ми, знаеш ли малкото име на Мич? Нали го познаваш, приятеля на Грег от...

— Мисля, че е Чарлс. Точно така, Чарлс. Даде ми телефона си, когато бяхме на онази идиотска забава. Като че ли бих се обадила на това шимпанзе! Защо ти е?

— Пазиш ли го? Ще ми го дадеш ли?

— С удоволствие. Почакай малко.

Докато чакаше, Джени не снемаше поглед от Робърт, който крачеше из кухнята и отпиваше от чашата си.

— Кливланд, 7-3228 — каза Сузи. — Мислиш, че Грег се е сбил с Мич?

— Не, не мисля. Ще ти се обадя по-късно, Сузи. — Джени затвори телефона и набра номера на Мич.

Обади се женски глас и Джени предположи, че това е майката на Мич. Мич не си беше вкъщи.

— Знаете ли дали Мич е виждал Грег? Грег Уинкуп? — попита Джени. — Обажда се Джени Тийролф.

— А, вие ли сте, Джени? Не, не го е виждал. Прочетохме във вестниците. Мич излезе преди пет минути. Казваше, че Грег може да се е самоубил, защото бил много разстроен... откакто сте се разделили. Мич отиде да се види с някакъв човек, който според него може би знаел нещо за случая.

— Ако разбере нещо, помолете го да ми се обади. — Джени продиктува номера си. — Ще си бъда вкъщи цяла вечер. Може да позвъните по всяко време.

— Разбира се, Джени, ще му предам. Благодаря ви, че се обадохте.

Джени затвори.

— Мич е приятел на Грег — обърна се тя към Робърт. — Мислех, че си е вкъщи, но го няма.

Робърт не отговори нищо. Крачеше бавно из кухнята и гледаше в земята.

Джени сложи няколко замразени банички с пилешко месо в горещата фурна и започна да прави салатата. Робърт отиде в хола. След малко на Джени ѝ хрумна нещо. Застана на вратата и каза:

— Знаеш ли, Грег може да е при родителите си във Филадельфия. В полицията може би вече са разбрали, че не му се е случило нищо. Този вестник е отпреди няколко часа.

Робърт само кимна. Седеше на канапето с вестника в ръка. Остави го и стана.

— Единственото, което мога да направя, е да се обадя и да попитам — каза той и се запъти към телефона.

— На кого ще се обадиш? На родителите му?

— Не, на полицията. Сигурен съм, че вече са се свързали с родителите му.

— Робърт, не се забърквай с полицията! — каза тя с умолителен глас.

— Защо толкова те е страх от полицията? Нали се опитваме да го открием? — Постоя с лице, обърнато към нея, и с ръка върху слушалката, след това я вдигна. Поиска да го свържат с полицията в Ритърсвил. Когато го свързаха, каза името си и попита дали имат новини за Грегори Уинкуп. Отговориха му, че нямат.

— Аз съм този, с когото Уинкуп се би в събота вечер — каза Робърт.

Дежурният в Ритърсвил беше много заинтригуван от думите му.

— Откъде се обаждате? — попита го той.

Робърт му каза: от дома на една приятелка, Джени Тийролф, близо до Хъмбърт Корнърс. Дежурният заяви, че би искал да изпрати някой да поговори с него, и Робърт му обясни как да стигне до къщата на Джени.

— Робърт, как можа!

— Няма друг начин — каза Робърт, когато затвори телефона. — Ако не е днес, ще е някой друг ден. Така е най-добре, Джени. Ще се забавят поне половин час. Можем...

— Баничките няма да станат за половин час — отвърна Джени.

Робърт застана на вратата в кухнята.

— Съжالياвам, Джени. Не можеш ли да ги извадиш и после пак да ги сложиш?

— Не! Мислиш ли, че имаш какво да кажеш на полицията? — Беше сърдита.

Робърт я погледна за момент, след това се обърна бавно и седна отново на канапето.

Джени включи фурната на по-силно. Поне да се стоплят отвътре, помисли си тя. Ще станат на нищо, ако не ги изядат сега. Грег пак им беше попречил и нея никак не я интересуваше дали той е жив, или пък се е хвърлил в реката. Разби с ярост заливката за салатата и я изсипа в препълнената със зелени листа купа. След това извика Робърт.

— Ще започнем със салатата — отсече тя.

Робърт не се възпротиви.

Джени осъзна, че на масата няма вино. Каква жалка вечеря! В момента, в който Джени наливаше кафето, пред къщата спря полицейска кола. Робърт стана от масата и отиде да отвори вратата.

Бяха двама — полицай и следовател, които се представиха като Макгрегър и Липенхолц.

— Робърт Форестър — представи се Робърт, — а това е Джени Тийролф. — Робърт им разказа какво се беше случило в събота вечерта. Още сутринта разбрал от Джени, че Грег бил изчезнал, но се обадил на полицията чак сега, защото смятал, че Грег ще се появи.

— Трите копчета са от ръкава на палтото ми.

Двамата го изслушаха спокойно и учтиво. Когато Робърт млъкна, Макгрегър, висок и едър мъж, го попита:

— Защо се сбихте?

Робърт пое дълбоко въздух.

— Според мен на Уинкуп му беше неприятно това, че се виждам с мис Тийролф. Тя развали годежа им. И преди ме беше заплашвал. Очаквах, че това ще се случи, сигурен бях, че той ще потърси повод за сбиване.

Липенхолц кимна.

— Същото чухме и от приятелите на Уинкуп. Доста буен младеж.

— Да. Между другото аз не съм сгоден за мис Тийролф. Тя каза на Уинкуп, че не разваля годежа им заради мен. Но Грег имаше друго мнение по въпроса.

Макгрегър записваше нещо в тефтерчето си.

Липенхолц погледна Робърт.

— Казвате, че когато сте го оставили, той е седял на брега. На какво разстояние беше от реката?

— Според мен на не по-малко от метър-метър и половина — отговори Робърт. — Но беше доста тъмно и не мога да определя точно.

— И вие го оставихте седнал? Не е бил ударен толкова силно, че да лежи на земята?

— Сигурен съм, че беше седнал. Не знам доколко е бил зашеметен.

— Но той е бил толкова зашеметен — продължи Липенхолц, — че няколко минути по-рано е трябвало да го извадите от водата, нали така? Не е излязъл сам?

— Не, доколкото си спомням, не излезе сам.

Мълчание; през това време другият полицай продължаваше да пише.

— Смятате, че той е станал и после пак е паднал във водата? — попита Робърт.

— Не е изключено — отвърна Липенхолц. Той беше дребен, слаб, със светлосини очи и следи от шарка по лявата буза. — В края на краищата кой си оставя колата наред пътя с отворена врата?

Двамата с Макгрегър погледнаха Робърт, после очите и на двамата се отместиха бавно към Джени сякаш за да видят каква ще бъде реакцията ѝ.

— Проверихте ли дали не е при родителите си във Филадельфия? — попита Джени.

— Естествено — каза Липенхолц. — Това беше първото, което направихме. Говорихме и с негови приятели в района. Никой не го е виждал.

Робърт навлажни устните си.

— Каква е водата на това място? Не можах да видя в тъмното. Знаем, че има скали...

— Близо до брега има скали. Не са много — каза Макгрегър. — Веднага след скалите става доста дълбоко. Около три метра.

— А ако човек падне; те... скалите... няма ли да го задържат? — попита Робърт.

— Ще го задържат. Ако преди това не се удари в тях — каза Липенхолц. — Ако се удари, може да си остане да лежи върху тях, да се удави и течението да го повлече надолу. — Липенхолц се намръщи. — Какво отговорихте на Уинкуп, когато той ви заплаши, мистър Форестър? Как точно ви заплаши?

— Каза, че ще ми счупи врата или нещо подобно, ако не престана да се виждам с Джени.

— Вие какво му отговорихте?

Робърт сви рамене.

— Казах му: „Добре.“ Нещо такова. Не отвърнах на заплахата му със заплаха, ако това искате да кажете.

— Държахте се хладнокръвно — каза Липенхолц.

— Да, и предполагам, че това го е нервирало.

— Не му казахте, че повече няма да се срещате с мис Тийролф?

— Не.

— Къде се намирахте тогава?

— В паркинга на самолетостроителното предприятие „Лангли“, където работя. Грег ми се обади и каза, че искал да се види с мен. Уговорихме се да се срещнем там.

— Кога беше това? — попита Макгрегър.

— Преди около месец.

— Обаждал ли ви се е оттогава?

— Не. Видях го едва в събота.

— Палтото ви тук ли е? — попита Липенхолц.

Робърт донесе палтото от килера. Липенхолц повдигна десния ръкав и го разгледа, сетне погледна другия ръкав, чиито копчета бяха на мястото си, и кимна.

— Ще продължаваме да наблюдаваме реката — каза Липенхолц мрачно и с въздишка.

Телефонът иззвъня. Джени се извини и отиде в хола. Докато говореше по телефона, двамата полицаи я наблюдаваха през вратата с интерес.

— Да, Мич... Не, не съм, затова ти се обадох. Говори ли с всичките му познати? — Джени видя как двамата полицаи се размърдаха, явно бяха разочаровани. — Ако разбереш нещо, непременно ми се обади... Не знам, Мич... Дочуване.

Джени се върна в кухнята.

— Един приятел на Грег — каза тя. — И той не знае нищо. — Исках да ви кажа — обърна се тя към двамата полицаи, — че от време на време Грег се запива за по няколко дни. Може и сега да се е скрил някъде и да пие.

— Имате ли представа с кого би могъл да бъде? — попита Макгрегър.

— Не, затова се и обадох на Мич, Чарлс Мичъл от Ритърсвил. Знам, че двамата е Грег понякога пият заедно. Не съм чувала за друг. Искам да кажа — Джени приглади косата си назад с неспокоен жест, — не му се случва много често, но може да се е случило сега, след онзи бой.

— Тъхъ — каза Макгрегър. — Трябва да ви задам един въпрос, мистър Форестър, просто такъв е редът. Някога да сте имали някакви неприятности с полицията?

— Не — отговори Робърт.

— Според вас кой от двама ви излезе победител онази вечер?

Робърт сви рамене.

— Никой. Мисля, че Грег пострада по-малко от мен.

— Добре, това е всичко. Благодаря ви, мистър Форестър — каза Липенхолц. — На вас също, госпожице.

Сбогуваха се и двамата полицаи си отидоха.

— Не знаех, че сте се виждали с Грег преди един месец — каза Джени. — Защо не ми каза?

— Не исках да те тревожа.

— И той те заплаши? Затова ли... започнахме да се виждаме по-рядко?

— Не, Джени. Започнахме да се виждаме по-рядко още преди да се срещна с Грег. — Отмести поглед от обиденото ѝ лице. — Може ли малко горещо кафе?

— Той не направи ли опит да се сбиете тогава?

— Пред неколкостотин свидетели? Грег не би го направил. — Включи електрическия котлон под каната с кафе.

— Робърт, нали не вярваш, че Грег е паднал в реката?

— Не. Иначе щях да го кажа. Доколкото можах да видя скалите, там няма бързей. Трябва да залитнеш доста навътре, за да паднеш в дълбокото. Не е достатъчно само да се претърколиш по брега. Най-важното обаче според мен е, че Грег не беше толкова зашеметен.

Но Джени си мислеше, че може и да е бил. Къде можеше да е отишъл, докъде можеше да е стигнал, без да го забележат досега? Представи си как Грег се е изправил малко след като Робърт си е тръгнал и в желанието си да го настигне с направил няколко крачки, без да знае накъде стъпва, и е политнал към реката. Вероятно не е бил на себе си от ярост. Погледна сериозното лице на Робърт, който в този момент внимаваше да не изкипи кафето, и се запита какви ли мисли се въртят в главата му. Каквито и да бяха, Джени беше сигурна, че не са свързани с нея.

— Защо държеше толкова да кажеш на полицията, че не сме сгодени? — попита го тя.

— Защото... не сме и си помислих, че като им кажа, ситуацията няма да изглежда толкова мелодраматична. Може и да не е било необходимо. Но и с нищо не може да навреди.

— Как да навреди?

— Ох, Джени, не знам. Полицията обикновено се интересува и от най-малките подробности, когато се случи нещо такова.

— „Нещо такова“? Какво искаш да кажеш? — не преставаше тя, без да може да си обясни откъде идват въпросите ѝ и защо; знаеше само, че не може да ги премълчи.

Робърт се намръщи; може би беше раздразнен, може би беше озадачен.

— Изчезнал е човек или поне така се предполага. Полицията не ме познава, хората от града не ме познават. Откъде да знаят, че не съм бутнал Грег в реката и не съм го оставил да се удави, за да се отърва от съперника си? — Изключи котлона и напълни чашата на Джени, след това сипа и на себе си. — Предполагам, че Грег ще погуляе и накрая ще се появи, но междувременно не е приятно да те разпитват и може би да те подозират, че лъжеш. — Седна на масата с кафето си.

— Според теб те подозират, че лъжеш, така ли?

— Не, не мисля, че ме подозират. На теб така ли ти се стори?

— Не знам. Трудно е да ги разбереш какво мислят. Но смятам, че не беше нужно да им разказваш всичко с толкова подробности.

— Имаш предвид това, че не сме сгодени ли?

— Да — каза тя решително и беше убедена, че е права. — Това не ги интересува. Интересува ги дали Грег наистина е седял на брега и дали е бил в състояние да стигне до пътя.

— Знам. Опитах се да ти обясня защо споменах, защо им казах, че не сме сгодени, Джени, и мисля, че постъпих разумно. Съжалявам, че и ти не мислиш така.

Каза го с мек тон, сякаш искаше да я успокои, но зад мекотата прозираше неумолимост, която я изненада и я накара да изпита болка. Не бяха сгодени, така беше. И може би никога нямаше да бъдат. Усети празнота, внезапна болка и във въображението си видя как Робърт удря Грег с всичка сила, как го блъска към скалите и отива, за да се увери, че е паднал в дълбокото.

— Какво ти е? — попита Робърт.

— Нищо, защо?

— Гледаше толкова...

— Не мога да те разбера — каза му тя.

Робърт стана.

— Джени, какво ти е тази вечер? Кажи ми. Уморена си, нали така? Тази история те разстройва. — Тръгна към нея и спря, протегнатата му ръка се отпусна. — Кое не можеш да разбереш?

— Теб. Ти си загадка. Странно ми е.

— Джени, недей така! Аз не съм по-загадъчен от... онова стъкло отсреща.

— Аз мога да преценя по-добре! Това е, което чувствавам.

— Какво искаш да кажеш, Джени — че не ми вярваш за онази вечер? Разказал съм ти всичко до най-малките подробности.

Не това я измъчваше. Забеляза, че Робърт започна да става нетърпелив, но вече и беше все едно.

— Какво искаш да кажеш? — повтори той.

— Не знам. Но ще разбере, и то скоро. — Забеляза, че очите на Робърт се поприсвиха, когато я погледна.

След това той запали още една цигара и започна да се разхожда из кухнята. Обиколи масата и каза:

— Тръгвам си, Джени. Ще те оставя да се напиш.

Неговото отегчение, раздразнение и безразличие я изпълниха с негодувание.

— Добре.

Той я погледна.

Това беше първото им спречкване, почти скарване. Да, бяха се скарали, осъзна тя. Повечето неща останаха неизказани, на повърхността се беше показало само връхчето — онова, което бе изречено. Робърт извади палтото си. Облече го и се приближи към нея.

— Лека нощ, Джени. Извинявай, ако съм бил груб с теб.

В този момент тя се разкая и се засрами от себе си.

— Извинявай, Робърт, не исках да те обиждам. Повярвай ми, не исках.

Той се усмихна, докосна с върха на показалеца все още надутата си устна.

— Да забравим това. Обади ми се утре. Ако научиш нещо. Може и тази вечер. Още е рано — десет и петнадесет.

— Разбира се, че ще ти се обадя.

Грег не се появи нито на следващия ден, който беше вторник, нито на по-следващия. Вестник „Лангли Газет“ и дори филаделфийският „Булетин“ публикуваха снимки на Грег — както нови, така и по-стари, предоставени им по всяка вероятност от родителите на Грег. Поместено беше и интервю с родителите му: те се надявали и се молели, но страхът, че синът им е бил отнесен от течението на реката, се засилвал с всеки изминал ден.

Във вторник вестниците заговориха и за Робърт. Описаха боя между двамата и изтъкнаха, че причината била ревността на изоставения годеник. Обвиняваха Грег, че е започнал пръв, а за поведението на Робърт можеше само да се гадае и нямаше да е изключено, мислеше си Робърт, читателите да предположат, че той е влюбен в Дженифър Тийролф и е изместил Грег от сърцето ѝ.

Във вторник Джак Нилсън дойде при него. В понеделник го беше попитал за насиненото око и разцепената горна устна и Робърт му описа случилото се, опитвайки се да го представи във възможно най-весела светлина, как срещнал в една тъмна уличка бившия приятел на Джени, който бил доста по-як от него. Във вторник сутринта Джак вече беше прочел историята във вестника. Робърт му разказа как Грег седял на брега, когато той си тръгнал.

— Случаят е точно такъв, какъвто го описват във вестниците — каза Робърт. — Трябва да кажа, че не се опитват да изопачат нещата.

— Как така да ги изопачат? — попита Джак.

— Ами биха могли съвсем спокойно да кажат, че аз съм го бутнал в реката и сега не искам да си призная.

— Хм, да. Но падне ли нещо в реката, то винаги се появява отново. Може да е в Трентън, може да е по-близо, но тялото винаги се изхвърля. Попитай Скрийвър. Разказвал ли ти е как...

— Да, каза ми — отговори Робърт. Чувал беше историята за трупа на стареца, който бил изхвърлен в задния двор на Скрийвър.

— Не се притеснявай — успокой го Джак. — Сигурно се крие у някой приятел просто за да ти създаде неприятности. Или за да те ядоса. Щом е способен да се сбие за такова нещо... — Джак поклати глава.

— А и аз нямам никакви намерения спрямо Джени — каза Робърт. — Всичко това е толкова безсмислено.

— Чувал съм за Уинкуп. И преди се е бил с някакви момчета, които му откраднали гаджетата. Имало е такова нещо, нали?

— Да. Явно нищо не остава скрито.

— В малките градчета не остава — усмихна се Джак. — Какво мисли Джени за всичко това?

— Доколкото знам, мисли, че Грег се е запил някъде.

Тази седмица атмосферата се промени. Грег не се появи. От реката се чуваше настойчивият вой на сирените, понякога през деня, понякога през нощта и Робърт се събуждаше. Не търсят непременно Грег, повтаряше си той. Обикновено сирените свиреха два или три пъти седмично, но сега се чуваха всяка нощ и Робърт смяташе, че воят им е свързан с усилията да се издири Грег. На два пъти вестниците описаха дрехите, с които е бил облечен — сиво палто, тъмен костюм (откъде знаят как е бил облечен, чудеше се Робърт), а след като изчерпаха източниците си на информация за Грег, приятелите и родителите му, започнаха да повтарят онова, което вече бяха казали: „Надяваме се и се молим“, казваше просълзената майка на Грег; „Един от най-добрите ми приятели“, поклащаше тъжно глава Чарлс Мичъл от Ритърсвил, сякаш нямаше никакво съмнение, че Грег не е между живите. Нищо не се случи в завода, никой не му задаваше въпроси, но Робърт имаше чувството, че колегите му странят от него и изчакват да видят какво ще стане и че всички, с изключение на Джак Нилсън, тайно се надяват полицията да открие тялото. В четвъртък вечерта Робърт отмени срещата си с Джени: позвъни ѝ в шест часа вечерта и ѝ каза, че му се налага да поработи, което беше вярно, но Джени се разсърди. Половин час преди това Ники му се беше обадила и го бе попитала с леко пийнал и доста нахален тон: „Е, Боби, сега пък в какво се забърка? В едно малко убийство може би?“ Накрая той затвори телефона, след като се бе опитал да ѝ обясни какво се бе случило и тя бе заглушила думите му със смеха си. През нощта сирените продължиха да воят от реката. Робърт не можа да заспи и взе

приспивателно — първата таблетка от шишенцето, което Джени му бе дала.

В петък следобед една от секретарките дойде при него и го извика навън. Двама господата го чакали в приемната, каза му тя със смях и повдигна вежди. Беше Нанси — русо момиче, което обичаше да се занася с всички.

— Господа? — попита Робърт и се изправи. Беше се досетил.

— Не, ченгета — отговори Нанси. — Да са ти налагали глоби напоследък?

На лицето на Робърт се появи нещо като усмивка.

Прекоси чертожната, минавайки по пътеката между дългите маси с луминесцентни лампи. Липенхолц и Макгрегър го чакаха прави в остъкленото фоайе. Същите двама, с които бе говорил в понеделник вечерта. Липенхолц и Макгрегър. Странно как имената им си подходждаха.

— Добър ден — каза Липенхолц.

— Добър ден.

Липенхолц обиколи с поглед празното фоайе, сякаш за да се увери, че никой не ги чува.

— Все още не сме намерили трупа — ако има такъв, — но продължаваме да търсим и смятаме, че ще го открием. Сега от вас искаме да ни кажете съвсем точно какво се случи онази вечер — подхвана той бавно, с увещаващ глас. — В най-лошия случай това е непредумишлено убийство. Уинкуп ви е нападнал. Вярваме ви, че е било така, защото сте имали среща с мис Тийролф в седем и половина и защото знаем, че Уинкуп обича да се бие с хора, които не са му симпатични. Дотук добре. Сега обаче искаме да научим бутнахте ли го в реката, или не? — Говореше почти шепнешком.

— Казах ви точно какво се случи — отговори Робърт също толкова тихо. — Нямам какво да добавя. Той падна в реката и аз го измъкнах веднага. След това не сме се били. Оставих го седнал на земята. Може да е станал и да се е подхлъзнал обратно в реката. Не знам.

— Защо сте толкова притеснен?

— Не съм притеснен.

— Тази сутрин говорихме с бившата ви съпруга, мистър Форестър — каза Липенхолц. — Тя ни разказа някои неща за вашия,

как да кажа, характер.

Робърт потърси кутията с цигари в джоба си.

— Като например?

— Като например, че сте ексцентричен. Със склонност към насилие. Смятате ли, че това е вярно?

Робърт изгаси кибритената клечка и я хвърли в саксията до асансьора.

— Бившата ми съпруга може да ви наговори много неща за мен. Когато двама души се разведат, отношенията между тях не са винаги много приятелски, както знаете. — Двамата го гледаха втренчено с решителните си, но както му се стори, немного интелигентни погледи. Толкова по-зле за него самия, помисли си Робърт. — А що се отнася до насилието, Уинкуп беше този, който ме нападна.

— Да, но да не би вие да сте взели някое дърво от земята и да сте го праснали здравата по главата? — попита Липенхолц.

— Бихме се с юмруци — отговори Робърт търпеливо.

Липенхолц кимна и погледна Макгрегър.

— Как се запознахте с мис Тийролф?

Макгрегър отгърна бележника на нова страница.

— Какво значение има това? — попита Робърт.

— Може и да има. Бихте ли ни казали? — отвърна Липенхолц с окуражителна усмивка.

Робърт сви рамене.

— Не виждам какво отношение има това...

— Мис Тийролф също не пожела да ни каже как сте се запознали. Защо, мистър Форестър? Говорихме с нея тази сутрин. Какво толкова тайно има в това?

Робърт се питаше как ли е реагирала Джени на този въпрос. Не беше достатъчно сигурен, за да отговори небрежно: „Чрез една обща позната. Едно момиче на име Рита.“ Робърт дори не знаеше как изглежда Рита.

— Жена ви ни разказа една история — продължи Липенхолц. — Уинкуп и бил казал, че около къщата на мис Тийролф се навъртал някакъв човек. Известно време отвън се чували шумове. След това, когато сте се запознали, шумовете престанали. Да не би да сте се запознали по този начин?

— Не — отговори Робърт.

— Жена ви каза, че не е изключено. Уинкуп...

— Бившата ми жена — прекъсна го Робърт натъртено.

— Да, разбира се, извинявайте. Та тя каза, че Уинкуп попитал мис Тийролф как сте се запознали и тя му отговорила — чрез някаква приятелка, но се оказало невярно.

Робърт се обърна, за да изтръска цигарата си в саксията.

— Можете да благодарите на жена ми за милите й думи от мое име. И да й кажете, че ще й бъда признателен, ако не се бърка в живота ми.

— Защо се разстроихте? — попита го Липенхолц.

Макгрегър очевидно имаше достатъчно работа и не вдигаше глава от бележника.

— Не съм се разстроил, но ми стана неприятно от намеците ви. А и не виждам какво общо има тук жена ми.

— Тя ви познава, мистър Форестър, а ние, естествено, искаме да научим колкото може повече за вас — каза Липенхолц меко.

Но това не беше просто изучаване, а разпит, и то тенденциозен, което, разбира се, дължеше на Ники. Тя не би се поколебала да им каже, че е способен да убие човек. Двамата полицаи го гледаха изпитателно и секундите едва се нижеха.

— Търсите ли Уинкуп по хотелите? — попита Робърт. — Под друго име, разбира се.

— Да, естествено — отговори Липенхолц. — Доколкото разбрах, на вас ви се е налагало да се лекувате от психическо разстройство, нали така?

За това също можеше да благодари на Ники. В момента, в който Робърт понечи да отговори, един от чертожниците — Робърт не знаеше името му — влезе през външната врата и погледите и на тримата се насочиха към него. Робърт го изчака да прекоси фойайето и да влезе в чертожната.

— Когато бях на деветнадесет години, за известно време посещавах един психоаналитик — каза Робърт. — Отидох при него по собствено желание. Не са ме затваряли насила. Преди около две години — не, преди една, ходих пак, този път при един психотерапевт. За около шест седмици. Мога да ни дам имената им, ако желаете.

Липенхолц само го погледна.

— Жена ви ни разказа как един път сте насочили пушка срещу нея. Каза, че сте стреляли, но не сте улучили.

Робърт пое дълбоко въздух, но първите думи на изречението, което смяташе да каже, се изпариха от главата му.

— Вярно е... наистина насочих пушка срещу нея. Пушката не беше заредена. Един път стрелях с нея, но в камината и това беше при друг случай. Когато жена ми ме предизвика.

— Предизвика ви? — попита Липенхолц.

— Доколкото си спомням, ми каза, че нямам смелостта да стрелям или нещо такова.

— С ловна пушка ли стреляхте? — попита Липенхолц.

— Да — отговори Робърт.

— Стреляте ли с ловни пушки? Ходите ли на лов?

— Не. — Робърт беше сигурен, че Липенхолц и Макгрегър ходят. — Пушката беше на жена ми. Тя ходи на лов от време на време.

— Не е ли опасно да се държи заредена пушка вкъщи?

— Опасно е. Жена ми я беше заредила. Тя има разрешително, не аз.

Липенхолц сложи ръка върху стената до асансьора и се облегна на нея; единият му крак беше кръстосан върху другия и се подпираше на пръстите.

— Бившата ви жена ни разказа нещо по-различно, мистър Форестър.

Робърт усети, че погледът му е прикован в дупчицата точно над петата на тънкия тъмносин чорап на Липенхолц. Премигна с очи и погледна Липенхолц.

— Както вече ви казах, жена ми може да разправя каквото си иска за мен.

— Оказа се, че и мис Тийролф е чувала за тази случка. На нея сте казали, че пушката е била заредена, но не сте стреляли. На кого да вярваме, мистър Форестър?

— Това, което аз ви казах, е истината.

— Кое по-точно? — Липенхолц, изглежда, се забавляваше.

— Пушката не беше заредена, когато я насочих срещу жена си.

— Кой лъже? Мис Тийролф или жена ви? Или и двете? Или вие? — Липенхолц се изсмя, почти изскимтя тихо на три пъти.

— На Джени Тийролф казах, че пушката е била заредена — каза Робърт. — И естествено, тя ви е казала, че е била заредена. Жена ми знае много добре, че не беше.

— Защо казахте на мис Тийролф, че е била заредена? — попита Липенхолц все още усмихнат.

— Не знам. Звучеше по-интересно.

— По-интересно?

— Изглежда, и бившата ми жена смята така.

— А защо изобщо разказахте случката на мис Тийролф?

Имаше чувството, че е затънал в тресавище.

— Не знам.

— Всичко е много неясно. — Липенхолц поклати глава, сякаш подозрителността на Робърт беше извън всякакво съмнение и стига да пожелаят, той ще им бъде в ръцете. После се обърна към Макгрегър, който продължаваше да пише. — Готов ли си, Мак?

— Готов съм — каза Макгрегър.

— Ще ви помолим да не напускате града тази седмица, мистър Форестър — каза Липенхолц и се отлепи от стената. — Дано не ви проваляме плановете за уикенда. Може би ще научим нещо ново.

— Надявам се — каза Робърт.

Макгрегър натисна копчето на асансьора.

— Това е всичко засега. Много ви благодаря, мистър Форестър. — Кимване, усмивка — последни остатъци от учтивост, и Липенхолц си тръгна.

— Беше ми приятно — каза Робърт.

Робърт се върна в чертожната, запъти се към бюрото си, но изведнъж се обърна и тръгна към тоалетната, която се намираше в другия край на помещението. В продължение на няколко минути в главата му цареше безпорядък от мисли, който не доведе до нищо. След това Ники изплува в съзнанието му като символ на реална опасност. Тя ще направи всичко възможно, за да му навреди, и няма смисъл да си задава стария въпрос защо. Просто беше сигурен в това. В момент на яд реши да ѝ се обади, но веднага се отказа. Няма да успее да каже и една дума. Ники ще започне да се присмива на притесненията и тревогите му, а той знаеше, че няма да успее да ги прикрие, защото гласът му ще го издаде. Можеше да ѝ пише, но не искаше да оставя нищо черно на бяло, дори то да не хвърляше никакво

подозрение върху него и да не доказваше, че приема сериозно онова, което тя е разказала на полицията. Само по себе си писмото ще означава, че го приема сериозно.

Осъзна откъде идват притесненията му — беше започнал да вярва, че трупът на Грег, може да бъде намерен в реката, че течението може да го изхвърли утре в нечий заден двор и тогава кой ще му повярва, че не го е бутнал нарочно или поне че не се е опитал да го спаси, когато е паднал вътре? Робърт изплакна очите си със студена вода с надеждата, че ще отмие изражението, което виждаше в огледалото. Погледна часовника си. Още час и половина до пет, когато можеше да се обади на Джени вкъщи. Утрешното пътуване до Филадельфия щеше да пропадне, защото не трябваше да напуска града. И без това не му беше до търсене на къща.

През целия следобед ръката му трепереше. Не беше ли типично за Ники да проявява толкова силен интерес към дребния скандал в Лангли, в който той беше замесен, та да си направи труда да разкаже на полицията как Грег не знаел по какъв начин се е запознал Робърт с Джени и че според него Робърт е бил човекът, който се е навъртал около къщата на Джени? Да си направи труда да им каже, че на два пъти е ходил на психиатър, и по всяка вероятност да намекне, че са го отвели в усмирителна риза? Не беше ли типично за нея да им разкаже в разкрасен вариант историята с ловната пушка? Ники я беше разказала на толкова много от приятелите им и накрая беше започнала да вярва в онова, което говореше — че той бил в състояние на умопомрачение, че пушката е била заредена, че се е борила с него и едва е успяла да отмести цевта встрани. Робърт беше забелязал, че тя не разказа историята на хора, които го познаваха по-добре или на които той беше по-симпатичен, отколкото тя, като например семейство Камбъл. Макар да нямаше свидетели, ето какво се бе случило в действителност: една вечер Ники му каза, че е истински психопат и не би стрелял с пушка, освен за да убие човек, което обяснявало и отвращението му към лова. Тогава тя зареди пушката, бутна я в ръцете му и го попита дали би имал смелостта да я застреля. В яда си Робърт вдигна пушката, прицели се в камината и натисна спусъка — за да се отърве от проклетия куршум или за да се чуе трясък, след който да настъпят поне няколко секунди благословена тишина. И той не знаеше защо беше стрелял, но го бе направил. Не дотича никой от съседните

апартаменти, за да види какво става — всъщност нищо не беше станало, освен че Ники прибави още една към историите си. Беше намерила драскотината от куршума във вътрешната част на камината и обичаше да я показва на гостите им. Робърт си спомни как Ралф се беше навел със сковано движение, за да види драскотината от куршума. Това беше може би вторият път, когато двамата се срещнаха, преди намеренията на Ники да станат съвсем ясни. „Вие стреляхте?“ — попита го Ралф. „Да — отговори му Робърт, — в камината. Да не мислите, че бих стрелял в жена си?“ Ники не беше в стаята в момента. Смешно ли беше или просто досадно? И двете, помисли си Робърт. Не разбра на кого беше повярвал Ралф, а и не го интересуваеше. Трябваше ли да се поинтересува сега — чудеше се той.

Изведнъж се сети: Грег е с Ники. Тя ще го скрие или ще му помогне да се скрие. Ще го направи с удоволствие. Моливът му застина на място и той се загледа в ослепително белите листове пред себе си. А Ралф? Дали ще се съгласи? Разбира се, стига Ники да го убеди, а тя умееше да съчинява убедителни истории — но дори и Ралф четеше вестници. А може би беше толкова слабохарактерен, че нямаше въобще да се възпротиви? Робърт не го познаваше много добре, но му се струваше, че е слабохарактерен. И, разбира се, сега, в началото на брака им, той изживява прекрасни моменти с Ники. Най-добре да приеме, че ще се съгласи с всичко, което Ники поиска.

В пет часа, точно преди да си тръгне от работа, Робърт влезе в една от телефонните кабинки на края на коридора и се обади на Джени. Стори му се малко притеснена.

— Сама ли си? — попита я Робърт.

— Да. Сузи ще дойде след малко, но сега съм сама.

— Нещо случило ли се е? Чула ли си нещо?

— Не, защо?

— Струваш ми се малко особена. Днес говорих с полицията, с онези двамата. Казаха ми, че са разговаряли с теб.

— Да — каза Джени.

— Какво има, Джени? Не можеш ли да говориш?

— Нищо няма. Защо непрекъснато питаш?

Робърт прокара длан по намръщеното си чело.

— Казаха ми, че са те питали как сме се запознали. Чудех се какво си им отговорила.

— Казах им, че не е тяхна работа.

— Аха. Трябваше да се разберем предварително какво да им кажем — примерно, че сме се запознали в някое кафене или нещо...

— Мисля, че това не им влиза в работата — повтори Джени упорито.

— Изглежда, са се заловили здраво за това как сме се запознали. Грег е споделил подозренията си с Ники и казаното от нея пред полицията не ме представя в добра светлина. Аз... — Реши да премълчи подозренията си, че Грег се укрива с помощта на Ники и че сам смята да отиде в Ню Йорк, за да говори с нея.

— Аз вече съм го решила — каза най-сетне тя, изговаряйки думите бавно.

— Джени, струваш ми се много потисната. Ужасно съжалявам за тази бъркотия.

— Робърт, толкова те обичам! — въздъхна Джени и в слушалката се чу хлипане.

Каза го така, сякаш жестокостта на полицията я бе откъснала от него. Не това искаше да чуе.

— Как им каза, че сме се запознали? Каза ли им нещо изобщо?

— Казах им, че няма никакво значение.

— Мда. Джени, утре не можем да отидем във Филадельфия, защото от полицията ме предупредиха да не напускам града тази седмица.

— Добре — съгласи се тя примирено. — Робърт, още ли мислиш, че е жив?

— Убеден съм, че е жив.

Робърт замина за Ню Йорк в неделя вечерта. Смяташе да отложи пътуването си за понеделник вечерта, тъй като забраната включваше и неделята, но разговорът с хазайката на Грег в неделя на обед го вбеси. Когато Джейн му звънна в три часа следобед, Робърт не ѝ каза, че мисис Ван Влийт му се е обадила. Джени се пообиди, защото той не искаше да се видят в неделя. Обади му се, за да го покани на гости, предишния ден пак го беше поканила, когато се срещнаха в една закувалня близо до гаража, където Робърт бе оставил колата си за гресиране. Срещата им беше мъчителна. През цялото време Джени го гледаше, сякаш бе на стотици километри от нея, сякаш го беше изгубила и може би от нейна гледна точка това наистина бе така. Разговорът им не потръгна и Робърт мечтаеше да си отиде вкъщи, където всяка минута можеха да му звъннат по телефона или на вратата и да му съобщят някаква новина — добра или лоша. Или пък да чуе неприятни гласове като този на мисис Ван Влийт. Вероятно му се беше обадила, за да му каже какво мисли за него, но това, което го учуди най-много, беше, че тя разговаря толкова продължително и самоуверено с човек, когото смяташе за убиец. Нали хората се страхуват от убийци? Ако наистина го смяташе за убиец, не я ли беше страх, че може да го разсърди и да стане следващата му жертва? Попита го дали все още работи в самолетостроителното предприятие „Лангли“ и когато Робърт каза „да“, тя възкликна: „Учудвам се, че още не са ви уволнили! Учудвам се, че можете да гледате хората в очите! Това е наистина... Такъв чудесен младеж като Грег... да си играете с момичето му... чудесно момиче като нея. Чувам, че дори не искате да се ожените за нея. И слава богу! Вие сте убиец или поне не сте много по-добър от един убиец!“ И Робърт през цялото време отговаряше: „Да... не“, с учтив глас, опитваше се да реагира на думите ѝ с усмивка, но не успяваше, не успяваше да изрече повече от четири думи наведнъж, без тя да го прекъсне. Какъв беше смисълът? Но той знаеше, че когато живееш в малко градче, едно дребно, но кресливо

малцинство, съставено от хора като мисис Ван Влийт, ще успее да те качи на въжето в буквален и преносен смисъл.

Робърт се движеше бързо по магистралата „Пуласки“ към тунела „Линкълн“. В края на краищата, спомни си той, последните два пъти, когато Тесърови му се обадиха, дружелюбният им тон му подействува много успокоително. Втория път Дик бе леко пийнал и му каза: „Разбрах, че си го оставил седнал на брега, но ако той е станал и е паднал вътре, никой не му е виновен, нали така?“

Робърт спря в една закусувалия на Девето Авеню и позвъни на стария им номер с Ники. В указателя от миналата година, който стоеше пред него, старият им телефон с Ники беше записан на моминското ѝ име — Вероника Грейс. За негово учудване Ники вдигна телефона още след първото позвъняване.

— Гледай ти! И какво те води насам?... Да, миличък, но в момента вечеряме. След около, да речем, четиридесет и пет минути?... Девет и половина, чудесно.

Робърт се върна бавно при колата си — имаше повече от половин час на разположение и се чудеше дали да не се обади на Камбълви или на Вик Макбейн, докато чака. Миналата седмица бе получил писмо от Една Камбъл, която му пишеше, че искали да го видят, и го канеше да им гостува в Ню Йорк; надявали се, че неприятностите му в Лангли скоро ще свършат, и какво всъщност се е случило? Робърт още не беше отговорил на писмото ѝ. Реши да не се обажда никому, преди да се види с Ники.

Беше му дала адреса си в източната част на Осемдесет и втора улица. Робърт караше бавно, при светофарите се мъчеше да улучи червена светлина, остави колата си в един подземен паркинг на Трето Авеню и измина пеш трите или четири преки, които оставаха до дома на Ники. Той се намираше в една пететажна сграда с мраморно фоайе, в което влезе, след като отгоре освободиха вратата. Качи се по стълбите, макар че имаше асансьор. Семейство Юрген живееха на третия етаж.

— Точно навреме — каза тя, отваряйки широко вратата.

Беше облечена в кремава вечерна рокля, която стигаше почти до земята, и изведнъж той си помисли, че може би имат гости, но вътре беше тихо. Окачи палтото му в малкото предно антре.

— Изглеждаш много добре — каза ѝ той.

— Не мога да кажа същото за теб. Грег май добре те е понатупал. А и си отслабнал.

Да, и видът му е болнав, косата е оредяла, бенката е още поужасна и така нататък, помисли си Робърт, усмихна се и остра болка парна незаздравялата му устна. Последва Ники в хола, чийто под бе застлан с килим от единия край до другия и навсякъде се виждаха големи саксии с лъскави растения. Скъп апартамент в скъп квартал. Ралф Юрген изкарваше много пари. Единствената следа от Ралф беше една лула на страничната масичка. Повечето мебели му бяха познати — бяха ги купували заедно с Ники, затова сега се мъчеше да не гледа към тях. Над камината от черен и бял камък висеше някаква нова картина, която Робърт не беше виждал — аленочервено на черен фон. Яркото петно приличаше на обърната надолу бананова кора с разперени краища. В долния десен ъгъл се бе подписала в бяло и със замах — АМАТ. Той обича, тя обича, то обича. Амаат беше третият или четвъртият псевдоним на Ники. Тя сменяше името си с всяка промяна в стила и смяташе, че по този начин навлиза в нов период от творчеството си; само че във всяка нова картина личеше приемственост с предишния стил. „Като рисуваш такъв боклук, как ще искаш под него да виси истинското ти име?“ Робърт беше чул някакъв човек да казва на една от колективните изложби на Десета улица, в която Ники бе участвувала; спомни си, че бе изпитал желание да се завърти и да го удари, но дори не се бе извърнал да го погледне.

Срещу камината бяха окачени три-четири големи акварела, обърнати наопаки. Робърт наклони глава, за да прочете името: Огъстъс Джон.

Ники седна, направо се хвърли в ъгъла на канапето, чийто цвят беше почти същият като на роклята ѝ. Тя не беше отслабнала, може би бе и понапълняла. Погледът му се премести върху лицето ѝ. Усмихваше му се, в кафявите ѝ очи се четеше веселие, дори смях. Черната ѝ коса беше по-къса и по-пухкава, пълните ѝ устни — потъмночервени.

— Значи си имаш нова приятелка. Сядай.

Той седна на най-близкия стол, също бял, и извади цигарите си.

— Не съм дошъл тук, за да си говорим за това.

— А за какво дойде да си говорим? — И веднага извика: — Ралф! Ралфи! Не искаш ли да седнеш при нас? За какво дойде? Ще

пийнеш ли нещо?

— Благодаря. Едно кафе би свършило по-добра работа.

— Каква работа? — попита тя. Беше се привела напред, неспокойните ѝ ръце се подпираха на притиснатите колене. Усмихна му се закачливо. Беше се напръскала обилно с добре познатия му парфюм. — Ралфи май е задрямал.

Притеснена е, помисли си Робърт.

— Нaley ми нещо — каза Робърт. — Кафето ще те затрудни.

— Ами! Нали знаеш, миличък, че за теб съм готова на всичко. Само че ти никога не си имал високо мнение за кафето ми. — Стана, отиде до количката с напитките, където сред десетината бутилки се виждаше сребърна кофичка за лед. — Ще ти правя компания — каза Ники. Ледът издрънча в чашите. — Разкажи ми сега за новата си приятелка. Доколкото разбрах, току-що е излязла от университета. Или от гимназията? Няма ли да ти пусне още някой от тежката категория, за да го пребиеш? Ще трябва да започнеш да тренираш. Всъщност не ми се слуша за нея. Познавам вкуса ти и той е ужасен. Само аз бях изключение.

Робърт дръпна от цигарата си.

— Не съм дошъл да си говорим за теб, нито за нея. Дойдох да те попитам дали случайно не знаеш къде е Грег.

Тя го стрелна с поглед и очите ѝ, когато се задържаха върху него, не бяха нито усмихнати, нито съвсем сериозни. Стори му се, че иска да разбере той какво знае. Напълно възможно бе и да греши. Ники можеше да се престори, че знае повече, отколкото в действителност.

— И защо смяташ, че знам къде е Грег?

— Помислих си, че може да ти се е обаждал. Доколкото разбрах, доста често сте си говорили по телефона.

— Говорихме си. Преди да го бутнеш в реката. — Тя му подаде чашата.

Вратата, към която Ники бе извикала, се отвори и Ралф влезе в хола по халат и панталони. Беше разрошен и поруменял — или бе сънен, или пийнал. Имаше рядка руса коса и сини очи. Усмихна се сковано на Робърт и стисна сърдечно ръката му. Робърт бе станал.

— Здравей, Боб, как си?

— Благодаря, добре, а ти?

— Защо не си сложиш риза, миличък? Или пък пъхни една кърпа под халата си като боксьорите. Нали знаеш, че ми е неприятно да гледам косматите ти гърди. — Ники посочи с небрежен жест гърдите му.

Не се виждаше нито един косъм над фланелката, която едва се подаваше изпод халата му.

Лицето на Ралф стана още по-червено.

— Извинявай — промърмори той. Изглежда, нямаше желание да се върне в спалнята или поне се колебаеше, но накрая се обърна и се запъти към вратата, откъдето беше влязъл.

— Семейният живот май те изтощава — извика Ники след него.

След малко, когато Ралф затвори вратата, Робърт каза:

— Не ми отговори на въпроса.

Тя се обърна към него.

— На кой въпрос? За Грег ли?

— Да.

Ралф се върна, наметнат със сгънатата хавлиена кърпа; опитваше се да напъха краищата ѝ в копринения си халат на черни и сиви шарки. Отиде до количката с напитките.

— Да, за Грег — повтори Робърт и забеляза как Ралф вдигна заинтригуван глава.

— През живота си не съм го виждала — каза Ники.

— Това не означава, че нямаш представа къде се намира.

— Напротив, означава. Нямам представа. — Ники се обърна с предизвикателен израз и с усмивка към Ралф и в този момент Робърт разбра, че тя лъже. Ники го погледна.

— Боби, миличък, откажи се от момичето. Остави я на по-добър човек. При положение, че той е жив.

— Въпросът не е в момичето. Грег ме интересува.

— Виж ти! Въпросът не бил в момичето! — каза Ники подигравателно.

Робърт погледна Ралф. Слабоватото му четиридесетгодишно лице беше просто сериозно и безизразно. Малко прекалено и умишлено безизразно, помисли си Робърт.

— Знаеш ли за какво става въпрос, Ралф?

— Недей да разпитваш Ралф! — извика Ники.

— Нали той нищо не знае?

Робърт видя как очите ѝ почти се затвориха, което значеше, че се готви да го нападне, и се обърна към Ралф. — Мисля, че знаеш за неприятностите ми, Ралф. Трябва да разбере къде е Грег Уинкуп, ако изобщо е някъде. Могат да ме обвинят в непредумишлено убийство. Могат да ме уволнят...

Лицето на Ралф продължаваше да е безизразно и спокойно, но на Робърт му се стори, че той чака знак от Ники.

— И защо дойде тук? — попита Ники. — Може би искаш да претърсиш апартамента. Хайде, започвай! — Неочаквано и с ясно удоволствие тя се засмя — главата ѝ беше отметната назад, тъмните ѝ очи искряха.

— Говорех с Ралф, Ники — каза Робърт.

— Но доколкото виждам, той не говори с теб.

— Мисля, че си чувал за онзи бой в Пенсилвания — продължи Робърт.

— Да, да, чух. — Ралф си търкаше носа. С чаша в ръка направи няколко крачки към средата на хола и заобиколи голямата кръгла маса. След това надигна високата си кехлибареножълта чаша и изпи наведнъж половината от съдържанието ѝ.

— Ралфи, нали не искаш да имаш нищо общо с тази глупост? — каза Ники. — Напомня ми за безкрайните идиотски разговори, които водех едно време с мистър Форестър. Този разговор също се очертава безкраен.

— Ралф още не ми е дал ясен отговор. Имаш ли представа къде се намира Грег, Ралф?

— Ух, че досадник! — възкликна Ники, завъртя се рязко и полата на роклята ѝ се разпери. Взе запалката, запали си цигарата и захвърли запалката обратно на масата.

— Не — отговори Ралф.

— Видя ли? — каза Ники. — Сега доволен ли си?

Робърт не беше никак доволен. Но Ралф отново се бе запътил към спалнята. Затвори вратата.

— Да търсиш Грег у нас? Ти си мухльо, който си намира момичета, като дебне около къщите им. Да, да. Грег знае как сте се запознали. Или знаеше. А и тя сигурно също не е в ред. Може би сте си лика-прилика.

Гърлото на Робърт беше сухо.

— Какво друго ти каза Грег?

Ники изсумтя и вирна глава.

— Това не е твоя работа. Наистина, Боби, съвсем си се побъркал. Погледни се на какво приличаш. Насинено око, разцепена устна. Направо на нищо не приличаш! — Когато Робърт не отговори, тя продължи: — Хубаво си помисли, Боби, и ще видиш, че ще си спомниш как си му държал главата под водата, докато се удави. — Изкикоти се. — Не си ли спомняш, миличък?

Робърт допи бавно чашата си и стана. Също като едно време — порой от лъжи и обиди и нищо повече. Нямаше смисъл да остава тук. Имаше чувството, че Грег е в Ню Йорк и че Ники го знае. Той щеше да направи всичко по силите си, т.е. ще каже на полицията да го потърсят тук, но дали ще го сторят?

— Къде си тръгнал, Боби? Още не сме си поговорили както трябва — каза Ники. — Да не мислиш да се жениш за тази Джени? Ще ѝ погодиш мръсен номер, дори и тя да не е в ред.

— Въпросът не е в момичето — каза Робърт. — Да не си оглушала тази вечер?

— Съвсем не.

Ралф се бе върнал в хола. Беше си сложил сако, риза и връзка. Погледна Ники, след това отиде при вградения гардероб до вратата и извади палтото си.

— Излизаш ли? — попита го Ники.

— Само за малко. Довиждане, Боб, всичко хубаво — каза той и устните му се разтеглиха в нещо като усмивка. Отвори вратата.

Секунди преди вратата да се затвори, Робърт се втурна към него. Излезе на площадката и вратата зад гърба му хлопна.

Ралф се обърна.

— Какво има, Боб?

— Ти знаеш къде е Грег, нали?

Ралф хвърли поглед към затворената врата на апартамента.

— Не мога да кажа нищо, Боб — каза тихо той. — Извинявай, не мога.

— Това означава ли, че знаеш нещо, но не можеш да го кажеш? Ако знаеш нещо... — Робърт спря, защото Ралф се беше загледал в бузата му или в цепнатината на устната.

— Значи това е бенката — каза Ралф. — Не е чак толкова голяма.

— Не ме виждаш за пръв път — каза Робърт смутено. — Ралф, ако знаеш... — Чу как вратата на апартамента се отвори.

Вратата на асансьора също се отвори и Ралф влезе в него. Робърт се обърна към Ники. Тя стоеше облежната на касата на вратата, поставила едната си ръка на извивката на ханша.

— Да не би да искаш да останеш отвън? Е, сега ще бъдем сами.

— Колко хубаво! — Робърт мина покрай нея и влезе вътре. Палтото му беше метнато върху един стол от бяла кожа близо до гардероба.

Тя сложи ръце на раменете му.

— Защо не поостанеш, Боби? Знаеш ли, липсваше ми. И как няма да ми липсваш? Най-добрият любовник, който някога съм имала и сигурно някога ще имам.

— Ники, престани. — Той се отдалечи от приближаващите устни и за момент тя също се дръпна назад, за да може по-добре да изучи лицето му. Той се отмести встрани и тръгна към вратата.

— Ела да си легнем, миличък. Ралф ще се забави поне един час. Познавам го. А и на вратата има резе. Имаме и задно стълбище — добави тя с усмивка.

— Ники, престани! — Робърт се пресегна и хвана дръжката, но тя му препречи пътя и застана с гръб към вратата.

— Нали знаеш, че ще бъде страхотно. Не бъди толкова целомъдрен. Да не искаш да кажеш, че онова момиченце в Пенсилвания е по-добро от мен в леглото?

Робърт се пресегна през нея и за да стигне до дръжката, трябваше да докосне кръста ѝ. Тя се облегна на ръката му и започна да се смее с гукация си смях, без да отваря уста. Робърт познаваше този смях — беше го чувал както в моментите, когато бе най-отвратителна, така и в онези, когато бе най-нежна. Сега бе просто подигравателен. Робърт отвори вратата толкова рязко, че я удари по главата.

— Само не ми казвай, че не искаш.

— Не съм в настроение. Довиждане, Ники.

— Ти ли? Ти винаги си в настроение, винаги искаш — извика тя след него.

Робърт тръгна пеш по стълбите.

— Страхливец! — изкрещя тя. — Страхливец!

Робърт заслиза бързо надолу, като държеше едната си ръка точно над лъскавите перила, готов да се хване, в случай че се подхлъзне.

— Страхливец! Ти си ненормален! — чу той гласа ѝ. — Ненормален!

Когато излезе от апартамента на Осемдесет и втора улица, Ралф тръгна надолу по Първо Авеню и влезе в първия бар, покрай който мина. Поръча си уиски със сода, изпи половината, след това отиде при гардероба и в телефонния указател потърси номера на хотел „Съсекс Армс“. Поиска да го свържат с мистър Грешъм. Колко странно, че Уинкуп бе избрал именно това име, помисли си Ралф. Това му напомни за закона на Грешъм, за който Уинкуп едва ли бе чувал и положително не знаеше какво гласи — закона, според който пълноценните пари се изместват от обезценените и хората започват да трупат истински ценности, — и макар да не бе изключено да съществуваше някаква връзка между този закон и може би наистина ценното момиче в Пенсилвания, за което се бореха двамата мъже, или поне той си мислеше, че Робърт се бори за нея, Ралф не можа да достигне до някакво определено заключение, преди Грег да вдигне телефона.

— Обажда се Ралф Юрген. Искам да се видим тази вечер.

— Тази вечер? Случило ли се е нещо?

— Н-не. Ще си бъдеш ли в хотела?

— Смятах да се поразходя или да отида на кино по-късно.

— Няма значение. Искам да се видим. — Ралф беше леко пийнал, беше и ядосан, иначе едва ли би говорил толкова твърдо, но тонът му даде резултат. Грег обеща, че ще го чака.

Ралф взе такси. „Съсекс Армс“ беше третокласен хотел близо до Четвърто Авеню. Във фоайето не беше много чисто и обстановката бе толкова мизерна, та човек не би могъл и да допусне, че някога хотелът може би е виждал и по-добри дни и е познавал и по-изискана клиентела. Интересно какво е накарало Уинкуп да отседне в такъв хотел — помисли си Ралф, — може би отчасти защото в по-скъп би привлякъл повече внимание, но може би най-вече за да изпита смирение, да признае пред себе си, че върши нещо нечестно, а може би дори и за да се накаже. Нямаше съмнение, че Ники би платила сметката му във всеки хотел. Грег, разбира се, си бе свършил парите.

Ралф се изкачи с асансьора до четвъртия етаж. Дори и момчето в асансьора беше с изтъркана униформа. Ралф Юрген бе израснал в бедно семейство. Всяка следа от бедност шокираше чувствителността му, влизаше в конфликт с естетическия му усет, дори с етичните му принципи. Бедността беше грозна, трагична и ненужна.

Грег беше по риза, разкопчана жилетка и по чорапи.

— Е, какво има? — попита той, когато затвори вратата, но зададе въпроса си учтиво и с усмивка:

Ралф се съблече и седна на един стол, като продължаваше да държи палтото си в ръка.

— Боб Форестър беше тази вечер в Ню Йорк. Дойде, за да говори с Ники.

— Ники току-що ми се обади — каза Грег с лека усмивка.

— Да, така си и помислих — каза Ралф. — Грег, защо не престанеш с всичко това? Създаде достатъчно неприятности на Боб. Какво още искаш?

— Джени — отвърна Грег.

— Хм. Разбира се. — Ралф погледна стиснатите си пръсти. Пушеше му се, но лекарите му бяха забранили да пуши повече от десет цигари на ден. Пазеше си десетата цигара за по-късно, преди да заспи.

— За да спечелиш едно момиче, трябва да общуваш с него. А като труп няма да можеш да общуваш.

— Ще го съсия онзи — каза Грег и хвърли кибритената клечка към металното кошче за боклук. — Вече ви го казах и мога да го направя. Ще видите. Искам да се махне от града. От щата. Преди това ще го уволнят. Имам приятели, които пишат на шефа му.

— Какво пишат на шефа му?

— Че е психопат. Ники го знае. И вие също. Опитал се е да застреля Ники. Вие го знаете.

— Знам за пушката. И двете версии. Научих версията на Боб от един негов приятел — Питър Камбъл. Ники казва, че онази вечер съм искал да я ударя със запалката. Не е вярно. Вярно е, че се карахме и аз взех запалката, за да си запаля цигарата. Тя твърди, че съм искал да я убия с нея. — Ралф се изсмя и кръстоса крака. — Вярваш ли го?

Грег се приближи до Ралф и дръпна силно от цигарата си.

— А вие защо вярвате на приятеля на Форестър, който е чул историята само от него? Какво ще кажете например за шумовете около къщата? Как мислите, че Форестър се е запознал с Джени? Нито тя, нито той могат да ми кажат как са се запознали.

Ралф повдигна вежди. Не знаеше какво да вярва за шумовете, а и в случая това му се струваше без значение. Ралф забеляза половин бутилка уиски върху очуканата кафява тоалетка.

— Ще пийнете ли? — предложи Грег.

— Благодаря, не искам. Грег, дойдох тук, за да ти кажа нещо. Достатъчно си поигра. Това, което правиш, е нечестно и непочтено, да не говорим, че е безсмислено.

— Безсмислено? Вие ли ще ме учите кое е почтено и кое не? Цялата рекламна индустрия не е ли непочтена? Станете вие почтен.

— Да се върнем на въпроса. Съветвам те да престанеш да си играеш.

— Плашите ли ме? — попита Грег. — Захванал съм се с нещо и ще го доведе докрай.

— И мислиш, че щом Боб изчезне, момичето ще дойде при теб ей така. Вижда ми се глупаво.

— Тя ме обича, знам го. Сега просто се е увлякла по него. Аз съм първият, с когото е била, първият, с когото е спала — каза Грег и се чукна с палец по гърдите.

От наивността на забележката Ралф почти се усмихна. Но в нея имаше и гордост, която беше опасна. Глупавите юмруци, които висяха от дългите отпуснати ръце на Грег, сякаш едва се сдържаха да не ударят нещо.

— Какво каза Ники тази вечер?

— Тя е с мен — отговори Грег и взе бутилката с уиски. Сипа си малко в чашата, отиде зад паравана в ъгъла на стаята и пусна чешмата. — Спомена, че според нея започвате да съчувствувате на Форестър — каза Грег, като се върна. — Господи! Не знаех, че трябва да защитаваме хора, които крадат чужди момичета.

— Аз пък не знаех, че момичетата се крадат. Те да не са... бучки захар.

— Джени е точно това — каза Грег замечтано, — бучка захар.

Ралф видя, че Грег е малко пиян.

— Тази вечер Боб каза, че момичето не го интересувало.

— Какво?

— Чух го да казва, че въпросът не е в момичето. Това, което иска, е да намери теб.

— Разбира се, че иска да ме намери. Но Джени го интересува, и то как! Може би няма смелостта да го признае. Може би не е хлътнал по Джени толкова, колкото тя по него, но не може да се каже, че не го интересува. Вижда се с нея три или четири пъти седмично. Съвсем сигурно е, че спи с нея. Вероятно и Джени го иска. — Направи жест, сякаш щеше да хвърли чашата о стената, след това я допи.

Ралф стана.

— Защо не се върнеш утре? Кажи на шефа и на хазайката си, изобщо на когото трябва, че си отишъл да се поразсееш в Ню Йорк. Убеден съм, че ще постигнеш много повече, ако си до нея, отколкото тук, в тази дупка.

Тъмните очи на Грег блеснаха.

— Няма да мръдна, докато не видя резултата от писмата на приятелите ми. Те ще се обадят и на Джени. Ще й кажат какво представлява Форестър. Тя трябва да го знае. Полицията трябва да го знае. Освен това я е прельстил, мръсник такъв.

— А ти какво направи с нея?

— Поне не съм мръсник! — Грег се обърна с гръб към Ралф.

— Искаш да кажеш, че в Пенсилвания имаш приятели, които знаят къде се намираш?

Грег отново се обърна към него и ръцете му се олюляха като тежест на махало.

— Вземам си обратно думите за приятелите. Не, не знаят. Не са те, които пишат писмата. Те мислят, че съм умрял. Аз написах едно писмо. До шефа на Форестър.

Телефонът звънна.

— Няма ме — каза Ралф — и не съм идвал тук.

Грег му се усмихна разбиращо и вдигна слушалката.

— Здравей — каза Грег. — Не, не е.

На бюрото лежеше програмата на едно кино на Четиридесет и втора улица. Ралф хвърли поглед към нея: „Сексуалните удоволствия на пигмеите“... „Дом на удоволствията за гимназисти“.

— Да — каза Грег по-меко. — Спомних си. Не се притеснявай за нищо... Не... Може, да... Да... Довиждане. — Затвори. Ралф стоеше

срещу него с ръка на бравата и го гледаше. Грег отмести поглед от очите му.

— Смятам, че трябва да напуснеш Ню Йорк най-късно утре. Върни се в Лангли или там, където живееш.

— Хъмбърт Корнърс, където живее и Джени. Онзи живее в Лангли.

— Просто напусни града, Грег.

— Така ли? — усмихна се Грег. — Защо?

— Първо, защото Боб положително ще сигнализира на полицията да провери хотелите в Ню Йорк. Той знае много добре, че си тук и че Ники е замесена.

Грег сви рамене.

— Добре, ще се преместя другаде.

— А кой ще ти плаща сметките?

— Слушай, Ралф, Ники ми дава само пари на заем. Аз имам мангизи в банката, само че в момента няма как да подпиша чек.

— Ако не се махнеш до утре, ще кажа на полицията, че си тук — каза Ралф.

— А защо не сега?

— Искам да имам колкото може по-малко вземане-даване с теб. — Гласът на Ралф изведнъж потрепери от гняв. — Но мога да им кажа още тази вечер.

— Само да посмееш... — Грег пристъпи към него.

Ралф не се помръдна.

— Какво ще стане? — Ралф отвори вратата и излезе. Затръшна я зад гърба си. Отиде до асансьора и натисна копчето, погледна вратата на Грег, която продължаваше да бъде затворена, после пак се обърна към асансьора. Очите му премигнаха бавно, но дишането му бе тежко, сякаш се беше бил с някого. Ники си играеше с Грег и Ралф съзнаваше, че смелостта, която бе проявил, идваше от ревност. Подозираше Ники, а да подозираш нея, бе все едно да си сигурен. Случило се е някоя сутрин или следобед, докато той е бил на работа. Или ако не се е случило, щеше да се случи. Грег щеше да бъде още една, макар и жалка, победа за Ники. Още един дребен начин да му „покаже“, като му изневери на четвъртия месец след сватбата с един посредствен младеж. Още един начин да обвърже Грег, както бе обвързала или се опитваше да обвърже безброй нищожества, пияници и мошеници,

които се въртяха в къщата им — ласкаеше ги, правеше им дребни услуги, оказваше им пищно гостоприемство и понякога споделяше леглата им.

Щом излезе на улицата обаче и тръгна на север, за да се поуспокои, преди да вземе такси, Ралф разбра, че нито тази вечер, нито дори утре ще се обади на полицията. Беше изплашил Грег достатъчно, помисли си той. Грег ще напусне града утре, а може би още тази вечер. Глупавата игра ще продължи във Филадельфия или някъде другаде, но поне няма да е под носа му.

Когато се прибра, Ники не беше вкъщи.

Изведнъж в главата му започнаха да се въртят неприятни мисли. Усети, че се усмихва глупаво, сякаш искаше да убеди сам себе си, че не го е грижа. Спомни си, че Робърт се бе усмихвал по същия начин преди два часа. Ралф беше сигурен, че с първото си „да“ по телефона Грег е потвърдил, че е там, а с второто вероятно е искал да й каже, че може да дойде при него.

Свали си сакото и палтото и обиколи апартамента, надникна в спалнята с огромното двойно легло, в главата му нахлуха объркани мисли и той отвърна поглед, направи няколко крачки по-нататък и спря точно пред ателието на Ники. От дървената релса, която опасваше стените, висяха накриво закачени платна. В очите му се хвърлиха ярки цветни петна, той замижа и се намръщи. Очевидно Ники беше стъпила в разсипана тюркоазена боя, защото по целия под се виждаха сини стъпки, които приличаха на цветен мотив в картина на Полок^[1]. На триножника Ралф разпозна една обърната наопаки картина на Огъстъс Джон, чиито контури бяха очертани с малки точки. На Ники й беше хрумнала идеята да използва „ритъма“ в картините на Огъстъс Джон и като ги прерисува, обърнати наопаки, да ги претвори в абстрактни творби. Не бе споделила с него това свое хрумване, но един ден Ралф я попита защо има толкова много преобърнати картини в апартамента и тя му обясни. Никой нямаше да разбере, че са взети от картини на Джон и той не трябваше да казва никому. Ралф се обърна и се отдалечи. Съзнаваше, че няма право да наднича в ателието й. Нищо, че тя четеше личните му писма, отваряше ги и ги залепваше нескопосно, без дори да изтрие лепилото, преди той да се прибере. Такава беше Ники — мнителна там, където нямаше основание за мнителност. Един ден обаче, помисли си мрачно той, можеше и да има.

Ралф се изкъпа, легна си и половин час разглежда съсредоточено диплянките, възхваляващи продукцията на една компания за безалкохолни напитки, за която агенцията му трябваше да организира шестмесечна рекламна кампания. Агенцията беше изготвила подробна програма за кампанията, но компанията не остана доволна. Сега Ралф трябваше да прегледа материалите, да реши кое може да стане похубаво и около каква нова идея може да се организира. Идваха му наум само отвратителни игрословици. Беше му дошло до гуша от игрословици. Десетата му цигара отдавна беше загаснала. Остави диплянките на пода заедно с програмата и изгаси лампата.

Събуди го хлопването на външната врата. Ралф премигна и погледна циферблата на електронния часовник — 2:17.

Ники отвори вратата на спалнята и каза:

— Здравей! — като се подпираше на дръжката. — Как си?

Ралф веднага разбра, че не е пияна. Държеше се малко смутено и може би виновно.

— Благодаря, добре. Хубаво ли прекара?

— Грег напуска Ню Йорк още тази нощ. Надявам се, че си доволен — каза тя, обърна се и небрежно смъкна палтото си.

Лампата в хола хвърляше бледи и потискащи отблясъци в спалнята. Ралф погледна издутината, която палците му образуваха под бледожълтото вълнено одеяло.

— Къде отива? — попита той.

Ники свали белия си мохерен пуловер, изтръска го и го сложи на гърба на един стол. Никога не носеше сутиени и не изпитваше свян — нито истински, нито фалшив. Застана срещу Ралф с ръце на кръста.

— Не каза.

— Да се надяваме, че ще се върне в Хъмбърт Корнърс — нали там живее?

— А, не, няма да бъде Хъмбърт Корнърс.

Разкопча сандалите си и ги хвърли, след това отиде до гардероба и свали ципа на панталона си.

— На теб какво ти влиза в работата, Ралфи? Защо е трябвало да му казваш, че ще се обадиш на полицията, след като знаеш, че няма да го направиш? Откога стана толкова праведен? — Сложи панталона си в гардероба и закачалките издрънчаха.

Ралф не каза нищо. Спомни си, че го бяха предупредили преди да се ожени за Ники: „Тя си избира мъже, с които смята, че може да прави каквото си поиска.“

— Да не си му дала чекове?

— Не, само пари в брой, миличък, и съм съвсем сигурна, че ще ми ги върне.

Чу как Ники пусна водата в банята. По една или друг причина вечерта явно е била успешна за нея. Личеше си доброто ѝ настроение. Грег щеше да продължи играта си, тя го беше подкрепила морално, несъмнено го бе успокоила, че не трябва да се притеснява от Ралф. Грег щеше да отиде другаде, под друго име. „Какво толкова ти е направил Робърт Форестър?“ — искаше му се да я попита, когато тя приближи до леглото по пижама, но знаеше какъв отговор ще получи: „То си е моя работа, скъпи“, или още по-насмешливото: „Аз ще си играя моите игри, а ти си играй твоите“. Настръхна, когато тя се строполи по корем до него. Имаше чувството, че ще му каже още нещо. Но след по-малко минута чу равномерно и тихо дишане, което означаваше, че е заспала дълбоко.

[1] Полок Джаксън (1912 — 1966) — американски художник, представител на абстрактния експресионизъм. — Б.пр. ↑

Робърт се обади на Джени рано сутринта още преди да е излязла. Попита я дали могат да се видят тази вечер.

— Ами... не знам.

Робърт се засмя.

— Не знаеш? Среща ли имаш?

— Не.

— Искам да се видим само за няколко минути. Мога да дойда у вас или пък ти ела у нас. Както искаш.

— Не можеш ли да ми кажеш сега?

— Не е за телефон. Няма да ти отнема повече от няколко минути, Джени. В колко часа ще ти е удобно?

Накрая се разбраха, че Джени ще отиде у Робърт около девет.

Робърт затвори телефона намръщен. Джени се държеше много странно. Беше разтревожена за Грег, естествено, и може би приятели ѝ бяха наговорили какво ли не в събота и неделя. Сузи Ескъм например. Сузи беше напълно способна да каже на Джени просто за да бъде поинтересно: „Все пак не е изключено Робърт да го е бутнал вътре, нали? Естествено, той няма да си признае.“ А тъй като познаваше Сузи, Грег по всяка вероятност ѝ е разказал за „мъжа, който дебнел Джени“. Още колко ли такива като Сузи познава Джени, помисли си Робърт.

Към десет и половина Нанси дойде при него и му каза, че мистър Джафи го вика в кабинета си.

Робърт го очакваше.

— Добре. Благодаря, Нанси — каза машинално, след това усети, че го обзема страх, който се разлива по тялото му като студена вода. Стана от бюрото си и я погледна. Тя не му се усмихна, а отмести поглед.

Мистър Джафи беше прекият началник на Робърт и кабинетът му се намираще от другата страна на фойето. Имаше квадратно лице, мустаци и носеше очила, тялото му беше отпуснато, със склонност към пълнеене. Между изреченията правеше паузи, свиваше пълните си

устни и дъхът излизаше през гъстите му мустаци с въздишка, докато чакаше Робърт да възприеме казаното. Създаваше впечатлението, че се стреми да подбира думите си, но беше не по-малко ясно, че не е имал време да ги обмисли предварително. Мистър Джафи му събщи, че сутринта при него е идвал „представител на полицията“ и накратко това, което мистър Джафи искаше да му каже, беше, че заминаването му за Филадельфия, насрочено за след десет дни, трябвало да се отложи, докато нещата тук се изяснят, и че това било решено не толкова от него и от мистър Джерард — президента на самолетостроителното предприятие „Лангли“, — колкото от полицията, която, естествено, държала той да остане тук известно време.

Робърт кимна.

— Разбирам. Надявам се, че нещата ще се изяснят, преди да са минали десет дни. Всъщност до заминаването ми остава една седмица. Но, разбира се, няма да правя никакви планове, преди да са се изяснили.

Мистър Джафи също кимна. Седнал на стол до вратата, Робърт чакаше — мистър Джафи стоеше прав до бюрото, пъхнал ръце в джобовете на широкия си сив костюм, явно не беше свършил. Робърт се безпокоеше от онова, което мистър Джафи премълча, от мислите и съмненията, които долавяше, че се въртят в главата му в петте секунди след всяко изречение, докато кафявите му очи зад дебелия стъкла го наблюдаваха напрегнато и с някакво съжаление. Робърт беше сигурен, че „представителят на полицията“ — по всяка вероятност Липенхолц — му е разказал как той е надничал през прозорците на Джени, как се е опитал да застреля бившата си жена и може би, че е ходил на психиатър. Вероятно ще последва уволнение под формата на продължителен отпуск, помисли си Робърт.

— Мисля, че трябва да ви кажа още нещо — продължи мистър Джафи с наведен надолу поглед. — Тази сутрин получихме едно писмо, по-точно получи го мистър Джерард. Беше адресирано до президента.

Робърт проследи погледа на мистър Джафи до бюрото, където върху синята попивателна хартия видя сложени един върху друг два листа, изписани на машина.

— Вътре пише за вас. Няма съмнение, че човекът, който го е писал, е малко смахнат, но все пак... — Мистър Джафи го погледна.

— Мога ли да го видя? — попита Робърт.

— Да — каза мистър Джафи и взе листата от бюрото. — Много неприятно. Разбира се, не бива да смятате, че сме повярвали на всичко това, но... да, мисля, че трябва да го видите. — Подаде листата на Робърт.

Робърт започна да чете, след това погледът му само се плъзна по черните редове, написани със съвсем нова лента. Нямахше подпис, разбира се, но Робърт беше сигурен, че писмото е писано от Грег. Горчивият и ожесточен тон не можеше да бъде на никой друг, помисли си той. Вътре се описваше как Робърт е надничал през прозорците на Джени, как е вдигнал пушка срещу бившата си съпруга; твърдеше се, че Форестър е „психопат, който е омагьосал Джени Тийролф — едно невероятно невинно момиче на двадесет и три години, върху което той упражнява пагубната си власт и чийто годеж успя да провали“... Накрая авторът казваше, че е приятел на Грег Уинкуп и че по една или друга причина желае да остане анонимен, но заедно с това настоява за справедливост. „Една уважавана компания като самолетостроителното предприятие «Лангли» не бива да търпи...“ Робърт стана, понечи да върне листата на мистър Джафи, но тъй като Джафи не направи никакво движение, Робърт ги сложи обратно върху синята попивателна.

— Мисля, че писмото е писано от Уинкуп — каза Робърт. — Какво пишеше на пощенското клеймо?

— Ню Йорк. Централна поща — отговори Джафи.

Робърт остана прав.

— Много съжалявам за всичко това, мистър Джафи, но имам основания да смятам, че Уинкуп е жив и че ако полицията действително се постарее, не може да не го открие.

— Какви са основанията ви?

— Първо, не съм го бутнал в Деллауер и второ — самото писмо. Мисля, че то е писано от Уинкуп, мисля също така, че той се крие в Ню Йорк.

Мистър Джафи потри мустаци.

— А има ли нещо... хм... нещо вярно в това писмо, мистър Форестър?

Робърт погледна тъмните страници, понечи да обясни, но после поклати бързо глава и каза:

— Не. Така както е написано, няма. Няма нищо вярно.

Мистър Джафи го погледна, очевидно нямаше какво да каже или пък очакваше да чуе още нещо от Робърт.

— Мистър Джафи, струва ми се, че трябва да спомена и друго: Уинкуп се заблуждава относно намеренията ми към Джени Тийролф. Нямам такива. Не беше нужно да се бие с мен. Не беше нужно да се стига до всичко това.

Мистър Джафи продължаваше да го гледа. Накрая кимна.

— Добре, мистър Форестър. Благодаря ви, че дойдохте.

В дванадесет часа както обикновено Робърт отиде да обядва с Джак Нилсън в закусвалнята срещу завода. Много често с тях идваха и двама колеги — Сам Донован и Ърни Чиофи, но днес Джак и Робърт бяха сами. Може би незабелязано от Робърт Джак беше направил така, че двамата да са сами. На Робърт му мина през ум, че Сам и Ърни може би го отбягват. Може да са си помислили, че Джафи го е уволнил. Положително всички в чертожната вече знаеха, че Джафи го е викал в кабинета си сутринта. Робърт каза на Джак, че заминаването му за Филадельфия се отлага, че до Джерард е бил изпратен донос с пощенско клеймо от Ню Йорк и че според него той е бил написан от Грег.

— Какво пишеше вътре? — попита Джак.

Робърт се поколеба. Запали цигара, въпреки че му бяха донесли храната.

— Някой ден ще ти кажа. Но не сега. Не се сърди, Джак.

— Добре.

— Обещавам да ти кажа — продължи Робърт, без да сменя поглед от него. Изгаси цигарата и се опита да хапне.

— Просто изчакай няколко дни — каза Джак уверено, сякаш можеше да направи нещо друго.

Веднага след работа Робърт отиде при зъболекаря, за да му сложи коронката. На два пъти бе променял часа си. Зъбът му се струваше прекалено бял, но зъболекарят го успокои, че ще потъмнее и че е „практически нечуплив“ — Робърт обаче нямаше желание да изпробва здравината му дори и върху твърда ябълка.

Джени дойде в девет, сериозна и мълчалива. Робърт беше направил една кана с кафе, предложи ѝ и бренди. Седнаха — тя на червеното канапе, той в кожения фотьойл, масичката бе помежду им.

— Не съм ти довършила пуловера — каза Джени. — Остава ми още малко от единия ръкав.

За пръв път споменаваше пуловера.

— Ще го пазя като зениците си — каза Робърт. — Досега никой не ми е плел пуловер.

Тя кимна разсеяно. Около очите ѝ се забелязваха тъмни кръгове.

— Какво искаше да ми кажеш?

— В събота вечерта ходих в Ню Йорк. Обадох се на Ники. Видях се и с мъжа ѝ. Струва ми се, че те знаят къде е Грег, и според мен той е в Ню Йорк.

— Защо?

— Ами... просто защото познавам Ники, номерата и лъжите ѝ и я знам как гледа, когато лъже. Мисля, че Грег е в някой нюйоркски хотел и че Ники знае точно в кой. Освен това тази сутрин президентът на самолетостроителното предприятие е получил писмо с клеймо от Ню Йорк и според мен то е било писано от Грег. Прочетох го.

— Какво пишеше вътре?

Робърт стана, извади запалката от джоба си и запали цигара.

— Нали знаеш: за надничането през прозорците ти, за това, че според бившата ми жена съм психопат. Не — според всички, които ме познавали добре, точно така. Беше анонимно. Пишеше, че е от приятел на Грег. — Очите на Джени бяха приковани в него и изведнъж Робърт осъзна, че Джафи го беше гледал по същия начин тази сутрин, само че изразът на Джени беше много по-тъжен. — Обадох се и на полицията в Ню Йорк, макар да не съм сигурен, че ще има някаква полза. Казах им, че според мен трябва да проверят в нюйоркските хотели. Или пък че е възможно да е у някой приятел. Както и да е, трябваше отново да описвам как изглежда Грег. Очевидно нямаха отличителните му белези, поне в участъка, където се обадох. Нюйоркската полиция смята, че това е работа на полицията в Пенсилвания. И, естествено, това, че се обадох аз, не им направи особено впечатление. Казах името си, разбира се. Какво ти е, Джени?

Стори му се, че тя всеки момент ще се разплаче.

Седна до нея на канапето, много внимателно я прегърна, но почти веднага се отдръпна.

— Изпий си брендите. Не си се докоснала до него.

Тя взе чашата си, но не отпи.

— Вчера видях Тесърови — каза тя. — Звъннах най-напред на теб, но понеже те нямаше, им се обадох. Останах само половин час, защото ме хвана яд. Сега те казват, че ти си онзи, който е дебнел около къщата ми, че може би ти си убил Грег и се правиш, че все едно нищо не е станало.

— Джени, това е напълно естествено. В края на краищата Тесърови не знаят нищо за мен.

— Какво искаш да кажеш?

Безпокойството в очите ѝ го накара да се усмихне.

— Та те са ме виждали само един път, нали така? И откровено казано, сториха ми се възглупави.

— Глупави?

Вече съжаляваше, че го каза; трябваше да премълчи поне епитета.

— Ами... какво друго да си помисля? Искам да кажа, за тях? Виждал съм ги само един път — онази вечер. Дик пи повече, отколкото може да носи. Трябва ли да имам много високо мнение за тях?

— Те са ми приятели.

— Знам това, Джени. Но понеже стана въпрос кой какво мисли... — Робърт се изправи. — Добре, не казвам нищо лошо за Дик. Виждал съм го само един път и той беше леко пийнал.

— Тогава той те защитаваше.

— Но сега, изглежда, е започнал да пее друга песен.

— Да, Наоми също.

Робърт пхна ръце в джобовете си.

— Чудесно. И твоето ли отношение промениха?

Джени стана от канапето.

— Казах ти — тръгнах си, защото ми стана неприятно от това, което ми наговориха.

Джени тръгна към банята, върна се и взе чантичката си от канапето.

— Джени...

Тя не се обърна, влезе в банята и затвори плътно вратата зад себе си. Робърт чу как пусна чешмата. Пушеше намръщен и отпиваше от брендито. Сипа си още. Джени се върна.

— Джени, защо не ми кажеш какво има? В края на краищата нищо не може да ме уплаши след всичко, което преживях тази седмица.

Тя мълчеше, застанала права с чантичката си в ръка, и вече не го и поглеждаше.

— Помолих те да дойдеш тази вечер, защото мислех, че ще ти бъде интересно да чуеш онова, което имах да ти кажа. Знам, че не е много. Нищо определено и все пак... — Осъзна, че тя не го и чуваше. — Няма ли да седнеш да си допиеш кафето и брендито?

Сега тя го погледна; погледът ѝ беше далечен и тъжен.

— Не. Мисля, че е по-добре да си вървя.

— Джени, какво има? Ако мислиш, че... съм бутнал Грег в реката, кажи ми го. Кажи нещо.

Джени направи няколко крачки към камината, празната и черна камина, която Робърт беше изчистил от пепелта, и втренчи поглед в нея. Стори му се, че е отслабнала още след онази вечер, когато бяха в „Джасерин Чейнс“.

— С кой друг се видя в събота и неделя?

Тя го погледна, сви леко рамене като дете, което отговаря без желание на въпросите на голям човек.

— В неделя бях при мисис Ван Влийт.

Робърт въздъхна дълбоко.

— И какво ти каза тя?

— Разгледах стаята на Грег. Заедно с нея.

Робърт се намръщи — нямаше търпение.

— Откри ли нещо?

— Не. Мислех, че може да открия някакви следи, но нямаше нищо.

Робърт запали нова цигара.

— Някакви дрехи да са изчезнали? Да е изнасян куфар или нещо друго?

Джени го погледна — в очите ѝ имаше огорчение и негодувание.

— Мисля, че не трябва да се виждам повече с теб, Робърт.

Думите ѝ го сепнаха.

— Добре, Джени. Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

Тя кимна. Сетне със скования вид на човек, който усеща, че го наблюдават, взе от масичката цигарите си, до които така и не се бе докоснала, сложи ги в чантичката си и отиде до гардероба за палтото си. Робърт го взе преди нея и ѝ помогна да се облече. Стори му се, че докато се обличаше, тя избягваше ръцете му и нарочно се прегърби, за да не се докосне до тях.

— Няма нужда да ми казваш какво ти е наговорила мисис Ван Влийт — каза Робърт. — Мисля, че се досещам.

— Не е това — каза Джени на вратата. — Сбогом, Робърт.

Тази нощ Джени не спа и на следващия ден — във вторник, не отиде на работа. В понеделник вечерта дори не си легна — ходеше из къщата, сядаше за по няколко минути със стихосбирките на различни поети, заставаше до тъмния прозорец, за да погледне навън и да чуе кукумявката — един от символите на смъртта, помисли си тя. Полежа малко на леглото със скръстени зад главата ръце, без да гаси лампата. Беше облечена само с късия си хавлиен халат. Беше се изкъпала преди няколко часа, преди цяла вечност, както ѝ се струваше. Едно време, когато дойдеше сряда или събота вечер — или може би три пъти седмично, — майка ѝ изпращаше братчето ѝ Еди, което тогава беше на осем или десет години, да се изкъпе, а то ѝ отговаряше: „Да се окъпя?!“ — с такъв тон, сякаш не можеше да повярва на ушите си. Малкият Еди, който почина на дванадесет години. Толкова време беше минало и понякога ѝ се струваше, че той е бил нейно дете.

Заспа призори във вторник и се събуди към единадесет. Спомни се, че пощата идва в десет, но тя изобщо не я интересуваше. Обади се в банката и каза на Стийв, който вдигна телефона, че е болна и няма да отиде на работа. Минаваше дванадесет, когато си облече джинсите и една риза и излезе за пощата. В кутията имаше само една картичка от магазин за дамско облекло в Ритърсвил. Взе я и на дъното на кутията видя друга, жълта пощенска картичка, надписана с почерка на Робърт. Още една картичка от серията с птичките. На нея пишеше: „Помалкото зло“, известна още като „Перипатетичен утешител“. „Родина: мрачни долини. Цвят: тъмносин с черни краища. Крясък: Има и по-зле! Има и по-зле!“ Джени не се усмихна. Сякаш не я видя. Спомни си обаче колко щастлива беше в деня, когато той ѝ показа просторничето. Джени пусна двете картички на масичката пред канапето. Когато разглеждаше другите картички от Робърт преди три или четири дни, изпита странно чувство на страх, почти шок. Беше ги подредила в малък албум, подвързан със синя коприна, който стоеше в най-горното чекмедже на шкафчето ѝ. Но сега вече не изпитваше страх от тях.

Няколко пъти каза думата „смърт“, за да опита вкуса ѝ върху устните си. „Брат Смърт“, беше казал Робърт и се бе престорил, че не обича този сън, но Джени беше сигурна, че е излъгал. Трябваше да се досети още в деня, когато той ѝ разказа съня си, помисли си тя. Все пак не беше сигурна дали Робърт наистина е знаел. Човек може да знае, да символизира и да бъде, но, предположи тя, може и само да символизира и да бъде, без да знае. Странно. Може би Робърт беше нещо като медиум. Но дори и така да беше, Робърт бе подвластен и затова не искаше да се ожени за нея, не искаше дори да я целуне, освен само веднъж.

Влезе в кухнята, напълни една чаша до половината с уиски и отпи, без да сложи лед или вода. Почете още малко поезия. Кийтс. После Дилън Томас. Спусна транспарантите в хола, след това излезе навън и затвори капациите на кухненските прозорци. Електрическото осветление ѝ създаваше илюзията, че нощта вече е дошла, а тя я чакаше с нетърпение. Робърт ѝ беше казал, че е правил същото, преди да се запознаят. Мина ѝ през ум да се обади на Сузи и да я помоли да полива цветята и ако и хареса нещо в къщата, да го вземе — майка и нямаше да разбере, а и щеше да ѝ бъде все едно, тъй като не бе намерила време да ѝ дойде на гости, — но в следващия момент плановете и вещите загубиха всякакво значение. Дали да остави бележка на майка си? Една проста бележка може би щеше да смекчи мелодраматичната нотка, но нищо подходящо не ѝ идваше наум, а може би и нищо не би било подходящо. Допи си уискито чак към шест часа. Сипа си още половин чаша. В бутилката беше останала една трета.

В девет часа седеше в хола, отново в синия си хавлиен халат, и допиваше последните капки от уискито, което си бе сипала в шест. Погледна изтърканите ръбове на жълтите си индийски мокасини, реши, че са ужасно грозни, но практични, и се запита колко ли крачки трябва да е направила сигурно с някаква цел, за да ги износи толкова. От скъсаната каишка се подаваше розово-белият ѝ палец. Нямаше да плаща нищо освен телефона и тока, помисли си тя, а спестяванията ѝ щяха да бъдат предостатъчни. Щяха да стигнат и за наема, докато хазяинът ѝ, мистър Кавено, си намереше нов наемател. Не си заслужаваше да става, за да подпише чек. Представи си за момент стъписването и ужаса на родителите си, когато научат, но това също и

се стори далечно и без значение и в края на краищата можеше да прави каквото поиска със собствения си живот. Докато отпиваше от чашата, си спомни как само преди няколко дни Робърт бе отворил бутилката и бе сипал на себе си и на нея. Радваше се, че той бе пил от същата бутилка.

Телефонът я накара да подскочи. Съвсем бавно отиде до него.

— Здравей — каза Сузи. — Какво правиш?

— Нищо.

— Мислех да мина покрай теб. Искаш ли да гледаме Роб Малой в десет?

— Не.

— Какво ти е? Плачеш ли?

— Разбира се, че не.

— Гласът ти е странен. Случило ли се е нещо?

— Нищо... не се е случило.

— Какво стана с Робърт? Надявам се, че си му казала „чао“?

— Да — отговори Джени.

— Първите няколко дни е трудно, но ще ти мине. Нека дойда, а, Джени?

— Не, моля те, недей. Нищо ми няма. Всъщност пийвам си уиски. — Реши, че това ще прозвучи по-весело.

— Има ли някой при теб?

— Не.

— Битов алкохолизъм значи — засмя се Сузи. — Джени, виждам, че се тръшкаш по онзи, само недей да прекаляваш. Говоря ти от опит. И да се появи Грег, и да не се появи, нали ми каза, че Робърт е надничал през прозорците ти? Божичко, Джени, защо трябваше да чакаш толкова дълго, за да ми кажеш?

Да, беше ѝ казала в неделя — и какво от това?

— Това са само подробности — каза Джени.

— Джени, ти си пиана. Идвам след малко.

Джени дръпна слушалката от ухото си, за да затвори, но ръката ѝ се движеше толкова бавно, че телефонът на Сузи щракна пръв. Изкачи се до банята и отиде право — бавно, но право — при таблетките със сънотворно в аптечката. Имаше три шишенца, едното от които бе взела от аптечката на Робърт предната вечер, а другите две — от куфара на Грег, когато той дойде да ѝ донесе таблетките за Робърт. Беше му

казала, че иска малко „Секонал“ за себе си. Трябваше доста да го убеждава, защото Грег не искаше да ѝ дава таблетки за сън, но понеже искаше да я види, дойде с куфара си, поупорствува още малко и накрая ѝ даде едно шишенце. После, когато той излезе от стаята за минутка, тя бръкна в куфара му и извади и другите две шишенца, които бе видяла вътре. Сигурно не беше забелязал липсата им. Беше починал две седмици след това. Джени си представи как тялото му се е захванало за някой подводен храст, чепат дънер или скала в Делауер. Може би тялото му никога нямаше да бъде изхвърлено, никога нямаше да бъде намерено. Вече не можеше да си представи, че в продължение на близо седмица бе вярвала на Робърт, че не го е бутнал в реката и Грег е жив. Мисис Ван Влийт никога не се бе съмнявала, че Робърт е удавил Грег. Родителите ѝ също знаеха. Когато ѝ се обадиха в събота следобед, Джени им каза, че Робърт я е гледал през кухненския прозорец. Джени не го разказа на майка си като ужасяващ факт, нито пък сякаш Робърт ѝ бе сторил нещо ужасяващо, но майка ѝ бе потресена. Тя каза на баща ѝ и двамата я накараха да обещае, че повече няма да се вижда с него. Убеждаваха я да си отиде вкъщи и Джени им каза, че може би ще успее в сряда или четвъртък. Тялото ѝ сигурно щеше да пристигне дотогава.

Едно след друго хапчетата изчезваха от шишенцата и за да ги глътне по-бързо, Джени пиеше вода от червената пластмасова чаша. Когато изпи всичките, за момент се изплаши да не би да е взела толкова много, че стомахът ѝ да не може да ги задържи. Вече нищо не можеше да направи. Взе малкото смачкано пакетче с ножчета за бръснене от горния рафт на аптечката и слезе долу. Изведнъж почувствува вдъхновение да напише бележка. Откъсна листче от тефтера, на който пишеше бележки на млекаря, намери парченце молив и подпряна на плота в кухнята, написа:

Скъпи Робърт,

Наистина те обичам. Вече по друг начин и много по-дълбоко. Сега те разбирам. Доскоро не знаех, че символизиращ, смъртта, поне за мен. Било е предопределено. Не знам дали се радвам, или съжалявам, но знам, че това, което трябва да стане, ще стане.

Вдигна поглед към единия ъгъл на кухнята. Бележката ѝ беше толкова мрачна. Трябваше да ѝ сложи красив и нежен финал, за да не си помисли Робърт, че е била сърдита или тъжна, но не можеше да измисли друго освен „да сложи край без болка в полунощ“.

Джени отвори вратата на кухнята. Беше почти тъмно. Слава богу, на Сузи винаги ѝ трябваша поне петнадесет минути, за да се гримира, преоблече или за нещо друго, дори и когато казваше, че ще дойде „ей сега“, но Джени не беше сигурна колко време бе изминало след разговора им. Обърна се, понечи да влезе в хола и да си допие уискито, но се отказа, вместо това се наведе под грамофона и вдигна от полицата недовършения пуловер на Робърт заедно със стърчащите от ръкава игли. Спокойна и усмихната, взе картичката с „по-малкото зло“ и излезе навън, стиснала нея и пуловера. Затвори кухненската врата и тя се заключи. Сега къщата беше заключена, ключовете бяха вътре и тя нямаше никога повече да влезе в нея. Джени стъпваше внимателно по ивицата трева покрай алеята, защото неизвестно къде и как беше събула мокасините си. Дребните камъчета боцкаха краката ѝ, но след малко стъпи в по-гъстата, полузелена-полусуха трева в ливадата. Робърт беше стоял тук. Обърна се, за да види прозореца на кухнята, към който Робърт толкова често бе гледал. Капаците образуваха два тъмни правоъгълника, очертани от ивици светлина. Продължи нататък, докато светлината, която струеше от горните прозорци, остана далеч зад нея. Изглежда, беше оставила абсолютно всички лампи в къщата да светят. В левия си джоб напипа пакетчето с бръснарските ножчета. Сигурно ги е взела от аптечката, но не помнеше кога и как.

В алеята влезе кола. Джени се смъкна върху високата трева и се спъна в тъмнината; беше допряла бузата си до белия пуловер, а с дясната си ръка бе стиснала и почти превила на две картичката от Робърт. Светлината на фаровете не падаше върху нея, но тя се чувствуваше незащитена в светлия си халат. Зарови лице в тревата — мразеше Сузи, мразеше хората. Сузи хлопна вратата на колата си. Чу я как почука, почака само за момент, след това се опита да отвори вратата.

— Джени! Аз съм, Сузи! Отвори ми! — „Дум, дум, дум“ по вратата.

Не може да влезе, дори и през прозорците, помисли си Джени. По някое време днес, спомняше си го ясно, беше залостила всички

долни прозорци, защото не искаше свеж въздух в къщата.

— Джени! — Пискливият глас на Сузи я дразнеше. Сузи заобиколи, за да отиде до входната врата.

Джени разтвори широко ръце и ги постави върху разперените ръкави на пуловера. Тя и Робърт, и Смъртта прегърнаха земята. „Чук-чук-чук“ — чуваше се откъм входната врата. Колко ли ще продължава това, чудеше се Джени. Нещо каза „зънн“ в ушите ѝ и тя се понесе плавно и стремително напред. Беше от сънотворното и тя повдигна глава и пое дълбоко въздух. Да не би Сузи да се обади на полицията, преди хапчетата действително да ѝ подействуват? Защо не бе изгасила всички лампи и не бе тръгнала нанякъде с колата си? Помисли си дали да не отиде още по-нататък зад къщата, но я беше страх, че ако стане, ще я видят.

— Джени! Аз съм, Сузи! — Викът бе отправен сякаш към небето. — Знаем, че си вътре! Отвори ми! Поне се покажи на прозореца и кажи нещо! — И след една по-продължителна пауза: — Джени, сама ли си? — Отново чукаше по кухненската врата.

Някъде над нея изграчи гарван. Много късно е за гарван, помисли си Джени. Гарванът е черен. Съвсем подходящо.

Гласът на Сузи отново проехтя, но сега той ѝ се стори подалечен, защото в ушите ѝ звънтеше. Стомахът ѝ простена и пред очите ѝ една планина се разцепи на две и отвътре се показва пещера, украсена със сталагмити и сталактити в бяло, розово и тъмнорозово — такъв беше цветът на съомгата. Имаше и вода — подземна река, в която плуваха слепи риби. Рибите бяха бели, не много големи. По повърхността се носеше лека лодка и изведнъж Джени се видя как стъпва по водата. Наоколо беше пълен мрак и въпреки това тя виждаше всичко. Сетне водата се покачи до над глезените ѝ — беше много студена, но освежителна. Протегна ръка и докосна един хладен и влажен розов сталактит, докосна кристалночистата капчица на върха му, подържа я за секунда на пръста си, след което тя се търкулна и падна. Джени! Гласът идваше от пълния мрак дълбоко вътре в пещерата.

Джени се обърна на една страна и почувствува огромната тежест на тялото си върху земята, сякаш бе станала десет пъти по-тежка, после извади ножчетата от джоба си. Свали обвивката и разряза лявата си ръка над китката. Беше много тъмно, за да види, или пък очите ѝ се

затваряха, но усети как по повдигнатата ѝ ръка се стича топла кръв, после духна вятър и я охлади. Избута десния си ръкав нагоре, стисна ножчето с всичка сила и направи кръст. Ръката ѝ омекна. Не стана толкова добре, колкото би искала, но вероятно беше достатъчно и сега можеше да положи глава и да се отпусне. На всеки няколко секунди усещаше как кръвта се стича и по двете ѝ ръце. Струйките се стичаха в белия пуловер. Усети миризмата на вълна в ноздрите си и си спомни как, докато плетеше пуловера, много често заравяше лице в него и стоеше така със затворени очи, докато самата миризма се превърнеше в Робърт.

Видя как Робърт тича нагоре по една стълба, като прескача по две и три стъпала наведнъж. Беше в тъмни панталони и бяла риза с навити ръкави. Спря и се обърна, усмихна се, след това продължи да тича и да прескача стъпалата. Джени проплака тихо, като бебе. Тогава Робърт се превърна в малко кльощаво момченце в къси панталонки, русо момченце, което спря, за да ѝ се ухили, показвайки два големи предни зъба, и това беше малкият ѝ брат, който бе починал.

19

Няколко минути преди полунощ във вторник телефонът на Робърт иззвъня.

— Обажда се Ралф Юрген — каза тихо гласът. — Искам да ти кажа, че доскоро Уинкуп е бил регистриран в хотел „Съсекс Армс“ в Ню Йорк под името Джон Грешъм.

— Наистина ли? Сега там ли е?

— Не, напуснал е. Напусна в неделя вечерта, знам това.

— Аха. — Робърт беше стиснал силно слушалката. — Ники знае ли къде е сега?

— Не знам. Наистина не знам. И да знае, няма да ми каже.

— Разбирам. Откога...

— Слушай, Боб, искам да те помоля за нещо. Нямам нищо против да кажеш на полицията. Затова ти се обадох, за да им кажеш. Но не искам името ми да се споменава като...

— Бъди спокоен — каза Робърт.

— Разбираш ме, нали?

— Напълно. Не се притеснявай, Ралф.

— Това е, което исках да ти кажа. Дочуване, Боб. Много бавно Робърт остави слушалката. Усмихна се. След това плесна силно с ръце над главата си. „Джон Грешъм! Мистър Джон Грешъм!“ Вдигна слушалката и набра номера на Джени. Когато никой не отговори, той реши, че е сбъркал номера, затвори и набра отново. Помисли да звънне на Сузи Ескъм, да не би Джени да е у тях, но се отказа. Новината можеше да почака до следващия ден. Остави слушалката, помисли няколко секунди, пак я вдигна и се обади на полицията в Ритърсвил.

Следователят Липенхолц не беше там. Робърт не знаеше, че той се води следовател.

— Имам да му съобщя нещо важно. — Робърт разказа на дежурния това, което чу от Ралф.

Дежурният го попита колко време е останал Грег в хотел „Съсекс Армс“.

— Не знам, но може лесно да се провери. Обадете се в хотела.

— Как се казва вашият приятел?

— Предпочитам да не споменавам името му. Помоли ме да остане анонимен.

— Много е важно да знаем името, мистър Форестър. Как можем да направим проверка...

— Поискайте от хотела описание на външния вид на Грешъм. Това не е ли достатъчно?

— Не съвсем. Вашият приятел може да е видял някой, който прилича на Уинкуп. Вашият приятел познава ли Уинкуп?

— Да. Искам да кажа — сигурен съм, че го е виждал и вероятно е разговарял с него. — Робърт обаче не беше сигурен.

Продължиха да спорят. Знаел ли Робърт как се казва „приятелят“?

— Знам как се казва, но обещах да не споменавам името му. Съжалявам, но наистина не мога да ви кажа.

— Ще помогнете както на нас, така и на себе си.

— Но няма да помогна на приятеля си в Ню Йорк.

Накрая човекът отсреща се отказа с явно неудоволствие, но обеща да предаде на следователя Липенхолц.

Сигурно се е досетил, помисли си Робърт, че приятелят в Ню Йорк е помагал на Уинкуп. Липенхолц положително ще си го помисли. Ако Липенхолц заподозре Ники, направи проверка и Ралф си изпати — значи такъв му е бил късметът на Ралф, който сигурно е знаел в продължение на една седмица и три дни за Грег и къде се намира той.

Робърт си легна, но след като лежа буден цял час, стана, за да си вземе един „Секонал“. Шишенцето не беше в аптекката. Качи се обратно горе, за да види дали не е на нощното му шкафче, огледа мъничката спалня, след това слезе долу и погледна в кухнята. Накрая потърси в хола. Отказа се. Ще го намери, и то на някое невероятно място, където го е бутнал в момент на разсеяност — в хладилника например. Не беше в хладилника. Отново си легна.

Малко след девет на следващата сутрин Робърт направи знак на Джак Нилсън да отидат за по една цигара в задния коридор. Пушенето в чертожната беше разрешено, но служителите предпочитаха задния коридор, където можеха да останат насаме и да побърят. Коридорът беше в сиво и черно и нямаше къде да се седне, но, както казваше

Джак, това беше единственото място в целия завод, където човек не се чувствуваше като в аквариум. Робърт съобщи на Джак новината, която беше чул снощи от Ралф. Смяташе да я разкаже като нещо съвсем обикновено, но още към края на първото изречение се ухили като малко момче.

— Гледай ти! — възкликна Джак и също се ухили. — Сега всичко ще свърши. Ченгетата ще го открият. Кой беше приятелят в Ню Йорк?

— Не мога да ти кажа. Важна клечка и не иска името му да се споменава във вестниците.

Джак кимна.

— Случайно е видял Уинкуп или...

— Не знам. Но съм сигурен, че може да му се вярва.

— Отивам да кажа на Бети — каза Джак.

Малко след десет повикаха Робърт на телефона. Беше на съвещание с Джафи и главния инженер в кабинета на Джафи, когато Нанси почука на вратата и му каза, че го търсят, и понеже знаеше, че Джафи мрази да го прекъсват, Робърт я помоли да запише номера и да каже, че той ще позвъни по-късно. Нанси излезе от кабинета, но след малко се върна.

— Казаха, че е много спешно.

Робърт се извини, смутен от гримасата на Джафи. Нямахше съмнение, че го търсят от полицията, и Джафи се беше досетил.

Беше Липенхолц.

— Мистър Форестър, обадихме се в хотел „Съсекс Армс“ в Ню Йорк и тяхното описание на Джон Грешъм съвпада с онова, което ние знаем за него — каза Липенхолц бавно и спокойно. — Искам да кажа, прилича на Уинкуп.

— Чудесно. Знаете ли дали нюйоркската полиция го търси изобщо? И дали го търси сериозно?

— Търсят — отговори Липенхолц. — Но това още не е доказателство, мистър Форестър. Ако ни кажете името на приятеля, който...

— Вече обясних на вашия колега, че приятелят ми държи да остане анонимен.

— Дори и ако обещаем, че името няма да се появи във вестниците?

— Дори и тогава.

Липенхолц изсумтя.

— Жена ви има ли нещо общо с това? Искам да кажа, бившата ви жена?

— Доколкото знам, няма.

Ново сумтене.

— Мистър Форестър, научихме нещо лошо тази сутрин. Предполагам, че не знаете. Или вече знаете?

— Не. Какво се е случило?

— Към осем часа тази сутрин Джени Тийролф е била намерена мъртва след...

— Джени?!

— Погълнала голяма доза сънотворно. Млекарят я намерил тази сутрин на ливадата зад къщата ѝ. Според лекарите смъртта е настъпила три или четири часа преди това. Оставила е бележка.

— Боже мой! — каза Робърт. — Снощи се опитвах да се свържа с нея, беше към...

— Искате ли да ви прочета бележката?

— Да.

— „Скъпи Робърт, наистина те обичам. Вече по друг начин и много по-дълбоко. Сега те разбирам — четеше Липенхолц с безизразен глас. — Доскоро не знаех, че символизираш смъртта, поне за мен. Било е предопределено. Не знам дали се радвам, или съжалявам, но знам, че това, което трябва да стане, ще стане...“ Разбирате ли нещо, мистър Форестър?

— От кое?

— От това, което е написала. Кога я видяхте за последен път?

— В понеделник. Понеделник вечерта.

— Как беше тя тогава?

— Стори ми се, как да кажа, малко депресирана. Каза, че не искала да ме вижда повече.

— Защо?

— Не знам защо, освен... освен ако е започнала да мисли, че съм се опитал... че съм убил Грег.

— Много заеквате, мистър Форестър — каза Липенхолц остро. — Изпила е три флакона сънотворно. Във всеки случай в банята имаше три празни флакона. Знаете ли откъде ги е взела?

— Единия е взела от мен. Едва снощи забелязах, че липсва. Не можах да го намеря и помислих, че съм го забутал някъде. Тя ми го беше донесла. Каза ми, че го е взела от лекаря си. Предполагам, че оттам е взела и другите два флакона.

— На тези флакони няма нито номера на рецептата, нито пише от кого е издадена. Освен това са доста големи — приятелят ѝ е продавал такива флакони и това ни кара да мислим, че ги е взела от него.

— Да, да, възможно е — каза Робърт машинално. Какво значение имаше откъде ги е взела? Спомни си, че на флакона наистина нямаше етикет. Защо не бе попитал Джени?

— Много интересно е и това, че Джени Тийролф е казала на Сузи Ескъм как сте се запознали — въртели сте се около къщата ѝ. Така ли е?

— Да — отговори Робърт.

— Защо не си признахте по-рано? А? Какво ви е, мистър Форестър?

— Нищо.

— Нищо?

Робърт затвори телефона. Тръгна обратно към чертожната с наведена глава и не видя как летящата стъклена врата го удари по челото. Нанси влизаше през нея. Робърт отстъпи назад.

— Хеей! — каза Нанси.

Робърт я погледна, погледна закръгленото ѝ задниче, което се отдалечаваше бързо по коридора. Бутна с ръка стъклената врата и отиде до масата си. Запремигва срещу светещата луминесцентна лампа.

— Какво ти е, Боб?

Джак Нилсън беше сложил ръка на рамото му.

Робърт го погледна и каза:

— Джени е мъртва.

— Мъртва?!

— Хапчета за сън. — Робърт понечи да се строполи върху стола, но Джак го дръпна за ръкава и го поведе към фойето.

Джак натисна копчето на асансьора.

— Ще пием по едно кафе. Или нещо по-силничко — каза той. — Кой ти го съобщи?

— Току-що ми се обадиха от полицията. Станало е през нощта. Призори.

Качиха се в колата на Джак. Робърт не виждаше накъде отиват. След малко се озова в едно барче, пред него беше сложена чаша с кафе и още една с уиски, както му се стори. Срещу него седеше Джак, също с чаша кафе.

— Изпий ги и двете — каза му Джак, — страшно си пребледнял.

Робърт отпи от кафето, след това от уискито. Изведнъж си спомни, че трябваше да се върне на съвещанието в кабинета на Джафи.

Прокара длан по лицето си, започна да се смее и почти веднага очите му се напълниха със сълзи.

— Така, така, изкарай си го — каза Джак. — Такова нещо...

— Бележката — каза Робърт през зъби. Пъхна ръце между коленете си. — Джени е оставила бележка. Написала е, че аз съм смъртта.

— Какво, какво? Нищо не разбрах.

— Написала е: „Доскоро не знаех, че символизиращ смъртта“ — каза Робърт шепнешком. — Тя непрекъснато говореше за умиране и за смърт. Не знам дали съм ти казвал, че тя често ми говореше за малкия си брат, който починал на дванадесет години или нещо такова, от менингит на гръбначния мозък. Джени казваше, че трябвало непрекъснато да мисли за смъртта, за да престане да се страхува от нея. Странното е... — Робърт погледна съсредоточеното и намръщено лице на Джак. — Разбираш ли? Ясно ли ти е какво искам да кажа?

— Да — отговори Джак, но го каза малко разсеяно и направи знак да донесат още по едно уиски.

— Спомням си, че когато я видях за пръв път, тя ми каза: „Не знам какво символизиращте, но някой ден ще разбере.“ Това беше, когато... когато стоях пред къщата ѝ. Така се запознахме. Да, вярно е. Запознах се с нея, като дебнех около къщата ѝ. — Робърт затвори очи и изпи остатъка от уискито на един дъх.

Джак се намръщи — лицето му беше озадачено, сякаш Робърт говореше безсмислици.

— Като дебнеш около къщата ѝ? Какво искаш да кажеш?

— Точно това. Един ден тя ме видя, по-точно една вечер. Така се запознахме. Не ми казвай, че не си чувал. Грег...

— Да — каза Джак. — Сигурно е бил Грег. Обади ми се едно анонимно лице по телефона, беше преди около месец. Не знаех дали да ти кажа, или не и накрая реших да не го споменавам.

— Значи си чувал. — По лицето на Робърт премина усмивка и пръстите му докоснаха току-що донесената чаша с уиски. Откъде е разбрал Грег, че Джак му е приятел? Може би от Джени. А и какво значение имаше това?

— Гласът по телефона ми каза, че е приятел на Грег — продължи Джак. — Каза, че трябвало да знам какво представлява приятелят ми Боб Форестър — той бил... не бил с всичкия си, надничал през чужди прозорци, когато някое момиче се съблича, и така се запознал с Джени Тийролф. Спомням си, че му казах: „Вървете по дяволите!“, и му затворих телефона. Помислих си, че може би наистина е приятел на Грег и че при създалото се положение Грег гледа да разпространи колкото може повече клюки за теб.

— Е, вярно е. С тази разлика, че винаги гледах Джени в кухнята. Докато готви. Изпитвах такова... — Не можеше да говори повече, но не защото се задъхваше от вълнение. Чувствуваше се съвсем спокоен, дори скован.

— Какво? — опита се да му подсказе Джак.

Робърт пое въздух и погледна дългото сериозно лице на Джак. Изразът му беше все още озадачен, може би малко предпазлив.

— Миналата зима бях изпаднал в депресия и тя ме караше да се чувствавам по-добре. Изглеждаше толкова щастлива! На няколко пъти Грег ѝ беше на гости и аз си мислех — ето едно щастливо младо момиче, което скоро ще се омъжи. Все се заричах, че няма да ходя повече, но пак отивах. Бях шест-седем пъти там. И една вечер тя ме видя. Извиних ѝ се, колкото и смешно да звучи това. Помислих, че ще извика полиция, но тя не го направи. Покани ме на кафе. — Робърт сви рамене и се усмихна. — Би могло да се каже, че беше много щастлива, преди да ме срещне. Преди да реши, че аз символизирам смъртта.

Джак поклати бързо глава, разроши късата коса по темето си.

— Но тя беше влюбена в теб. Това беше повече от ясно. Като те слушам, имам чувството, че приказваш някакви фантастични измислици. Сериозно ли говориш, Боб? Искам да кажа, за дебненето?

— Да. Казах ти истината.

— Хм. — Джак се облегна назад и отпи от чашата с вода, която стоеше до кафето му. — Не е нужно да го казваш на друг. На твое място бих си мълчал. Какъв е смисълът? — Със съсредоточен израз запали цигарата си.

Робърт усещаше, че отношението на Джак към него се е променило — коренно и трайно. Човек, който наднича през чужди прозорци, спада към определена категория — независимо от това дали гледа как едно момиче се съблича, или пък пържи пиле.

— Току-що казах на полицията — каза Робърт.

— Аами! В края на краищата какво пък? Какво общо има това с Грег? Грег е жив. Ако ти... — Джак млъкна.

Настъпи мълчание. Всеки избягваше погледа на другия.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос? — попита Джак.

— Да.

— Спал ли си с Джени?

— Не — отговори Робърт. — Защо?

— Защото... може би от това чувствата й щяха да станат още по-силни. Изглеждаше толкова млада. Наистина беше много влюбена в теб, нали, Боб?

— Мисля, че да. Но аз не бях. Непрекъснато й давах да го разбере. Не се оправдавам, Джак, но...

— Разбирам.

— Но трябваше да се досетя докъде могат да стигнат нещата. Не трябваше изобщо да се виждаме след онази вечер, когато се запознахме. Нямах и желание да се виждам с нея, но тя ме намери. Една вечер дошла до завода, открила колата ми и ме проследила до къщи. — Робърт затвори очи, собственият му глас и собствените му думи му бяха противни.

— И после?

— Остана да спи вкъщи. Главата й се замая от алкохола — всъщност беше изпила само две чаши, спомням си го, но не искаше да си тръгне и затова остана да спи на канапето в хола. Случи се още няколко пъти и Грег, разбира се, го забелязал — забелязал, че тя не си спи вкъщи. И една вечер Грег ме нападна. Разбираш ли, Джак?

Джак кимна бавно.

— Трябваше да скъсам с нея, но не го направих. Настоявах да се виждаме по-рядко, но не се разделях с нея. Джени изглеждаше толкова

нещастна. Един път обаче се разделихме — това беше още докато живеех в Лангли, преди да се преместя в къщата. Казах ѝ, че не искам да се виждаме повече, че е най-добре да не се виждаме изобщо. Опитвах се да я убедя да се омъжи за Грег.

— И после?

Робърт подпря чело на дланта си.

— После... дошла един ден в завода и ме проследила с колата. Беше няколко седмици, след като се разделихме.

— Ясно.

Наистина ли му беше ясно? „Никога не съм ѝ обещавал нищо“, искаше да каже Робърт, но му се стори срамно да хленчи и да се оправдава.

— Трябва да се връщам — каза Робърт и извади портфейла си.

— Не се връщай днес, не бъди глупав — каза му Джак. — Обади се на Джафи. Или, ако искаш, да му се обадя аз.

— Не, аз ще отида при Джафи.

Робърт отиде при Джафи и му съобщи накратко, че имал „лични неприятности“ — съобщи му го направо и рязко, като човек, който няма какво повече да губи. Беше почти сигурен, че вече е загубил работата си, и му се струваше, че ще бъде най-правилно сам да подаде молба за напускане.

В дванадесет часа на обяд Робърт си беше вкъщи. Свали си сакото и ризата и се строполи върху червеното канапе. Полежа няколко часа, докато започна да се здрачава. Не беше спал, а му се струваше, че през главата му не е минала нито една мисъл; нямаше ги дори и отегчителните повторения на случки и разговори, които обикновено го тормозеха. Все едно, че е бил мъртъв, а в часове като тези, мислеше си той, научаваме за смъртта толкова, колкото живите изобщо могат да разберат. Отиде до Лангли за вестниците. Купи „Инкуайърър“ и „Лангли Газет“. И двата пишеха на първа страница за самоубийството на Джени, а в „Газет“ имаше и снимка. Робърт седна в колата и прехвърли статиите. Джени била издъхнала с пуловера му в обятията си, стискайки картичката с „по-малкото зло“ в ръка. Беше препечатан пълният текст на бележката в курсив. На фона на вестникарския стил тя звучеше поетично, трагично и въпреки това — малко нереално. На втора страница на „Газет“ беше поместена снимка на Сузи Ескъм със затворени от плач очи и разтворени устни. Отдолу тя разказваше как

предната вечер минала покрай Джени малко преди десет и как никой не ѝ отворил. Сузи беше казала също така, че „преди три дни Джени ми призна, че се е запознала с Робърт Форестър, когато той обикалял около къщата ѝ. Грег Уинкуп отдавна го подозираше. Мисля, че Джени се страхуваше от Робърт и затова се самоуби“. Робърт стисна зъби и запали колата.

Когато се прибра, телефонът звънеше. Не го вдигна. Седна и прочете внимателно статиите в двата вестника. И в двете се разказваше как Форестър и Уинкуп са се сбили в събота — шестнадесети май, и се споменаваше, че Уинкуп е изчезнал преди десет дни. Разбира се, вестниците бяха имали достатъчно време, за да съобщят, че Уинкуп е бил видян в Ню Йорк, но очевидно за тях това не бе достоверна информация и не си заслужаваше да бъде публикувана.

Телефонът отново извънтя. Все пак трябваше да го вдигне. Още повече, ако беше полицията, помисли си той, те просто ще дойдат до дома му, за да го намерят.

— Ало? — каза Робърт с пресипнал глас.

— Добър вечер, Робърт, обажда се Наоми Тесър.

Лицето на Робърт се изопна.

— Добър вечер.

— С Дик току-що прочетохме вестниците. И аз... как си, Боб?

— Как съм?!

— Мога да си представя. И двамата сме толкова потресени... Джени беше странно момиче с нейните меланхолии и мрачни настроения. Бяхме го забелязали.

Робърт не отговори.

— Междувременно има ли нещо ново около Грег?

— Грег... — каза Робърт. — Чух, че са го видели в едни нюйоркски хотел преди няколко дни.

— Наистина ли? Кой го е видял?

— Не знам.

— Разбирам, сега не ти се говори.

— Права си.

— А и тази Сузи Ескъм, ей богу...

— Ако имаш предвид, че е казала как сме се запознали — то е самата истина.

— Истина? Искаш да кажеш, че е истина и онова, което Грег твърдеше?

— Да, и ми дойде до гуша да го крия. А и какъв е смисълът вече?

— Но... искаш да кажеш, че Джени затова се е страхувала от теб?

Новият страх на Наоми, новото ѝ отношение чудесно допълваха убеждението ѝ, че той е убил Грег.

— Да, сигурно има някаква връзка. Нали нямаш нищо против да затворя, Наоми? Моля те! Благодаря ти. — Затвори телефона в момента, в който тя извика: „Почакай!“

Новината щеше да се разпространи мълниеносно: фактът, че се е запознал с Джени, като е обикалял около къщата ѝ, и че са видели Грег в един нюйоркски хотел, само че първото щеше да се разчуе по-бързо и да направи по-силно впечатление. Глътна няколко аспирина и направи кана с прясно кафе.

Джак и Бети Нилсън му се обадиха към девет. Попитаха го как се чувствава и дали не иска да спи у тях тази вечер? Робърт им благодари и отказа. След това се обади Ники. Изрази му съчувствието си по повод смъртта на Джени и думите ѝ прозвучаха почти нормално, но в тона ѝ имаше сарказъм. А и думите ѝ не достигаха до съзнанието му. Слушаше, отговаряше учтиво и накрая млъкна, стиснал слушалката в ръка.

— Нямах ли какво друго да кажеш, Боби? Чуваш ли ме? Кажми нещо, Боби миличък, или си онемял? Да не би да се чувствуваш малко виновен?

Бавно и спокойно Робърт затвори телефона. Легна отново на червеното канапе. Беше си облякъл пижамата и халата и понеже главоболието му се бе влошило, а сънят беше далеч, реши да си спести доколкото може мъчителните часове на будване в спалнята. Във вестниците пишеше, че утре ще дойдат родителите на Джени, за да приберат трупа. Представи си как го обвиняват и проклинат.

Нощта беше кошмарна. Робърт полежа около час в леглото си, след това слезе в кухнята и си сипа горещо мляко с уиски, за да може да заспи. Още нямаше полунощ. Беше се облегал на хладилника с чашата в ръка и отпиваше на бавни глътки. Отиде да я остави на мивката и в следващия момент от предната част на къщата се чу трясък. Робърт се хвърли на пода. За момент остана неподвижен, с

широко отворени очи. Беше сигурен, че това, което чу, бе изстрел, а не фишек или експлозия от ауспук. Вероятно този, който бе стрелял, сега ходеше около къщата и надничаше през някой от прозорците, за да види дали куршумът го е улучил — може би през прозореца на кухнята, който се намираше точно зад него. Без да мърда, Робърт се опита да разбере дали нещо го боли и дали отнякъде не тече кръв. Защо се беше хвърлил на пода? Рефлекс от военната служба?

Отвън не се чуваше нищо.

Робърт се изправи бавно — в ярко осветената кухня с нейните два прозореца фигурата му беше като мишена — и щракна ключа на осветлението до вратата. Влезе в тъмния хол. Горе в спалнята не светеше. Освен мрак от прозорците друго не се виждаше, тъй като светлината от уличните лампи не достигаше до къщата му. Робърт отиде до предния прозорец вдясно от вратата, откъдето предполагаше, че се е стреляло. Погледна към кухнята и видя смътните бели очертания на хладилника. Прозорецът на хола беше вдигнат с около десет сантиметра. Робърт се наведе и погледна навън. Наоколо имаше само тишина и мрак. Черни и кръгли храсти, черните очертания на високо дърво — а може би и тях нямаше да забележи, ако не знаеше, че са там.

Дали беше Грег, питаше се той, или някой от приятелите му? Робърт запали лампата в хола и отиде бавно до масичката, за да си вземе цигара. Може би трябваше да съобщи на полицията, ако наистина бяха стреляли по него. Отиде в кухнята и потърси следа от куршум. По предната част на хладилника не се виждаше нищо. Робърт разгледа стената от двете му страни. После — стената на хола откъм кухнята. Нищо. Вдигна телефона, обади се на полицията в Ритърсвил и съобщи за случилото се. Човекът отсреща беше просто отегчен. Попита го дали е намерил следа от куршум, след това дали е сигурен, че е било пистолетен изстрел. Робърт каза, че е сигурен.

Служителят каза, че ще изпрати човек при него.

Беше повече, отколкото Робърт очакваше.

След около час дойдоха двама полицаи. Попитаха го в колко часа е чул изстрела — Робърт смяташе, че е било около дванадесет — и откъде. Робърт не беше пипал леко отворения прозорец. Но не можаха да открият следа от куршума. Беше логично да е ударил хладилника или стената зад него, но нямаше никаква следа.

— Когато навън е тихо, една експлозия в ауспуха може да ви се стори като изстрел — каза един от полицаите.

Робърт кимна. След като те не можеха да се досетят сами, нямаше смисъл да им казва, че според него е стрелял Грег. Полицаите очевидно знаеха за него. Когато пристигнаха, единият от тях каза: „Вие сте Форестър, който се е познавал с мис Тийролф.“ Липенхолц беше човекът, който щеше да направи връзка между Грег и изстрела. Може би. Тия двамата му се струваха най-обикновени ченгета, изпратени на адрес, защото някой се е оплакал от странни шумове.

— Знаете ли дали Липенхолц е дежурен утре? — попита Робърт.

— Липи ли? — Единият полицай погледна колегата си.

— Май да. От девет. Или от осем.

Тръгнаха си.

Робърт си легна, вече му беше все едно дали ще заспи, или не. Много малко беше останало от нощта.

На следващия ден разгледа кухнята на дневна светлина с чаша кафе в ръка. Издърпа купата за салата няколко сантиметра напред към средата на хладилника. И тогава го видя — куршумът се беше забил по цялата си дължина в тъмното дърво. Вероятно от удара купата беше излетяла до стената и Робърт си спомни как предната вечер един от полицаите я издърпа, за да огледа стената зад нея, и след това я бутна обратно навътре. Е, намери куршума. Опита се да го извади, но той не искаше да излезе.

Сложи купата на предната седалка до себе си и потегли към Ритърсвил. Един полицай го упъти до полицейското управление. Там Робърт завари някакъв старши полицай, седнал зад бюрото си в помещение с широка врата. Робърт каза името си и го продиктува буква по буква, за да може полицаят да го запише. След това онзи разгледа купата и каза небрежно: „Тридесет и два.“

— Кога ще дойде Липенхолц? — Робърт беше попитал за него още когато пристигна в управлението. Беше осем и половина.

— Не знам — каза полицаят. — Може да дойде след пет минути, може и чак в дванадесет. Излезе по работа.

— Благодаря. — Робърт си тръгна, оставяйки доста преживялата и лъхща на домашен уют купа върху бюрото на старшината. Обектът „А“. Обектът „Б“ можеше да бъде той самият, помисли си Робърт.

Грег сигурно смяташе, че го е уллучил с единствения си изстрел. Робърт се беше хвърлил на пода и остана там неподвижен няколко минути. Грег сигурно е погледнал през прозореца, изчакал е няколко секунди и е избягал. Робърт не чу шум от кола. Може би Грег не беше дошъл с кола. Щеше да му е трудно да си намери кола, освен ако не открадне, а това би било рисковано. Ники би му услужила, разбира се, но Робърт не вярваше, че тя може да постъпи толкова безразсъдно. Нищо чудно, мислеше си Робърт, да е стрелял някой от приятелите на Грег. Чарлс Мичъл от Ритърсвил например. Много по-вероятно обаче беше да е стрелял Грег. Кой друг освен Грег можеше да го мрази толкова, че да поиска да го убие?

Този ден Робърт не беше в състояние да работи и знаеше, че няма да се почувствува по-добре нито утре, нито вдругиден. Докато пътуваше от Ритърсвил до Лангли, реши, че трябва да говори с Джафи още тази сутрин и да му каже, че според него ще е най-добре да напусне. Ще изпрати официално писмо. Ще прати писмо и на мистър Гънароут от „Аробрит“ във Филадельфия, за да му се извини и да подаде оставката си. Робърт предполагаше, че след всичко това хората ще започнат да си мислят, че се е оттеглил, защото се е почувствувал виновен. И по-добре. Наоми Тесър сигурно вече е успяла да съобщи поне на десетина души, че Робърт се е запознал с Джени Тийролф, като е дебнел около къщата ѝ, а тези десетина души щяха да го разкажат на много, много други. За Робърт тази история беше станала безкрайно скучна, но за хората щеше да е нещо ново и безкрайно интересно. Тя или щеше да потвърди онова, което вече бяха подочули, или пък да ги поразии като гръм от ясно небе — при всички случаи обаче нямаше да има съмнение в истинността ѝ, тъй като самият Робърт Форестър си беше признал.

Пристигна в завода с десет или петнадесет минути закъснение и когато влезе, всички бяха заели местата си по масите. Много от колегите му вдигнаха глава и Робърт поздрави някои с „Добро утро“ или „Здрасти“. Не го измъчваше неловкото чувство, с което бе влязъл вчера сутринта и всички сутрини от миналия вторник насам. Видя как Джак Нилсън става от масата си и се приближава към него. Робърт си свали палтото, взе го в ръка и се запъти към гардероба си.

Джак го погледна разтревожено. Направи му знак да отидат в задния коридор.

Робърт поклати глава.

— Искам да говоря с Джафи — каза Робърт тихо, когато Джак дойде при него. Никой не вдигна глава от масите около тях. — Защо ли си заключвам палтото?

— Кажу ми, че искаш отпуск до края на седмицата — посъветва го Джак. — Всеки би те разбрал, за бога.

Робърт кимна. Отново се обърна към масата си и към кабинета на Джафи.

— Боб! — Джак отново беше дошъл при него. — Струва ми се, че преди няколко минути видях едно цивилно ченге — каза той шепнешком. — Говореше с Джафи във фойето. Не съм сигурен, но... — Джак млъкна.

— Да, благодаря ти. — Изведнъж му призля. Остави палтото си на облегалото на стола.

— Какво ти е? Добре ли си? — попита Джак.

— Да — отговори Робърт.

Около тях започнаха да вдигат глави.

— Ако излизаш в отпуск от днес, ела да прием по едно кафе или нещо друго в „Хангара“.

— Разбира се — съгласи се Робърт, махна с ръка и се запъти към кабинета на Джафи. Хвърли поглед към фойето и през стъклото видя как Липенхолц, в светлосив костюм и с шапка, излиза от асансьора. Липенхолц също го видя и кимна рязко с глава за поздрав. После спря, очевидно го чакаше. Робърт отвори стъклената врата в дъното на приемната.

— Ето ви и вас — каза Липенхолц. — Все още на работа, а?

— С мен ли искахте да се видите? — попита го Робърт.

— Да, ще седнете ли? — Посочи му зеленото канапе близо до асансьорите, на което можеха да седнат само двама души.

Не му се седеше, но седна машинално.

— Чух за изстрелите — каза Липенхолц. — Май не сте ранен? — Пушеше цигара.

— Не съм. Тази сутрин намерих куршума. Калибър тридесет и две. Може би сте чули?

— Не съм.

Робърт му разказа къде го е намерил и че е занесъл купетата в Ритърсвил. Липенхолц слушаше с интерес, но това, което чу, изглежда, не му направи особено впечатление.

— Знаете ли дали Уинкуп има разрешително за оръжие? — попита Робърт. — Не че не би могъл да си намери пистолет без разрешително, но все пак...

В продължение на няколко секунди Липенхолц изучаваше мълчаливо лицето на Робърт.

— Не, няма разрешително. Помня това от една проверка, която извършихме по друг повод. Сигурно смятате, че Уинкуп е стрелял срещу вас?

— Подозирам го силно.

— Искам да ви кажа, мистър Форестър, че снощи се натъкнахме на нещо, което е не по-малки интересно. Тялото на Уинкуп е било изхвърлено точно над Трентън. Или поне това, което според нас е тялото на Уинкуп. Огледът още не е приключил. — Липенхолц го погледна и разтри с показалец сипаничавата си брадичка. — Та при тези обстоятелства не смятате ли, че срещу вас може да е стрелял някой друг? Например някой от буйните приятели на Уинкуп?

— Какви доказателства имате, че тялото е на Уинкуп? — попита Робърт.

— Засега никакви, но ръстът е същият — метър и осемдесет и шест. Няма дрехи, с изключение на един колан с обикновена катарама без инициали и част от панталон. Няма коса, това е най-лошото. Според специалиста тялото е престояло във водата между десет дена и две седмици. И се е удряло в много скали, разбира се. Има счупване на черепа. Не е изключено главата да се е блъснала в скала, но прилича повече на удар с тъп предмет или пък с камък. Как ви се струва това, а? Открили са го снощи към осем часа. Някакъв човек си завързвал лодката и го намерил на вълнолома.

Робърт сви рамене.

— Как да ми се струва? Според мен не е Уинкуп. Вие самият казахте, че нямате доказателства.

— Вярно е, но има две важни обстоятелства. Няма сведения в района да е изчезнал човек със същия ръст. Освен това, изглежда, че този човек е бил убит.

Тази сутрин на Робърт му беше изключително лесно да запази спокойствие.

— Но трябва да се установят и други неща, нали така? Например възрастта. Не могат ли да я определят по костите? А и очите му — какъв цвят са те?

— Не говорете за очи! — каза Липенхолц.

Робърт се изправи притеснен. Трупът сигурно представлява ужасна гледка, помисли си той.

— Къде отивате?

Робърт запали цигара, без да отговори.

— Не смяташе ли и приятелката ви, че вие сте убили Уинкуп, мистър Форестър? Не беше ли това причината да се самоубие и да напише, че за нея символизирате смъртта?

Робърт се намръщи.

— Какво искате да кажете с това „не смяташе ли и приятелката ви“?

— Питам ви дали не го е подозирала, дали не е била убедена?

Робърт отиде до чешмата, сипа си вода в картонена чашка, отпи една глътка и хвърли чашата в кошчето.

— Не знам. Но знам, че приятелите й са й втълпявали подобни мисли. Някои от тях. Но това не е най-важното, нали така? По-важно е дали трупът е на Уинкуп, или не.

Липенхолц само го погледна, тънките му устни се разтеглиха в нещо като усмивка.

— И докато вие се опитвате да разберете, мен може и да ме застрелят. Може би още тази вечер.

— Ааа... съмнявам се, мистър Форестър.

Робърт изпита желание да го удари.

— Винаги съм смятал, че полицията търси виновния. Не се хващайте за мен просто защото съм ви подръка.

— Мистър Форестър, може би ще сторим именно това.

Робърт хвърли цигарата си в сандъчето с пясък и сви рамене.

— Всъщност в затвора може би ще съм на по-сигурно място, отколкото в собствения си дом. — Но си представи как и последният лекар заключава, че трупът е на Уинкуп, може би още днес. И тогава? Колко години дават за непредумишлено убийство? Или ще решат, че е било предумишлено?

— Искате ли да отидете в затвора, мистър Форестър?

— Не. — Робърт пхна ръце в задните джобове на панталона си. — Странен начин на процедиране. Винаги ли питате заподозрените дали искат да отидат в затвора?

— Не, невинаги. Защо не дойдете да видите трупа? Бихме искали да го видите.

— Добре, разбира се — каза Робърт също толкова безгрижно. — Само една минутка да си взема палтото. — Робърт се върна в чертожната, мина покрай масата си, след това трябваше отново да се върне, защото палтото му беше на стола, а не в гардероба. Джак го погледна въпросително, Робърт поклати глава и махна отрицателно с пръст. Отиде право при Липенхолц.

Докато чакаха асансьора, Липенхолц го оглеждаше от горе до долу.

— Защо пък с тренчкот? Навън не вали — каза Липенхолц, — вижте какво слънце грее.

— Харесва ми — отговори му Робърт. Липенхолц изглеждаше толкова щастлив, забеляза Робърт, сякаш беше разрешил случая.

Отидоха до Ритърсвил с черната служебна кола на Липенхолц. Липенхолц каза, че нямам нищо против да го върне след това в завода или пък да помоли някой от полицаите да го закара.

— Видяхте ли се с родителите на мис Тийролф? — попита го Липенхолц по пътя.

— Не.

— Не се ли опитахте да се свържете с тях?

— Не — отговори Робърт. — Не ги познавам — добави той.

— Симпатични хора.

Робърт въздъхна — чувствуваше се ядосан и нещастен.

Когато пристигнаха в Ритърсвил, Липенхолц остави колата на паркинга до участъка и влязоха вътре заедно. Липенхолц отпрати с пръст побелелия полицай, който искаше да ги придружи, и направи знак на Робърт да го последва надолу по дървените стъпала в дъното на помещението. Металните маси бяха шест, но само върху една от тях имаше труп, покрит със сиво-бял чаршаф. Полицаят в ъгъла четеше списание и не им обърна никакво внимание.

— Ето го — каза Липенхолц, повдигна единия край на чаршафа и го дръпна назад.

Робърт се беше подготвил, но онова, което видя, го накара да отстъпи назад. Дори и долната челюст я нямаше. Виждаха се оголените кости на черепа и на раменете. По скелета висяха парчета бяла безкръвна плът. Трупът изглеждаше стар — стар на години.

— Зъбите — каза Робърт. — Останали са няколко зъба в...

Липенхолц го погледна ведро.

— Да, опитваме се да се свържем със зъболекаря на Уинкуп. За съжаление той е отишъл на гости у роднини в Юта. И което е още по-лошо, тръгнали на лов или нещо подобно. — Липенхолц го погледна, сякаш този факт го бе развеселил. Продължаваше да държи чаршафа дръпнат назад, за да може Робърт да вижда добре трупа.

Робърт му направи знак да го покрие.

— Колкото и да го гледам, нищо не мога да кажа.

— Виждате ми се преbledнял, мистър Форестър.

На Робърт му се искаше да повърне. Обърна се и тръгна към вратата, вдигна глава, но така миризмата в помещението стана още по-осезаема. Робърт нарочно вървеше бавно, без да бърза, и Липенхолц стигна до вратата пръв.

— Благодаря ти, Чарли! — обърна се Липенхолц към човека зад списанието и онзи изсумтя нещо в отговор.

— Колко време смятате, че ще ви бъде нужно, за да се свържете със зъболекаря? — попита Робърт.

— Не знам.

— Картоните му не са ли тук? Не може ли някой друг да ги вземе?

— Зъболекарят на Уинкуп не е известен специалист. Кабинетът му в Хъмбърт Корнърс е заключен.

— Съобщихте ли му, че случаят е спешен?

— Дори не сме се свързали с него в Юта. Само с роднините му. Той е заминал някъде.

— Как му е името?

— Макуин — отговори Липенхолц. — Томас или Тиодор. — Не снемаше поглед от Робърт. — Какво мислите за трупа? Метър и осемдесет и шест, стройно телосложение...

Робърт само го погледна; чувствуваше, че краката му едва го държат и че не е в състояние дори да се замисли върху въпроса. Липенхолц излезе да го изпрати, но се спря на края на каменните стъпала с един полицаи и Робърт заобиколи към паркинга, където набързо се освободи от няколкото глътки кафе, които бе изпил тази сутрин. Беше запалил цигара, когато Липенхолц се появи усмихнат.

— Господинът ще ви закара обратно в Лангли — каза Липенхолц и посочи с жест едрият полицаи до себе си. Сниши глас и каза: — Имах

няколко въпроса към вас, мистър Форестър, но така като ви гледам, не сте във форма тази сутрин.

— Какви въпроси? — попита Робърт.

— Е, нека изчакаме заключението на зъболекаря.

Робърт каза:

— Дали ще можете да изпратите охрана довечера... да кажем, един полицаи, който да стои в колата си пред къщата ми?

— Охрана?! — Липенхолц се усмихна още по-широко.

— Преди няколко минути ме попитахте дали искам да отида в затвора. Мисля, че ще е по-лесно и по-евтино да изпратите един човек.

Липенхолц се колебаеше, усмихваше се и очевидно се мъчеше да измисли нещо остроумно.

— Аз нямам оръжие, а този, който се опитва да ме застреля, има — каза Робърт.

— Хайде, хайде, не пресилвате ли малко...

— Вие не сте шефът на полицията тук, нали, господин Липенхолц? — Робърт усети как по челото му избива студена пот.

Усмивката изчезна от лицето на Липенхолц. Светлите му вежди се смъкнаха и образуваха напрегната хоризонтална линия.

— Вие не сте този, който...

— Вие, изглежда, не вярвате, че Уинкуп иска да ме убие, просто защото не искате да го повярвате. Може би защото Уинкуп няма разрешително за оръжие? — Робърт се изсмя.

Едрият полицаи до Липенхолц започна да ръмжи като куче, което само чака знак от господаря си.

Липенхолц вирна сипаничавата си брадичка.

— Слушайте, мистър Форестър, с такива приказки само ще си докарате още по-големи неприятности до главата. Какво си въобразявате? Направихте сума бъркотии. Заслужавате да бъдете арестуван за хулиганство, знаете ли това? И както е тръгнало, ще бъдете арестуван за убийство. А вие стоите тук и...

— Стоя, да! И какво от това?

Липенхолц направи гримаса и погледна към едрият полицаи до себе си.

— Добре, ще изпратим човек. По кое време да дойде?

— Няма значение. Колкото по-рано, толкова по-добре.

— Добре — каза Липенхолц със самодоволна усмивка, сякаш изпълняваше някакъв каприз.

— Мога ли да разчитам, че ще има човек? Поне тази нощ?

— Да — отговори Липенхолц.

Робърт не беше сигурен, че може да му вярва.

— Закарайте го обратно в Лангли — обърна се Липенхолц към полицаия.

Полицаят хвана Робърт за ръката, но Робърт я издърпа грубо. Тогава полицаят му посочи една черна кола и Робърт го последва. Липенхолц се върна в участъка. Може би отива да се порадва на трупа, помисли си Робърт.

Докато пътуваха към Лангли, полицаят мълчеше с каменно изражение. Робърт се поуспокои. Това бе първият му контакт с полицията, с грубостта на полицията; беше чувал за толкова много случаи на грубо отношение и поведение от страна на полицията, че нямаше защо да се притеснява. Често се случваше да се държат по същия начин и онези от пътната полиция, само че поводите, за които те се захващаха, бяха много по-незначителни. Радваше се, че най-сетне им се беше изрепчил. И го бе направил може би защото знаеше, че няма какво повече да губи.

— Къде искате да отидете? — попита го полицаят, когато влязоха в Лангли.

— Самолетостроителното предприятие — отговори Робърт.

Полицаят спря пред входа на паркинга, Робърт излезе и се запъти право към колата си, влезе в нея и потегли към къщи. Ще се обади на Джек Нилсън по-късно. В момента нямаше желание да разговаря с когото и да било. Багажът му беше почти опакован, с изключение на някои кухненски принадлежности. Куфарите му лежах на пода отворени и почти пълни.

Трябваше да се изнесе след два дни, на тридесет и първи, в неделя, и смяташе да отседне в хотел във Филадельфия. Сега, разбира се, за пътуване и дума не можеше да става, но на тридесет и първи трябваше да се изнесе — така се бяха уговари с хазяина. Впрочем нищо не го спираше да се изнесе още сега, нищо освен надеждата да види Грег, безумната надежда да го хване жив или мъртъв и да го закара в полицията, защото кой би му повярвал, ако каже чисто и просто, че го е видял? За да се поуспокои, си сипа уиски с лед. Хвана

се, че мисли за родителите на Джени. Какво беше казала, че работи баща ѝ? Изпита желание да им напише писмо, да се опита да им обясни — не да оправдае себе си, а да им обясни доколкото може причините за това, което се бе случило. А дали причините ще имат някакво значение за родителите ѝ? Не беше ли смъртта единственото, което имаше значение? Погребението щеше да се състои утре, бяха писали вестниците, в Скрантън.

Стържещ звук откъм предния прозорец го накара да подскочи. Отиде бързо до прозореца и застана от едната му страна. Яркото слънце го накара да зажуми. Отвори очи — малко по-надолу, към пощенската кутия, подтичваше куче на кафяви и бели петна, с муцуна, наведена към земята. Приличаше на коли. Стори му се, че го е виждал и друг път. Робърт отиде до предната врата, отвори я и му подсвирна. Кучето спря и се обърна, пристъпи към Робърт, пак спря и го погледна въпросително. Свирна му още един път, излезе на верандата и се наведе с протегнати напред ръце.

Тогава кучето отпусна главата и корема си надолу, махна с опашка и тръгна бавно към Робърт. Робърт го погали по главата, благодарен за дружелюбността му.

— Добричкият ми той! Гладен ли си? — Ама че въпрос, каза си Робърт. Ребрата на кучето се брояха под дългата козина.

Робърт отиде в кухнята, в хладилника намери остатъци от пържола, но те бяха твърде малко и затова извади кутия смляно говеждо месо. Кучето го чакаше на верандата — не се решаваше да влезе вътре, та Робърт му сложи храната в чиния и я изнесе навън. Кучето се нахвърли върху нея, гръдният му кош се изду. От време на време хвърляше поглед към Робърт — може би подозрителен, може би благодарен. Робърт го гледаше как яде и му се радваше. След това кучето влезе вътре. Цял следобед спа и всеки път, когато Робърт правеше няколко крачки, то се събуждаше, сякаш се страхуваше да не би да го изостави. Робърт забеляза, че е женско.

В пет часа Робърт излезе да вземе вестниците и извика кучето навън, за да не го държи заключено, ако пожелае да се върне при господаря си.

Липенхолц може би беше забранил на сутрешните вестници да публикуват новината за намерения труп, но във вечерните тя фигурираше на първа страница. „Полицията очаква окончателно

потвърждение от зъболекаря на Грегори Уинкуп, д-р Томас Макуин от Хъмбърт Корнърс, който в момента не е в града.“ „Окончателно“ потвърждение, сякаш разполагаха с цял куп факти, че трупът е именно на Грегори Уинкуп.

Кучето го чакаше на верандата и изскимтя, когато Робърт се изкачи по стъпалата. Смяташе да се отбие в някой магазин и да купи кучешка храна, но беше забравил. Нахрани го с няколко сурови яйца и купичка мляко, после свари няколко яйца и за себе си.

Телефонът извъня.

Скоро щеше да падне нощта. Робърт хвърли уморен поглед към трите прозореца в хола, помисли си, че трябва ако не друго, поне да спусне транспарантите, и то веднага, защото не видя нито полицейска охрана, нито полицейска кола, когато излезе за вестниците. Вдигна телефона.

— Обажда се Липенхолц — каза гласът рязко. — Доктор Макуин ще се върне в събота следобед. Реших, че това ви интересува.

— Благодаря ви. Радвам се. — До събота следобед оставаха близо четиридесет и осем часа.

— Вкъщи ли ще си стоите тази вечер?

— Да — отговори Робърт. — Изпратихте ли човек да наблюдава къщата?

— Изпратихме — отговори Липенхолц след известна пауза. — Сигурно ще пристигне всеки момент.

Робърт му благодари и добави сухо:

— Надявам се.

— Пак ще се чуем — каза Липенхолц и затвори телефона.

Робърт спусна транспарантите и запали настолната лампа.

Яйцата вряха. Изключи котлона и ги изяде, застанал прав до мивката. Помисли си дали да не отиде на кино просто за да се махне от къщи. Беше му неприятно, че трябва да го направи, толкова неприятно, че реши да не ходи никъде. Хвърли поглед към прозорците на хола, сетне към кучето, което го гледаше, подпряло глава на земята между лапите си. Сигурно цяла вечер щеше да поглежда към кучето, за да разбере дали е чуло нещо.

— Ако чуеш, ще излаеш, нали? — Наведе се и погали мършавия гръб.

Учудваше се, че любопитството не бе накарало Джак Нилсън или Тесърови да му се обадят. Да не би новината за намерения труп да е била за тях последната капка, от която чашата е преляла? Може би смятаха, че вече е в затвора? Тази вечер вестниците, спомни си Робърт, дори не бяха споменали името му. Съобщенията бяха от около десетина реда и в тях се говореше предимно за трупа — къде е бил намерен и от кого.

Робърт звънна на Нилсънови. Обади се Бети: Беше любезна и загрижена, защото Джак ѝ казал, че Робърт изглеждаше зле тази сутрин. Робърт я увери, че се чувства добре. След това се обади Джак.

— Радвам се, че си вкъщи — каза Джак. — Когато прочетох в пет часа вестниците — за този труп, — се чудех къде ли си.

— В затвора може би ще бъда на по-сигурно място, както казах тази сутрин на моя приятел Липенхолц — онзи цивилния, нали го видя? Заведе ме да видя трупа тази сутрин и после... — Робърт млъкна.

— Какво казват? Наистина ли е Уинкуп?

— Според мен не е. — Робърт му разказа за изстрела предишната нощ. — Аз мисля, че стреля Уинкуп — каза Робърт уморено, — и затова не вярвам трупа да е неговият.

— Ясно. Във вестника не съобщавах за изстрела. Нищо чудно, че беше толкова преbledнял тази сутрин.

Говориха десетина минути, но това му струваше толкова усилия, че след като затвори телефона, се строполи в креслото. Засмя се горчиво — Бети не бе успяла да прикрие недоверчивостта си. Не беше споменала нищо за трупа. Беше се ограничила с няколко, както забеляза, банални фрази, чиято цел бе да запълнят паузите в разговора. Когато Джак му предложи настойчиво да отиде да спи у тях, му се стори — макар да не бе сигурен, — че чу Бети да казва: „А, не!“ Робърт благодари на Джак и отклони поканата му да прекара нощта на сигурно място.

Телефонът звънна.

Обаждаше се Питър Камбъл от Ню Йорк.

— Слава богу, че те намерих — каза Питър. — Какво става при теб?

Разпита го, разбира се, за повече подробности около трупа и Робърт му разказа колко отвратителен е бил и че развързката се очаква

в събота, когато зъболекарят на Уинкуп ще се върне в града.

— Все още има едно обстоятелство в моя полза — каза Робърт.

— Кое е то?

— Нещо, което може да ме спаси от обвинение в непредумишлено убийство, а именно, че Уинкуп стреля по мен. Но първо трябва да го хванат и да установят, че оръжието, с което са стреляли по мен, е негово притежание. А те не се престарават да го търсят. — Разказа на Питър за куршума в купата за салата. С Питър можеше да се шегува за случилото се.

— Боб, защо не ни дойдеш на гости за няколко дни?

— Благодаря ти за поканата, но ми забраниха да напускам града.

— Какво? — Питър не можеше да повярва на ушите си.

— Положението е доста тежко. Радвам се, че не си го разбрал от нюйоркските вестници. Не мисли, че не би ми било приятно да съм в Ню Йорк с теб. Как е Една?

Поговори и с Една Камбъл. Много тактично тя го попита дали е бил влюбен в момичето, което се е самоубило.

— Не знам — каза Робърт. — Държах на нея, но любов... не знам.

След като затвори телефона, Робърт осъзна, че Питър и Една не бяха споменали нищо за надничането през прозорците на Джени. А и не бяха внимавали да не изтърват някоя дума, помисли си Робърт, бяха прекалено близки приятели, за да направят такова нещо. Очевидно за тях тази история не бе толкова важна, че да си заслужава да я споменават. Това вече бе нещо.

Към девет и половина Робърт се събуди потен след кратък сън. Беше легнал на червеното канапе. Беше сънувал нещо неприятно, но не можеше да си спомни какво. Кучето си спеше на същото място на пода. Настолната лампа светеше. Прозорецът, през който бе влязъл куршумът, стоеше отворен, но транспарантите бяха спуснати. Дали да затвори прозореца? Остави го така.

Отиде до пишещата машина и прочете писмото до родителите на Джени, което беше започнал.

29.05.19...

Уважаеми мистър и мисис Тийролф,

Пиша ви, за да ви разкажа някои факти, някои случки, с които не съм сигурен, че сте запознати, тъй като не знам какво и колко сте чули от Джени. Започвам с последните събития: миналия понеделник вечерта тя дойде у нас, за да ми каже, че не искала да ме вижда повече. Не се бяхме карали. Тя не беше...

Затвори очи. Писмото му прозвуча банално, студено, малко като хленч.

Телефонът изпищя и Робърт усети как по гърба му, а след това и по раменете премина болезнен шок. Може би пак беше Ники. Беше му се обадила няколко минути след Камбълони. „А сега знаеш ли къде е Грег? — беше го попитала тя. — Той е мъртъв, мъртъв.“ За да я прекъсне и да я накара да млъкне, той повиши глас и поиска да говори с Ралф. Но Ралф, каза тя, бил излязъл на разходка и щял да се прибере много, много късно. Робърт постоя втренчен в звънящия телефон в продължение на няколко секунди, но накрая грабна слушалката.

— Провинция. Търсят ви от Чикаго... Говорете.

— Мамо, ти ли си? — попита той.

— Аз съм, Боб. Как си, момчето ми?

— Добре съм, мамо. Аз...

Кучето скочи и изръмжа срещу прозореца и Робърт видя как транспарантите се повдигат.

— Извинявай, мамо, трябва да... — Чу се трясък и нещо го парна по лявата ръка.

Пусна слушалката и блъсна настолната лампа на пода. Тя изтрополи и в същия момент се чу още един изстрел. След това още един и кучето изквича.

Още два изстрела.

Робърт лежеше неподвижно в тъмнината. Кучето виеше. Изведнъж Робърт скочи бързо и отиде до прозореца, повдигна транспарантите, зад които нямаше нищо освен пълен мрак. Изтича в кухнята, намери опипом фенерчето върху плота, бутна го на пода, вдигна го и се върна при прозореца. Освети бързо пространството отпред, след това по-бавно и погледна навсякъде, докдето стигаше светлината на фенерчето, но не видя нищо да се движи. Изгаси

лампата, хвана фенерчето като тояга и излезе на верандата, движейки се наперено и шумно, скочи от верандата и отиде зад храсталаците до оградата. Хвърли поглед към пътя, където нямаше дълбоки канавки, но човек можеше да се скрие, ако легнеше изпънат встрани. Изведнъж усети, че от лявата му ръка тече кръв, и то доста силно. В далечината вляво по посока към Лангли видя червените светлини на кола. Може би на Грег? Имаше ли смисъл да я проследи? След три секунди се изгуби от погледа му. Безсмислено беше да се опитва да я открие.

Върна се в къщата и запали лампата в хола. Тогава видя кучето. Лежеше на една страна, главата му беше обърната към прозореца и между ребрата се виждаше малка рана. Беше мъртво.

Вдигна слушалката и веднага я остави, загледан безизразно в телефона. Осъзна, че не помни номера на полицията в Ритърсвил. После пак вдигна слушалката.

Поиска от телефонистката да го свърже с полицията.

— Кой отдел търсите? Всички отдели са записани в указателя.

— Не ми се търси в указателя — каза Робърт. — Трябва ми управлението. — Докато чакаше, се загледа без интерес в разцепения ъгъл на писалището и в счупеното стъкло на картината, увиснала накриво на стената пред него.

— Ало? — каза Робърт. — Обажда се Робърт Форестър. Искам да ви съобщя...

Чу как някой силно почука.

Вратата беше откряната. Влезе висок посивял мъж в работни дрехи, с полуотворена от удивление уста. Беше Колби, неговият съсед.

— Знам, знам, изстрелите. Тъкмо се обаждам на полицията — смутолеви Робърт, сякаш беше пиян.

Мъжът гледаше кучето — беше се навел намръщен над него.

— Но това е кучето на Хъксмайер — каза сърдито той. Дрезгавият мъжки глас от другата страна на линията не млъкваше:

— Ало? Говорете! Кой сте вие?

— Искам да ви съобщя, че преди малко стреляха по мен. Обажда се Робърт Форестър — каза Робърт и пусна слушалката. Опита се да се изправи, но припадна.

21

Около него се чуваше какофония от гласове и трополене на крака. Робърт дочуваше думи, свистящи като куршуми, откъслечни думи, които се сливаха в монотонно бръмчене: „... пияница... изстрели!... пет бяха... не е тукашен, но защо трябваше... горкото куче... Не ни трябват такива!... Няма ли да млъкнете? Ще направите по-добре, ако... В съзнание ли сте? Полежете така още малко.“

Последният глас беше тих и идваше отблизо.

Робърт се повдигна, подпирайки се на лакът, но политна и щеше да падне от канапето, ако някой не го беше хванал за рамото и не го беше бутнал назад. Робърт се намръщи. В стаята се беше събрала цяла тълпа — полицаи, мъже, няколко жени. Едната от тях носеше косата си на плитки и се беше загърнала в тъмно палто, облечено върху нощница, стигаща до земята. Главата му беше повдигната на няколко възглавници. Левият му ръкав беше изрязан и до него седеше лекар, който почистваше ръката му със спирт. Робърт изобщо не чувствуваше ръката си, но острата миризма на спирта му действуваше успокояващо.

— Вземете това — каза лекарят и му подаде мокър тампон — и го подръжете до носа си. Имали сте късмет. Няма счупвания. Не е засегнал костта. — Лекарят беше дребен и усмихнат човек, над ушите и зад лъскавото му плешиво теме висяха няколко посивели кичура. Чевръсто развиваше руло чист бинт.

В този момент Робърт забеляза Липенхолц: той вървеше към него в светлосивия си костюм и със смъкната на темето шапка.

— Посъвзехте ли се вече? Какво се случи?

В стаята настъпи тишина и присъстващите насочиха поглед към Робърт. Лицата им бяха сърдити, обезпокоени, безизразни, някои от тях любопитни. Нито едно не изглеждаше дружелюбно.

— Стреляха — каза Робърт. — През прозореца. Същият прозорец. — Посочи прозореца с очи.

Липенхолц се обърна към прозореца, след това отново към Робърт.

— Колко изстрела?

— Пет или шест. Не съм сигурен. Попитайте охраната.

— Пет — обади се високият, този, който беше дошъл пръв.

Липенхолц се намръщи.

— Охрана имаше. Каза, че отишъл за пет минути да си купи кафе и... този, който е стрелял, се е възползувал от отсъствието му.

Липенхолц излъга, помисли си Робърт, и то заради тълпата.

— Кажете му да си носи термос.

— Ще му кажа — кимна Липенхолц. — Та какво се случи след изстрелите?

Лекарят продължаваше да навива бинт около ръката му.

— Изтичах навън, с фенерче — каза Робърт. — Но не видях нищо освен...

— Освен?

— Видях стопове на кола, но тя беше далече, към Лангли. След това се скриха от погледа ми. Според мен колата не е имала нищо общо с това. Беше твърде далече.

Липенхолц кимна и каза:

— Намерихме няколко куршума — отново тридесет и втори калибър.

Робърт се вгледа по-внимателно в лицата около себе си. Изразът им беше станал враждебен.

— Кучето какво правеше тук? — попита мършавата жена с нощницата и палтото.

— Само дойде — отговори Робърт. — Дадох му малко храна — беше гладно.

— Кучето беше наше и вие нямахте право! — извика жената и пристъпи напред. Заедно с нея пристъпи и един мършав мъж, понисък, и сложи ръка на рамото ѝ.

— Марта! — каза той.

— Не ме интересува! Да доведе кучето ни в тази ужасна къща, за да го убият просто защото стрелят по него! Заслужавате си го! Да, заслужавате си го!

— Недей, Марта, полицията ще...

Около нея обаче някои измърмориха в знак на съгласие, други пък изсумтяха, за да изразят одобрението си. Един от полицаите се обърна назад, изсмя се беззвучно и размени поглед с колегата си.

— Той уби човек, нали? — изкрещя жената, наречена Марта. Въпросът ѝ беше насочен към Липенхолц и когато той не отговори, тя се обърна към тълпата: — Нали?

— Да — обадиха се няколко души тихо и в хор.

— А сега уби и кучето ми, невинното ми куче! Освен това е и долен мръсник, който наднича през чужди прозорци!

— Хм — изсумтя един старец с огромно презрение и се обърна към вратата. Входната врата беше отворена. — Аз какво правя тук? — промърмори той на себе си.

— И аз се питам същото — каза друг и го последва.

— Ще ми платите кучето! — заяви Марта.

— Добре, добре — каза Робърт.

Докторът продължаваше да работи, безучастен към всичко. Дори си тананикаше тихичко. В момента изрязваше краищата на здравите възли, които беше направил в бинта.

— Двадесет и пет долара! — извика Марта и съпругът ѝ измърмори нещо. — *Тридесет* и пет! — каза тя.

— Добре — въздъхна Робърт.

Липенхолц, който говореше с един от полицаите, изведнъж се разсмя високо и тъй като в стаята беше тихо в момента, всички погледи се насочиха към него. Липенхолц забеляза погледите и отново се приближи към Робърт.

— А сега искате ли да отидете в затвора, мистър Форестър?

На Робърт му се дощя да скочи и да изкрещи срещу Липенхолц и всички останали, но желанието му се изпари моментално.

— Не — отговори той.

— Там му е мястото! — обади се един мъжки глас в дъното.

— Точно така! — додаде Марта с кресливия си глас. — Да излъже едно младо момиче и да го накара да се самоубие!

„Господи!“ — въздъхна мислено Робърт. Затвори очи и обърна глава към стената, обзет от пристъп на силна ярост и срам. Гласовете отново забръмчаха: „... съвсем непознат, точно тук ли трябваше да дойде... не беше на повече от двадесет години, че дали и толкова имаше... идваше тук вечерно време. Виждал съм я... Казват, че имал жена в Ню Йорк... Ц-ц-ц!... Защо полицията не си върши работата?... Да убие момичето, че и годеника ѝ — кой знае какво още ще направи, ако не му попречат!“

Робърт се повдигна и застана полуизправен въпреки натиска, който докторът оказваше върху раменете му.

— Искам да направя едно изявление за вас. Проклетите ви приказки хич не ме интересуват. Разбрахте ли? Само се махайте отгук, махайте се, чухте ли? — После изтощен се остави да го накарат да легне.

Никой не се помръдна. Към малкото им общество беше отправено предизвикателство и сега те очевидно бяха готови за групов отпор.

— Виж го ти! Не го интересувало! — изписка една жена.

Докторът се намеси.

— Не се ли наприказвахте тази вечер? Човекът е загубил много кръв...

— Виж ти!

— Нищо чудно, че си е спечелил някой и друг враг.

Докторът се обърна към Липенхолц.

— Господин следовател, моля ви, има ли смисъл това да продължава? Дал съм на ранения успокоително и сега трябва да почива.

Робърт почти се усмихна. Гласът на разума, малкият глас на разума беше проговорил. Сам срещу тринадесет или четирнадесет, или може би двадесет души. Подпрян на възглавници, Робърт премигна няколко пъти, за да му се избистрят образите. Липенхолц вървеше срещу него. Робърт никога не го бе виждал да се отдалечава, а само да върви срещу него.

— Майка ви се обади преди няколко минути — каза му Липенхолц. — Пак ще ви се обади или пък вие ѝ се обадете. Това трябваше да ви предам. Казах ѝ, че са ви ранили в рамото.

Робърт се усмихна едва-едва.

— Ранили в рамото — повтори той.

Липенхолц погледна доктора и сви рамене.

— Дадох му силна доза — каза докторът. — Защо не ги накарате да си тръгнат?

— И се усмихва! Вижте го! — чу се гласът на Марта.

Робърт затвори очи — беше му все едно. До ушите му достигаха гласовете на Липенхолц и доктора и по тона им долавяше, че спорят — говореха за болница, загуба на кръв, артерия.

— ... понеже е сам тук — казваше докторът. — Аз съм лекар и...
— Добре, добре — каза гласът на Липенхолц. — Ей, Пийт... Ето тръгват си. Вижте!

Чу се тътрене на крака, последни подмятания — или поне така се стори на Робърт, — които той не направи усилие да чуе. Хлопването на вратата и последвалата тишина го накараха да отвори очи. Дребният доктор с тъмния костюм се върна при него. Празната къща беше утихнала.

— Искате ли да си облечете пижамата, или ще останете така? — попита го докторът.

— Ще се оправя — каза Робърт и понечи да стане.

— Недейте става — опита се да го убеди докторът.

— Трябва да се обадя на майка си. Ще чака.

— Да, разбира се. Искате ли да набера номера?

— Ако няма да ви затрудни. Но не си го спомням. Записан е в онова синьото тефтерче на масата. — Робърт гледеше как докторът го търси, как погледна в чекмеджето на масата и накрая каза: „Ето го!“ — и го вдигна от пода, където лежеше наполовина скрито под фотьойла.

— На Форестър ли да го търся?

— Не, на Каръл. Мисис Филип или Хелън Каръл, не си спомням точно. — Робърт отново се отпусна върху възглавниците и затвори очи, заслушан в това, което докторът казваше по телефона.

— Не, не е за сметка на отсрещната страна... Да, точно така. — Гласът на доктора беше ясен и чист. — Мисис Каръл? Един момент, ако обичате. — Докторът сложи телефона на един стол, премести стола до Робърт и му подаде слушалката.

— Здравей, мамо — каза Робърт. — Не, не, добре съм... Напълно. — Робърт я успокои, че не е ранен тежко. — Според мен Уинкуп. Кой друг?

Гласът ѝ беше вълшебен. Добър, енергичен и вълшебен. Утре сутринта заминавали с Фил за Албукърк, със самолет. Настояваше и Робърт да отиде с тях, за да си почине.

— Мамо, ти, изглежда, не разбираш колко сериозно е положението ми — каза Робърт. — Едва ли ще ми разрешат да напусна щата. Искат да ме пратят в затвора.

— Знам, Боб, и ние четем вестници, но... те нямат никакви доказателства. Фил казва, че полицията трябва да има доказателства.

Даже и аз знам това.

— Права си, мамо. По мен е стрелял Уинкуп, а той е два пъти по-жив, отколкото съм аз, особено тази вечер. — Робърт се усмихна, чувствуваше се толкова щастлив, сякаш докторът му бе сложил райски газ.

Докторът пушеше цигара и бе наклонил главата си на една страна, за да прочете заглавията на малкото останали книги върху лавицата вляво от камината.

— Да, мамо, да — каза Робърт. — Много добър лекар. Добре се грижат за мен. — Той се засмя. — Извинявай, но ми сложи успокоително и затова гласът ми е малко странен. Иначе съм добре. Не се притеснявай, добре съм.

— Но няма ли да дойдеш с нас? — попита го тя за трети път. — Хайде ела! На ранчото.

Робърт смръщи замислено лице.

— Добре, защо не? — каза той.

— Тръгни утре. Веднага щом можеш. Мислиш ли, че утре ще се чувствуваш по-добре? Чуваш ли ме, Боб?

— Аз и сега съм добре — каза Робърт.

— Ще ни се обадиш ли пак, за да знаем с кой самолет да те чакаме?

— Да, мамо.

— Сега си легни да спиш, Боби. Ще ти се обадя утре сутринта. Към десет. Удобно ли ще ти бъде?

— Да. Лека нощ, мамо. — Затвори телефона, после си спомни, че Фил искал да говори с него, и се намръщи. Е, не беше толкова важно. Отпусна се бавно върху възглавниците. През полуотворените си клепачи видя как докторът обърна гръб на книгите и тръгна към него леко усмихнат. Предполагаше, че идва, за да се сбогуват.

— Много ви благодаря — каза Робърт. — Ако ми кажете колко е сметката, мога да ви платя веднага.

Докторът поклати глава. Беше прехапал горната си устна и очите му бяха насълзени. Робърт се намръщи и за момент си помисли, че може би сънува.

— Не, не, няма никаква сметка — каза докторът. — Нали нямате нищо против да остана тук? Предпочитам да остана при вас, вместо да

се прибера. Ще почета, докато заспите. Всъщност човек във вашето състояние не бива да остава сам.

Робърт се понадигна от възглавниците, все още намръщен. Докторът сякаш се бе превърнал в друг човек, само на външен вид бе останал същият — дребен, закръглен и плешив.

Докторът застана в профил към Робърт, с лице срещу камината.

— Съвсем наскоро загубих жена си. Преди десет дни. Джулия. Почина от пневмония. Най-обикновена пневмония. Всъщност ние си мислим, че е обикновена, когато човек е иначе здрав. Но сърцето и...

— Докторът отново се обърна към него. — Очите ви се затварят, а аз съм се разбърбил.

— Не спя.

— А трябва да заспите. — Докторът въздъхна. — Един лекар не би трябвало да обръща голямо внимание на смъртта, но...

Робърт го слушаше и полагаше огромни усилия да остане буден.

— Мога ли да ви попитам как се казвате, докторе?

— Нот — отговори докторът. — Албърт Нот. Така като гледам, и двамата сме в тежко положение. За вашите неприятности прочетох във вестниците. Знам за подозренията, че сте убили Уинкуп. Преди известно време той идва при мен, за да му разрежа един цирей. Това не е ли съвпадение? Цирей на врата. Не ми е работа да обсъждам пациентите си. — Стоеше неподвижен — дребна и тъмна фигура.

Робърт имаше чувството, че докторът виси безтегловен във въздуха.

— След малко няма да чувате какво говоря, а и то няма никакво значение — каза доктор Нот, извърнал поглед от Робърт. — Обичах жена си, а тя почина. Това е, с две думи.

Настъпи дълга пауза, толкова дълга, че Робърт се уплаши да не заспи. Не искаше да заспива.

— Чувам ви и ви слушам.

— Опитайте се да си починете — нареди му докторът с кроткия си глас.

Робърт се подчини.

Докторът започна да крачи из стаята. Единственият източник на светлина беше лампата с червен абажур върху масичката до фотьойла.

— Да, чух, че Уинкуп бил изчезнал — каза докторът тихо. — И да сте го убили, и да не сте го убили, аз пак щях да бъда при вас.

Странно. По принцип не съм на разположение на полицията, но това не е първият случай, когато ме викат. Техният лекар отсъства, а аз съм в списъка на лекари, към които се обръщат, когато той не може да дойде. Просто така се случи. — Половин минута пауза, в която той отиде до единия край на стаята и се върна, с ръце, пъхнати в джобовете. — Чух ви да казвате, че според вас Уинкуп е стрелял. — Докторът спря и погледна Робърт, сякаш не беше сигурен, че той все още е буден.

На Робърт толкова му се спеше, че не можа да каже нищо.

— Това е логично — кимна докторът и започна отново да крачи из стаята. — Самоубийството на приятелката му го е накарало да ви намрази два пъти по-силно. Наистина ужасно нещо. — Но го каза спокойно или поне тонът му беше спокоен.

— Смятате ли да заминавате утре?

Робърт направи усилие.

— Да, казах й, че ще отида в Албукърк да се видим.

— Не съм сигурен, че утре ще сте в състояние да пътувате.

— Не ми се вярва и полицията да ми разреши. — Робърт натисна леко бинта на лявата си ръка, но не усети нищо.

— Все още е безчувствена от упойката — каза докторът. — Доколкото разбрах, и друг път са хвърчали куршуми?

— Да.

— Ами... според мен най-добре е да се махнете оттук. — Дребничкият доктор разтвори ръце, сякаш нямаше нищо по-просто от това Робърт да се махне. — От полицията не искат да ви осигурят надеждна охрана, не искат да ви пратят в затвора...

Робърт престана да се бори със съня си. Имаше чувството, че полита от висока канара и пада, но не изпитва никакъв страх. В продължение на няколко секунди до гласа му достигаше успокояващият глас на доктора, а след това заглъхна.

— Добро утро — каза докторът усмихнат. Беше застанал прав, по риза, в едно квадратче слънчева светлина близо до канапето. — Добре ли спяхте?

Робърт се огледа. Нямаше му часовника. Лявата му ръка пулсираше.

— Часовникът ви е на масата. Сега е осем и тридесет и пет — каза докторът. — Докато спяхте, на два пъти ви търсиха по телефона. Позволих си да го вдигна. Единия път се обади Вик Макбейн от Ню Йорк. Бил звънял късно снощи и говорил с някакво много невъзпитано ченге. Доста си поприказвахме. Казах му, че съм вашият лекар, че съм останал при вас и че вече сте добре.

— Благодаря ви. — Робърт премигна. Все още му се виеше свят. Видя, че килимът е навит в единия край на стаята, и смътно си спомни, че предишната вечер го беше накапал с кръв, докато се обаждаше на полицията. Робърт понечи да стане, за да се измие.

— Добре е да изпиете чаша кафе, преди да станете — каза дребничкият доктор и отиде в кухнята. — Току-що го сварих. Позволих си да използвам и самообръсначката ви. Надявам се, че нямате нищо против. Мляко или захар?

— Не, благодаря — каза Робърт.

Докторът се върна с кафето.

Робърт се опита да си спомни името му. Нан? Не, Нот. Точно така.

— На два пъти са ме търсили, така ли, доктор Нот?

— Да. Втория път — беше преди няколко минути — се обади Джак... Нелсън, ако не се лъжа. Каза, че ще дойде тази сутрин. Тоест всеки момент.

Докато пиеше кафето, Робърт се загледа в кръглото и излъчващо щастие лице на доктора. Не можеше да разбере неговата веселост, доброто му настроение и доброжелателност. Подобно на топлото слънце, лицето му привличаше отново и отново погледа на Робърт.

— Исках да остана, за да следя по-отблизо състоянието ви — каза доктор Нот, — а и да ви помогна с нещо, ако имате нужда. — Да ви бъда лявата ръка, така да се каже — Засмя се. — Нямам други пациенти до три часа следобед, а и те... — Сви рамене Робърт бавно се разсънваше. Спомни си, че майка му ще му се обади в десет. Ръката не го болеше много силно и той се чудеше дали ще издържи зад волана до Ню Мексико. Днес беше петък. Утре следобед пристигаше зъболекарят и щеше да се произнесе веднага — или поне така се смяташе — върху самоличността на трупа. Изведнъж Робърт си спомни, че нощес бе сънувал брат Смърт. Не беше ли по-различен от друг път? Лицето на брат Смърт нямаше обичайния си ведър и здрав вид. Този път беше зелено. Може би и отвратителният труп се беше появил в съня му положен върху масата, на която седеше брат Смърт. Образът на трупа — тази почти безплътна, безцветна, но все още запазила човешкия си вид маса — беше толкова жив в съзнанието му и занимаваше толкова упорито мислите му, че Робърт не можеше да каже дали действително го беше сънувал, или не.

— Доста говорихте насън — каза доктор Нот и Робърт изпита чувство за вина, което, подобно на физическа болка, разтърси цялото му тяло.

— Предполагам, за смъртта — каза Робърт.

— Да, да, точно така — отговори докторът както винаги с приветлив глас. — Казахте или по-точно попитахте: „Брат Смърт?“ И след това: „Здравейте.“ Гласът ви не звучеше уплашено. Искам да кажа, не приличаше на кошмар. Според мен.

— Да, често сънувам този сън — каза Робърт и го разказа набързо на доктора. — Но смъртта не ме привлича толкова силно, колкото може би ви се е сторило.

— Разбирам. — Докторът закрачи към камината.

Изведнъж Робърт се почувствува неловко, като си спомни прощалната бележка на Джени, която докторът сигурно бе прочел във вестниците. Спомни си също така, че съпругата на доктора бе починала преди десет дни.

Докторът се обърна и го погледна с живите си сини очи.

— Смъртта е съвсем нормално нещо, също както и раждането. Хората не искат да я приемат. По-точно ние не искаме. Не мога да кажа, че египтяните например са имали същото отношение към нея.

— Но за всяко нещо си има време, нали така? — рече Робърт. — А младостта не бива да бъде спохождана от смъртта. Не е чудно, че младите се боят от нея. Виждал съм възрастни хора да я приемат. Това е друго. — Робърт погледна доктора. — Надявам се, че не съм казал нищо за Джени.

— За Джени? Не, мисля, че не. Бях задрямал в креслото. Не мога да кажа, че съм чул всяка дума. Джени е момичето, което се самоуби, нали така?

— Да.

— Момичето на Уинкуп.

Робърт бе станал и сега седеше на канапето.

— Щяхте ли да се ожените за нея?

— Не — отговори Робърт. — За съжаление тя се влюби в мен.

— И вие... вие я отблъснахте?

— Казах й, че... не знам дали някога ще мога да я обикна. И тя... тя се самоуби във вторник вечерта. На няколко пъти ми беше споменала, че смъртта не я плаши. Била преживяла смъртта на малкия си брат, който починал от менингит. Това я разстроило — за известно време, — но се съвзела, защото се научила да приема смъртта. Точно тази дума употребяваше — „приемам“. Плаших се, когато я слушах да говори така. И след това... се самоуби, без да има сериозна причина. Предполагам, че сте го прочели във вестниците. Публикувах бележката, която остави. Пишеше, че за нея съм символизирал смъртта. — Робърт погледна доктора право в очите — беше му интересно да разбере какво си мисли, без да знае всички факти и дребни подробности, макар да е следил историята във вестниците. — Тя беше влюбена в смъртта, така да се каже. Затова и се влюби в мен.

За момент докторът го погледна подозрително, после отново се усмихна.

— Този случай определено е изисквал намесата на психиатър. Искам да кажа, за момичето. Да, четох във вестниците. Още снощи си спомних. Докато пътувахме насам с полицията, си спомних историята. Помислих си: никому няма да е леко, ако изпадне в такова положение. Целта на много самоубийства е да накараш някого да се почувствува гузен и виновен. Може би сте скъсали неочаквано с нея или...

— Не. — Робърт се намръщи. — Първо, нищо не съм й обещавал, между нас нямаше нищо... и все пак имаше. Никога не съм

разбирал това момиче, защото никога не съм допускарал възможността тя да се самоубие. Може би не съм се постарал достатъчно да я разбера, а може би нямаше да успея, дори да се бях опитал. Но всичко това остави у мен ужасното чувство на съжаление, а и на срам, че съм объркарал нещо. Един човешки живот. — Робърт видя как докторът кимна енергично на два пъти и се уплаши, че думите му са останали неразбрани, че не се е изразил достатъчно ясно. Робърт се изправи, за момент се олюля, но успя да остави чашата с чинийката на масичката и отиде в банята както беше по чорапи.

Искаше да вземе душ, но щеше да намокри превръзката, а не биваше да затруднява доктора да прави нова; затова се изтри с една малка кърпа над мивката и се избърсна — набързо и немного внимателно. Чувствуваше се отпаднал.

— Докторе, ще ми дадете ли някакво хапче? — попита той, когато излезе от банята. Отвори единия куфар, за да извади чиста риза. След това всичко около него започна да се разпада на сиви точки. Докторът го беше хванал за дясната ръка и го дърпаше обратно към канапето. — За ободряване — успя да изрече Робърт. — Нищо не ме боли.

— Мога да ви дам хапче, но какъв е смисълът? Трябва да си почивате днес. Имате ли близък човек, който да остане днес при вас?

В ушите на Робърт бучеше толкова силно, че почти не чу какво му каза докторът.

— Никъде няма да ходите днес — каза доктор Нот.

На вратата се почука и докторът отиде да отвори.

— Мистър Нелсън, предполагам каза докторът.

— Нилсън — поправи го Джак. — Приятно ми е. Как е пациентът?

Робърт седеше изправен на края на канапето.

— Благодаря, много съм добре. Искаш ли кафе, Джак?

Джак огледа стаята, преди да отговори, забеляза ъгъла на писалището, отиде към него и го пипна.

— Господи!

— Да, да, пет бяха. Пет куршума — каза доктор Нот и отиде в кухнята.

Джак смръщи черните си вежди.

— Полицията предприе ли нещо този път? Или пак нищо?

— А, не, бяха тук. Дойдоха. И те, и цяла тълпа съседи — каза Робърт.

— Как обичате кафето, мистър Нилсън? — попита докторът.

— С една лъжичка захар — отговори Джак. — Видели ли са някого? Направиха ли нещо?

— Не мога да ти кажа със сигурност, защото загубих съзнание десетина минути след като ме раниха. Когато дойдох в съзнание, къщата беше пълна с хора. — Робърт се засмя. Какво друго да направи, освен да се засмее при вида на дългото, намръщено и озадачено лице на Джак?

Джак взе чашата с кафе от доктора.

— Благодаря ви. Мислиш ли, че е бил Грег?

— Да — отговори Робърт. — Няма ли да седнеш, Джак?

Но Джак, облечен в смачканите си панталони, дебело вълнено сако и ботуши, продължаваше да стои прав с кафето в ръка, от време на време поглеждаше часовника си и по всяка вероятност си мислеше, че след една минута трябва да тръгне обратно за завода.

— Но полицията не може да не е предприела нещо.

— Струва ми се, че мислиш прекалено логично — каза Робърт.

Джак поклати глава.

— Сигурно няма да предприемат нищо, докато не се уверят, че трупът не е на Уинкуп. Така ли е?

— Разпитах Липенхолц за състоянието му — каза доктор Нот. — От неговите думи, дори и от тях, извадих заключението, че трупът е престоял във водата повече от няколко седмици. А Уинкуп е изчезнал след това — не помня точно кога.

Изминали са тринадесет дни, помисли си Робърт, откакто Уинкуп уж е бил бутнат в река Делауер. Джак го гледаше.

— Как ти се стори? Трупът, искам да кажа?

Робърт отпи голяма глътка от горещото кафе, което докторът току-що бе сипал.

— Ами... труп.

— Отивам да изпържа малко яйца — каза докторът и отново се запъти към кухнята.

Джак седна внимателно на канапето близо до Робърт.

— Това значи ли, че в момента не търсят Уинкуп? Извинявай за глупостта ми, но просто нищо не разбирам.

— Ами да, не са се разтърсили — каза Робърт. — И ти съвсем не си глупав, изобщо не се укорявай. Но си напълно прав — не го търсят. Защо да си правят труда?

— А според тях кой е стрелял?

— Това просто не ги интересува — каза Робърт.

От кухнята се чуваше цвъртене на масло в тиган. Докторът се показва на вратата с дървена лъжица в ръка.

— Струва ми се, че мистър Форестър е прав. Не ги интересува. Ще е по-добре, ако се облегнете назад и се отпуснете, мистър Форестър. — Нареди няколко възглавници на стената зад него и Робърт се облегна назад. — Как се чувствувате?

— Добре, но малко особено.

— Снощи загубихте много кръв и затова се чувствувате особено. Трябваше да зашия една артерия — каза докторът весело.

Джак отново погледна часовника си.

— Искаш ли да предам нещо на Джафи, Боб?

— Не, благодаря ти, Джак. Всъщност да, кажи му, че днес няма да дойда на работа. Болен съм. Веднага щом мога, ще си изпратя оставката. Напускам. С мен е свършено. Ето това е.

Джак хвърли поглед към доктора, после отново към Робърт.

— А довечера? Полицията няма ли да...

— Мистър Форестър ще бъде добре дошъл у дома. В Ритърсвил. Там не се случва нищо, освен дето... — докторът потри плешивото си теме — понякога ме вдигат посред нощ, защото някой е получил разстройство. Стар анекдот, но все още е много верен. Ще хапнете ли пържени яйца, мистър Нилсън?

Джак стана.

— Не, благодаря, трябва да тръгвам. Защо не изчакаш с оставката, Боб? Утре зъболекарят ще...

— След онова, което Джафи ми наговори? — попита Робърт.

— Той наговори ли ти нещо?

— Е, не съвсем, но съм убеден, че според него съм виновен, че съм смахнат тип, чието място не е в самолетостроителното предприятие „Лангли“. Това е достатъчно.

— Във Филадельфия няма да работиш за Джафи.

— Нещата са свързани — каза Робърт-. — Дори зъболекарят утре да каже, че трупът не е на Уинкуп, от това Уинкуп няма да се появи и

няма да стане автоматически видно, че не съм го убил, нали така? Погледна доктора, който продължаваше да стои на кухненската врата, и му стана приятно, че той го слуша. — Хубаво е да си кажеш това, дете ти е на душата. Много е хубаво — добави Робърт и отново се отпусна върху възглавниците.

— Но не искам да се предаваш — каза Джак и размърда обувките си в ботуши крака.

Робърт не отговори. Дали наистина се предаваше? Чувствуваше се уязвим като кутийка от тънко стъкло. Какво мога да направя, питаше се той и отговорът, който му идваше наум, беше „нищо“.

— В повечето ситуации човек може да направи нещо — каза той, — но и сегашната просто не виждам какво. Гласът му секна истерично и изведнъж той си спомни за Джени. Негова беше вината, че тя се самоуби. Обичаше го, а той така обърка всичко, че тя се самоуби.

Джак го потупа по рамото. Главата на Робърт беше отпусната надолу, а с дясната ръка бе захлупил лицето си. Джак говореше с доктора и докторът казваше със съвсем естествен глас, че Робърт ще дойде с него в къщата му за ден-два, ако е необходимо. Джак записа името на доктора и телефонния му номер. След това Джак си тръгна и докторът сложи на масичката пред Робърт чиния с пържени яйца и препечен хляб, намазан с масло и мармалад.

След като се нахрани, мислите му се поизясниха. Грег можеше да действа безнаказано до утре следобед, когато зъболекарят щеше да съобщи заключението си — вероятно, че трупът не е на Уинкуп, което може би щеше да накара полицията да положи по-големи усилия за издирването му. С други думи, Грег имаше на разположение и тази вечер. Каква ирония обаче, помисли си Робърт, ако зъболекарят каже, че трупът е на Уинкуп, че запазените кътници в горната челюст принадлежат на Грег! Каква шега с него самия, ако се окаже, че това наистина е трупът на Уинкуп!

— Вече сте по-добре — каза доктор Нот. — Личи ви.

— Много по-добре, благодаря ви. Доктор Нот, не би трябвало да идвам у вас тази вечер, но все пак благодаря ви за поканата.

— Защо не? Според мен не би трябвало да оставате тук, в тази усамотена къща, заобиколен от свадливи съседи. Може би предпочитате да отидете у вашия приятел мистър Нилсън? Той каза, че сте добре дошъл у тях.

Робърт поклати глава.

— Не искам да ходя в ничия къща. Имам чувството, че тази вечер пак ще летят куршуми, и защо трябва някой друг да пострада? Най-логично би било да отида или в болница... или в затвор. Стените на затвора са по-дебели.

— Ха-ха — изкиска се докторът, но усмивката му скоро изчезна. — Наистина ли смятате, че Уинкуп, или който е стрелял по вас, ще посмее още един път? — Кръглото и вирнато нагоре лице на доктора сега изглеждаше абсурдно с възпитаността, разумността, логичността и кротостта, които излъчваше. Очевидно не беше свикнал с куршуми, нито пък се бе сблъсквал с хора като Грег.

Робърт се усмихна.

— Няма какво да го спре. Няма да си правя труда да моля за охрана тази вечер. Едва ли ще има някаква полза.

Доктор Нот наведе поглед към земята, след това го премести върху празните чинии и накрая върху Робърт.

— Но тази къща е последното място, където трябва да прекарате нощта, нали така, след като Уинкуп знае, че сте тук. А Ритърсвил е на около седемнадесет мили. Елате с колата си. Гаражът ми е достатъчно голям за две коли. И двамата ще сме на втория етаж. На първия етаж няма нищо освен хол и кухня. — Той се усмихна, отново уверен. — Няма нужда да ви казвам, че и предната, и задната врата имат здрави брави. Това е една от някогашните солидни и здрави къщи. Строена е през хиляда осемстотин осемдесет и седма година. Наследство от баща ми.

— Много любезно от ваша страна — каза Робърт, — но просто няма нужда. Не е речено, че непременно ще остана тук — не знам дали ще остана, или не, но не искам да ходя там, където други хора могат да...

— Вие, изглежда, не разбирате — прекъсна го докторът. — Аз живея в жилищен квартал, най-стария жилищен квартал на Ритърсвил. Наоколо живеят много хора. Не че е претъпкано, съвсем не — всяка къща си има градина, но не е като... като тук — докторът махна с ръка, — където сте много удобен прицел и е много лесно да се скриеш в горичките или в някоя поляна.

Робърт мълчеше и се чудеше как да отклони поканата, та да не прозвучи като най-обикновен и категоричен отказ.

— Защо не се обадите на майка си? Наближава десет.

Робърт ѝ се обади.

Тя го чакаше. Пак настоя Робърт да отиде с тях в Ню Мексико — искаше да знае кога тръгва. Робърт ѝ обясни, че трябва да остане и в събота — тогава ще пристигне зъболекарят, за да направи оглед на трупа, който според полицията е на Уинкуп.

— Не, мамо, според мен не е, но те държат да проверят. Правят разследване, мамо, извършено е престъпление. — Думата „престъпление“, изречена пред нея, му действа някак успокоително — майка му вярваше толкова силно, че той е абсолютно невинен, по-силно от Джак, от доктора, от него самия. Беше хванал слушалката с дясната си ръка и я държеше до лявото ухо. — Разбира се, мамо, ще ти се обадя в събота или по-добре в неделя, защото тогава ще знам повече... Добре, в неделя преди обяд... Много поздрави на Фил... Дочуване, мамо.

— Как смятахте да пътувате до Ню Мексико? — попита докторът.

— С кола — отговори Робърт машинално и в същия момент се замисли, че майка му ще прочете днешните вестници, ако вече не ги бе прочела. Без съмнение щяха да публикуват враждебните забележки на жители на Лангли, на съседите му, историите за самоубийството, изстрелите и надничането през прозорците — всичко това, събрано в едно цяло, чийто фокус щеше да бъде трупът в моргата на Ритърсвил. Робърт отново се почувствува отпаднал. — Сигурен съм, че в неделя вече ще мога да карам кола. Или пък ще я оставя тук.

— Хм, ако не се преуморявате до неделя — каза докторът, без да сваля поглед от него. — Седнете, мистър Форестър.

Робърт седна.

— Майка ви в Ню Мексико ли живее? — Докторът прибираше четката за зъби и самобръсначката на Робърт от банята.

— Не, живее в Чикаго, но със съпруга си имат вила близо до Албукърк. Нещо като малко ранчо. Когато тях ги няма, там живеят мъж и жена, които се грижат за къщата. — Робърт изпита желание отново да си легне.

— Звучи много приятно. Сигурен съм, че ще се освежите, ако отидете за няколко дни. Вземете това. — Докторът протегна длан.

— Какво е това?

— „Дексамил“. За ободряване, докато стигнем до Ритърсвил. Следобед можете да си почивате.

Няколко минути по-късно Робърт излезе с доктора и го последва с колата си до Ритърсвил.

Къщата, пред която докторът спря, беше наистина солидна и здрава постройка в стар стил. Беше направена сякаш от снежнобяла пяна с изпъкнали еркерни прозорци на първия и втория етаж. Стъклата на прозорците блестяха на слънцето, сякаш бяха току-що измити. В средата на грижливо поддържаната морава растеше плачеща върба, чиито клони леко се полюшваха. Върбата и хортензиите придаваха на къщата по-южняшки и приветлив вид в сравнение с останалите постройки на същата улица. Робърт вкара колата си в другата половина на гаража, който бе в дъното на алеята.

Докторът затвори вратата на гаража.

— Не купих нищо за ядене, защото бях помолил Ана-Луиза да напазарува. Сега ще видим дали го е сторила — каза той и отвори задната врата с един от ключовете на връзката си.

Робърт носеше малък куфар, приготвен с помощта на доктора. Влязоха в голяма правоъгълна кухня с линолеум на черни и бели квадрати и захабена дъска за изцеждане на съдове до мивката. Докторът отвори хладилника, кимна одобрително, погледна в камерата и съобщи, че Ана-Луиза е изпълнила задълженията си.

— Най-напред да ви настаня — каза той и направи на Робърт знак да го последва.

Поведе го през хола, минаха по застлан с килим коридор и се заизкачваха по стълба с масивен излъскан парапет. Всичко в къщата светеше от чистота, но въпреки това се усещаше човешко присъствие и сигурно всяка масичка и столче, всяка картина и украшение, предположи Робърт, са свързани с някаква случка от живота на доктора и жена му, което ги правеше особено скъпи. Робърт само се надяваше, че няма да го настанят в стаята на покойната съпруга или в стаята, където е прекарала болестта си. В този момент докторът отвори една висока врата и каза:

— Това е стаята за гости. — Огледа се. — Да, така като я гледам, става. Трябват й малко цветя, за да е по-уютна, но... — Млъкна, очевидно искаше на Робърт да му хареса и да чуе от него комплимент за хубавата къща.

— Не й трябва нищо повече — каза Робърт. — Прекрасна стая. А и леглото...

Докторът се засмя.

— Пух, колкото и чудно да ви се вижда. Пухено легло. Юрганът е от майката на жена ми. Десенът е имитация на герба на Орегон — вечнозелената махония, известна като *Mahonia aquifolia*.

— Наистина ли?

— Симпатични сини гроздчета, нали? Жена ми много обичаше този юрган, затова го сложи в стаята за гости. Такъв човек беше. Предлагам ви да се настаните удобно и аз няма да ви безпокоя няколко часа. Банята е следващата врата вдясно. — Понечи да излезе. — Между другото няма да е зле да поспите следобед, а от дексамила няма да можете да мигнете. Ще ви донеса слабо успокоително, а вие, ако искате, го вземете, ако искате, недейте, но моят съвет е да си облечете пижамата и да си легнете.

Робърт се усмихна.

— Благодаря ви. Първо бих искал да видя вестниците. Ще слеза да ги взема.

— Не, не, аз ще ви ги донеса. Вие стойте тук. — Докторът излезе.

Робърт се огледа с почти невярващ поглед, след това отвори куфара, за да извади пижамата. Докторът почука на вратата, остави вестниците, които беше купил по пътя, на един платнен стол, махна с ръка и отново излезе. Робърт занесе вестниците до леглото и седна, но потъна толкова дълбоко... Накрая седна на пода. Сред вестниците имаше и „Ню Йорк Таймс“ и Робърт взе най-напред него, за да види доколко подробно са отразили случилото се. Чак на седемнадесета страница откри колонка от около петдесет реда, в която се съобщаваше много съдържано, че полицията в Ритърсвил очаква завръщането на зъболекаря на Уинкуп — д-р Томас Макуин, и че в сряда вечерта неизвестно лице е стреляло срещу Робърт Форестър — с когото Уинкуп се е сбил на 21-ви май — в къщата му близо до Лангли. Ставаше дума, разбира се, за куршума, който удари купата за салатата. Съвсем различно беше положението в „Куриер“ и „Газет“, които излизаха в Ритърсвил и Лангли. Те съобщаваха за петте изстрела от предишната нощ, след които „двадесетина уплашени съседни се втурнали към къщата на Форестър. Самият Форестър бил ранен в

лявата ръка и получил медицинска помощ от доктор Албърт Нот от Ритърсвил. Това е второто нападение срещу Форестър от неизвестно лице или лица, за които се смята, че са приятели на Грегори Уинкуп...“ Нито единият, нито другият вестник допускаше възможността лицето да е самият Уинкуп.

Доктор Нот се върна с чаша вода.

— Какво правите на пода?

Робърт се изправи.

— Реших, че така ще ми е по-удобно да прочета вестниците.

— Ц-ц-ц. — Докторът поклати глава. — Какво да се прави, стара къща. Като се замислиш, няма едно нещо, което да е действително удобно.

Робърт се усмихна и взе от доктора чашата с вода и едно бяло хапче.

— Мисля, че ще го изпия.

— Много добре. Аз ще изляза към три часа. Ако огладнеете, в хладилника има сирене и разни други неща. Ще хапнем нещо по-солидно довечера. — Докторът тръгна към вратата.

— Не искате ли да видите вестниците?

— Да, бих им хвърлил един поглед. Вие свършихте ли с тях?

Робърт ги събра.

— Да. — Подаде ги на доктора. За миг погледите им се срещнаха — докторът го гледаше приветливо и усмихнато, но малката му уста създаваше по-друго впечатление. В израза ѝ имаше нещо напрегнато. Съмнение ли беше това, запита се Робърт, или подозрение? Или следа от собствената му скръб? Или пък просто си въобразяваше, че вижда нещо?

Робърт облече пижамата си, легна и заспа.

Когато се събуди, слънцето светеше право в прозореца му. Беше започнало да залязва. Часовникът му показваше седем без петнадесет. Робърт влезе в банята, изми се и се облече. В коридора дочу шумове от кухнята и подрънкване на лъжица в купа. Робърт не можеше да си представи докторът да готви, въпреки че се бе справил много добре с пържените яйца тази сутрин. Поопипа отново ръката си и я притисна. Почти не почувствува болка. Усети прилив на сила и увереност, затича се надолу по стъпалата, държейки ръката си точно над перилата, и за момент си спомни как тичаше надолу по стълбите в блока на Ники.

Препасал престилка, докторът готвеше.

— Пийнете едно уиски — каза той. — Ако ви се пие, бутилката е там. — Посочи с глава плота до хладилника.

— С удоволствие. А за вас?

— Аз си имам, благодаря. Шери. „Бристъл Крийм“.

Робърт си сипа уиски, след това предложи на доктора да му помогне. Забеляза, че масата в столовата е наредена за двама души. Докторът каза, че нямал нужда от помощ, тъй като вечерята им щяла да бъде съвсем обикновена: пуйка със сос от боровинки, от кулинарния магазин, и макарони със сирене, от камерата на хладилника.

Когато седнаха на масата, докторът извади бутилка испанско шери. Той и жена му много обичали шерито, както и чая. Имал шестнадесет вида китайски чай в кухнята.

— Не можете да си представите колко ми е приятно, че сте тук — каза докторът. Докато вечеряха. Беше разпитал Робърт за работата му и Робърт му бе разказал за книгата с насекомите, която бе привършил наскоро за професор Гумболовски. Трябваше да направи шест или седем рисунки наново, но беше завършил през март.

— Знаете ли, вие сте първият човек, който ми идва на гости след смъртта на жена ми — каза докторът. — Приятелите ми, разбира се, ме канят да излизам с тях, но аз се чувствавам малко неудобно, защото те страшно се стараят. Колкото и да е странно, искаше ми се да поканя старите си приятели на гости, на една хубава вечеря, но се уплаших да не си помислят, че съм полудял, щом като искам да се забавлявам толкова скоро след смъртта на жена ми. Затова не канех гости. Вие сте първият. — Усмихна се доволно, отпи от шерито си и запали малка пура. — А сте съвсем непознат човек. Странно.

Почти същото се случва и след развод, помисли си Робърт. Не можа да отговори нищо, но на доктора това не направи впечатление. „Вие сте първият“ — повтаряше си Робърт. Той, когото съседите му ненавиждаха и искаха да прогонят, който беше виновен за едно самоубийство, който по всяка вероятност беше удавил човек в реката и сега го отричаше. Какво ли всъщност си мислеше докторът за него? И дали изобщо си мислеше нещо, погълнат от собствената си скръб? Не беше ли Робърт един вид дребно развлечение, като телевизионна програма, която докторът беше пуснал, за да се разсее за момент и да

забрави, че жена му си е отишла? Сигурно никога нямаше да научи отговорите на тези въпроси — нито тази вечер, нито дори утре или в неделя, когато самоличността на трупа трябваше да стане известна. Струваше му се, че докторът никога не би казал какво мисли, никога не би изразил гласно мнението си, въпреки че без съмнение имаше такова и определено се интересуваше от случая. Интересуваше се достатъчно, за да поиска да види вестниците.

— Играете ли шах? — попита го докторът.

Робърт се размърда в стола си.

— Играя, но лошо.

Отидоха да играят в стаята на Робърт. В нея имаше игрална маса от тиково дърво с инкрустации от слонова кост. Робърт я беше забелязал и преди това, но си помисли, че докторът предложи да отидат в неговата стая, защото тя беше на втория етаж и се намираще в задната част на къщата. Навън се беше стъмнило. Преди да се качат, изгасиха всички лампи на първия етаж. Докторът донесе кана с кафе и две чаши върху поднос. Робърт познаваше правилата на шаха и преди години дори бе прочел няколко книги; основният му проблем обаче беше, че нямаше особено желание да победи. Въпреки това се стараяше, за да направи удоволствие на доктора. Докато обмисляше ходовете си, докторът се кискаше и си мърмореше сам. Усмехнат добродушно, той явно си беше поставил за цел да бие Робърт колкото може по-бързо. За двадесет минути изиграха две партии, които Робърт загуби. При следващата партия Робърт положи повече усилия да се съсредоточи и играта продължи близо час. Резултатът обаче беше същият. Докторът се облегна назад и се засмя доволно; Робърт също се усмихна.

— Не мога да кажа, че съм загубил тренинг, защото никога не съм го имал — каза той.

Някъде в далечината избръмча кола. Иначе беше съвсем тихо и Робърт чуваше дори бавното тиктакане на часовника от долния етаж.

— Гледай ти, десет и двадесет. Какво ще кажете за малко бренди?

— Бренди не, благодаря. Няма да мога да...

— Ясно. Тогава малко от моето шери. Наистина е чудесно. — Докторът стана. — Не, недейте слиза долу. Ще се върна след минутка. — Излезе.

Робърт тръгна към голямото легло и се обърна заслушан. От напрежение го заболя лявата ръка и трябваше да си наложи да се отпусне. Не беше чул никакъв шум отвън. Отдолу се чу скърцане и след това хлопване — докторът беше затворил барчето за напитки. Робърт гледаше полуотворената врата и се заслушваше за стъпките на доктора по стълбите.

Чу се изстрел и трясък от счупено стъкло.

Робърт хукна надолу по стълбите.

Докторът лежеше до широката врата между хола и коридора, само на няколко крачки от стълбите. Очите му бяха отворени, главата — накривена на една страна и облежната на рамката на вратата.

— Доктор Нот? — Робърт го хвана за рамото и лекичко го разтърси, като не снемаше поглед от устата му, сякаш очакваше всеки момент тя да се раздвижи и да проговори. Не видя рана.

Робърт се изправи, обиколи с поглед осветения хол и очите му се спряха върху полуотворения прозорец и петнадесет сантиметровата пролука между перваза и рамката на еркерния прозорец в ъгъла. Отиде в коридора, отвори входната врата и излезе на верандата. На ъгъла до еркерния прозорец го посрещна черна тишина. Празната морава изглеждаше бледозелена от светлината на близката улична лампа, а дърветата и храстите хвърляха черни сенки. Застинал на място и без да диша, Робърт се мъчеше да разбере дали нещо се движи от лявата или дясната страна по тротоара. В този момент се вдигна прозорец в съседната къща.

— Какво беше това? — извика женски глас. — Доктор Нот?

Робърт се върна при доктора. Той не беше помръднал. Повдигна го, за да седне, и главата му увисна надолу. Тогава Робърт видя червен отвор на тила и кръв, която се стичаше по рядката коса на доктора и влизаше в бялата му яка. Рана от куршум, помисли си той, но прилича на най-обикновена драскотина. Докторът може би е изпаднал в безсъзнание, след като се е ударил в касата на вратата. Понечи да го вдигне, но изцъкленият поглед го накара да спре. Напипа бързо пулса му. Сърцето продължаваше да бие.

Успя някак да пренесе доктора до канапето, след това изтича до кухнята, потърси опипом ключа на лампата, намери го, светна и намокри няколко книжни салфетки със студена вода. Върна се при доктора и изчисти кръвта по тила му. Останаха достатъчно чисти

салфетки, за да избърше лицето и челото. Очите бяха все така изцъклени, устата беше полуотворена и от нея бяха започнали да се стичат лиги. Робърт изтича до банята, отвори аптекката, в която цареше безпорядък от малки шишенца, наредени върху три-четири стъклени рафта. В бързината няколко шишенца паднаха в мивката, но не се счупиха и накрая Робърт намери това, което търсеше — амоняк. Прочете още един път етикета, за да е сигурен: „Дозировка: половин до една лъжичка се разрежда с вода. Бързодействащ и ефикасен стимулант.“ Робърт го подуши — беше силно — и изтича долу.

Поддържа шишенцето под носа на доктора, но без резултат. Помисли си да сипе малко от амоняка в чаша с вода, но се страхуваше да не го задуши. Ръцете на доктора бяха станали по-студени. Пулсът му се стори по-слаб. Робърт взе един шал с ресни, който стоеше сгънат на канапенцето, и покри с него доктора. След това вдигна телефона и набра централата. Каза на телефонистката, че има нужда от лекар и че случаят е спешен. Уейвърли Авеню, домът на доктор Нот. Робърт не знаеше номера.

— Бяла сграда. Ще запаля лампата над вратата. Ще може ли да дойде веднага?

— Да, мисля, че няма да има проблем. Близо е до болницата. Ще им позвъня веднага.

Робърт се върна при доктора, взе ръката му и напипа пулса. Стори му се, че лъскавите сини очи на доктора гледат право в него.

— Доктор Нот? — За момент докторът сякаш искаше да каже нещо, но лицето му остана неподвижно.

На вратата се почука.

Робърт отиде да отвори.

— А! — Пред него стояха възпълна жена на около петдесет години и мъж на приблизително същата възраст. — Стори ни се, че чухме изстрел.

— Да, заповядайте. — Робърт им направи път. — Докторът е ранен. Мисля, че е само... В безсъзнание е.

— Доктор Нот! — ахна жената, втурна се към доктора и спря. Погледна мъжа си. — О, Джордж!

— Сам ли се застреля, или... Къде е ранен? — попита мъжът.

Робърт му разказа какво се бе случило и го успокои, че преди малко е повикал лекар.

— Вие приятел ли сте му? — попита мъжът и присви очи. — Чакайте, вие не сте ли...

— Робърт Форестър — каза Робърт.

Жената го погледна с отворена уста.

— Маниакът!

— Прочетохме във вестниците, че снощи докторът ви е оказал медицинска помощ — каза мъжът.

— Да, точно така. — Мъжът и жената като че ли направиха няколко крачки назад, жената в посока към вратата.

Робърт погледна доктора, който не беше помръднал.

— Да останем тук, докато дойде лекар, Ирма. Искам да разбера какво е състоянието му.

— Добре, Джордж.

Никой не седна. Никой не каза нищо за около — както се стори на Робърт — три или четири минути. Робърт отново напипа пулса на доктора. Отворените му очи го обезсърчаваха. Сега му се струваше, че го гледат с укор и са безжизнени, само че докторът беше жив, защото сърцето му продължаваше да бие. Вие сте първият, сякаш казваха очите му. Робърт чуваше гласа на доктора: „Не можете да си представите колко ми е приятно, че сте тук... Вие сте първият човек, който ми идва на гости...“ Робърт премигна и погледна двамата, които стояха пред него.

Мъжът, наречен Джордж, пушеше цигара, която държеше стисната здраво между пръстите си. Хвърляше предизвикателни и презрителни погледи към Робърт, сякаш искаше да му каже, че той за разлика от Робърт има пълното право да бъде в тази къща. След това седна на един тапициран стол и каза:

— Седни, Ирма.

— Не, така ми е добре, Джордж.

Мъжът дръпна от цигарата си и попита:

— Обадохте ли се и на полицията?

— Не — каза Робърт, — още не.

— А защо?

Робърт пое дълбоко въздух.

— Реших, че е по-важно първо да повикам лекар.

Мъжът се вторачи в него.

— Кой стреля? — попита студено той.

Робърт отвърна спокойно на погледа му. Струваше му се смешно, че мъжът продължава да седи с гръб към прозореца, смешно, че досега не е попитал откъде се е стреляло.

— Не знам — отговори Робърт. — Може би същият човек, които стреля снощи срещу мен.

— Раниха ли ви?

— Да, в ръката. — Ръкавите на Робърт бяха спуснати и превръзката не се виждаше. Изпитваше силна неприязън към мъжа и жената и имаше желание да ги изгони.

— Не мислите ли, че трябва да се обадите на полицията? — попита мъжът, сякаш беше убеден, че Робърт нарочно не иска да им се обади, и тонът му беше толкова свадлив, че дори и жена му го смъмри.

— Джордж! — каза с укор тя. Въпреки това, когато поглеждаше към Робърт, в очите ѝ имаше страх, какъвто не се забелязваше в очите на мъжа ѝ.

— А защо не им се обадите вие? — попита го Робърт. — Според мен ще има по-добър ефект.

— По-добър ли? — попита мъжът с нападателен тон.

— По-бърз — отговори Робърт.

Мъжът погледна към жена си, след това отиде до телефона.

Отново се почука на вратата. Този път бяха лекарят и една жена, която каза, че живеела отсреща. Докато гледаше какво прави лекарят, Робърт отговаряше на въпросите на съседката. Лекарят разкопча ризата на доктор Нот и прислуша сърцето му. Робърт забеляза, че почти не обърна внимание на раната на тила. След това свали сакото на доктор Нот, повдигна ръкава на ризата и му би инжекция.

— Трябва да отиде в болница — обърна се той към Ирма.

Ирма беше застанала близо до него.

— Да, докторе, ще се погрижим.

— С линейка — добави докторът на себе си и тръгна към телефона.

Робърт се приближи.

— Как е той, докторе?

— Кома. Не знам как е със сърцето, това е лошото. Не ми се стори много здраво. — Огледа се с раздражение. — Това е рана от куршум. Полицията защо не е тук?

— Ще дойдат всеки момент — каза Джордж.

Докторът вдигна телефона, набра номер и лаконично поръча линейка.

Робърт погледна преобърнатия поднос на пода, строшените чаши, чиито столчета бяха останали здрави, бутилката шери, която се беше претърколила върху пода в коридора, без да се счупи, капките кръв до вратата. След това се извърна към прозореца, чийто перваз трябва да е бил на височината на брадичката на Грег, ако Грег е стоял на тревата. Къде ли беше Грег сега? Накъде ли се беше запътил в тъмната нощ?

— Нещо ново за доктора? — попита Джак Нилсън.

— Нищо. Продължава да е в кома — каза Робърт.

Джак отказа да седне. Стърчеше прав и непохватен в средата на хола, по шлифер, със скръстени отпред ръце. Робърт крачеше бавно из хола, заобикаляйки куфари и кашони. От единия кашон стърчеше стъблото на свекървиния език — подарък от Джени. Беше десет и двадесет и пет, събота. Робърт поглеждаше часовника си всеки пет минути. В единадесет щеше отново да позвъни в болницата.

— Сигурен ли си, че не искаш кафе? — попита Робърт. Не помнеше друг път Джак да е отказвал кафе.

Джак поклати глава.

— Не ми се пие. Боб, дойдох да ти кажа, че... не знам как да се изразя... с Бети доста поспорихме. Малко я е страх. Страх я е да дойдеш у нас. Нали помниш, че те поканих.

— Не е необходимо, Джак. Вече ти благодарих. — Робърт крачеше бавно и гледеше в земята.

— Мисля, че най-много я изплаши историята с надничането през прозорците. На мен не ми прави такава впечатление, защото я чух от теб. Казах й, че ако поговори с теб, ще си промени мнението. Но нали ги знаеш жените, а и тия куршуми...

Робърт започна да се дразни.

— Напълно те разбирам, Джак, и през ум не би ми минало да отида в чиято и да било къща и съзнавам, че постъпих идиотски, като отидох у доктора. Той настояваше. Нали беше лекар, а аз имах рана от куршум в ръката си. — Робърт хвърли цигарата си в камината. Тя остана да тлее върху чисто изметената каменна плоча — грозна и неприятна гледка. — Докторът може да умре и вината за това ще е моя — добави той.

Джак не каза нищо. Мълчеше сякаш от уважение към някой, който вече е покойник.

Робърт хвърли поглед към него.

— Е, ще тръгвам, Боб.

След като Джак си тръгна, Робърт осъзна, че не го беше попитал къде и как ще прекара тази нощ, не беше казал, че ще се противопостави на жена си и ще го скрие на тавана или в мазето за тази нощ. Рано или късно Джак ще възприеме, и то напълно, отношението на жена си, помисли си Робърт, Може би още днес следобед или довечера. Снощи Липенхолц му каза, че очакват зъболекарят да пристигне днес по обед. Робърт вдигна телефона и се обади в болницата в Ритърсвил.

— Засега няма промяна в състоянието на доктор Нот — каза гласът на сестрата.

— Благодаря ви.

А той какво очакваше? Бе излязъл от болницата само два часа преди това.

Робърт изсипа изстиналото си кафе в мивката. Взе недовършеното писмо до родителите на Джени. Беше го свалил от пишещата машина, когато се прибра късно снощи, беше го сгънал и сложил на писалището. Сега го смачка и го хвърли в плика за боклук в кухнята. Адресът им беше Франклин Авеню, номер 4751, Скрантън. Помнеше го от вестниците. Взе душ и се облече.

Пристигна в Скрантън малко преди един часа. По пътя се чудеше дали да се обади най-напред по телефона, или направо да звънне на вратата, но сега беше също толкова далеч от някакво окончателно решение, както и в началото. Спря обаче пред една дрогерия и влезе в телефонната будка. Обади се на полицията в Ритърсвил. Липенхолц не беше там, но служителят, с когото го свързаха, му даде исканата информация.

— Доктор Макуин идва тук с рентгеновата снимка. Имал само една рентгенова снимка на долната челюст. Каза, че никога не е работил върху горната челюст на Уинкуп, и затова не може да каже със сигурност... Не, не можа да определи.

— Да... разбирам. — Робърт благодари и затвори. Обиколи с блуждаещ, невидящ поглед отрупаните рафтове в дрогерията.

— Мога ли да ви услужа с нещо, господине? — Пред него беше застанало русо момиче в бяла престилка.

Робърт поклати глава.

— Не, благодаря.

Излезе и се качи в колата си. Един полицай му обясни как да стигне до Франклин Авеню, но след малко му се наложи да попита отново в една бензиностанция. Улицата се намираще в голям и гъсто застроен квартал; от двете ѝ страни досами платното бяха засадени дървета и нямаше тротоар, къщите бяха двуетажни, отпред с морава. Номер 4751 бе червена тухлена къща с бяла врата и бели первази. Пред вратата нямаше венец. Джени никога не му бе описвала как изглежда къщата ѝ, но при вида ѝ нещо го прободеше, сякаш му бе позната, сякаш бе живял там с нея. Робърт паркира колата си съвсем близо до алеята, излезе и тръгна нагоре по правата каменна пътека. Чу се детски смях, Робърт се поколеба за секунда, след това продължи нагоре. Почука с чукалото от черно желязо.

На вратата се показва усмихната жена с дете, което се притискаше към краката ѝ.

— Да?

— Мисис... тук ли живее семейство Тийролф?

Усмивката изчезна от лицето на жената.

— О, не, те са до нас — каза тя и му посочи с ръка. — На номер 4753.

— Благодаря ви. Извинявайте. — Робърт се обърна под втренчения ѝ поглед и слезе обратно по пътеката. Вестниците очевидно бяха сбъркали.

Съседната къща беше изцяло тухлена, по-светла на цвят, по-голяма и по-солидна от предишната. И видът ѝ изобщо не му действаше. Почувствува се обаче отпаднал и за момент си помисли, че не може да го направи. Но си го наложи.

Вратата отвори мъж с посивяла коса и увиснали бузи, по които бяха започнали да се образуват, торбички.

— Добро утро. Тоест добър ден — поправи се бързо Робърт. — Казвам се Робърт Форестър. — Човекът срещу него явно се сепна.

— Да. Какво...

— Дойдох да се видя с вас... исках да ви видя, защото...

— Кой е, Уолтър? — обади се женски глас.

Без да сменя поглед от Робърт, мъжът се отмести, за да направи място на жена си.

— Това... този човек е Робърт Форестър.

Слисана, жената го погледна с отворена уста. Имаше същото лице като на Джени — продълговато и овално, и същите тънки устни. Русата ѝ коса със сиви кичури беше опъната назад в кок.

— Добър ден, мисис Тийролф — каза Робърт. — Надявам се, ще ме извините, че дойдох така. Искях да се видя с вас.

— Ами... — промълви жената със същото смущение и болка, каквото изпитваше и Робърт. — Да... Джени много ни е говорила за вас. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Влез вътре, мила — кимна мъжът към жена си. — Аз ще говоря с него.

— А, защо? — Беше се овладяла. — Видът ви... изглеждате по-иначе, отколкото смятахме.

Напрегнат, Робърт стоеше съвсем неподвижно.

— Искях да ви изкажа лично... да ви кажа, че много съжалявам за това, което...

Жената въздъхна дълбоко.

— Ще влезете ли? — попита с усилие тя.

— Не е необходимо, благодаря. — Робърт погледна лицето на съпруга ѝ, което беше все още мрачно. Очите му бяха същите като на Джени. — Разбирам много добре, че каквото и да кажа...

— Влезте — прекъсна го жената.

Робърт влезе и последва жената в спретнат хол. Килимът и тапицерията на мебелите бяха осеяни с цветя. Сърцето му подскочи при вида на снимката над камината — стори му се, че е на Джени, но се оказа, че е на млад мъж. По всяка вероятност брат ѝ, който беше в университета.

— Ще седнете ли?

Робърт ѝ благодари, но остана прав. Мистър Тийролф застана между Робърт и вратата на хола. Майката на Джени седна на малкото канапе.

— Още не можем да повярваме, макар да съзнавам, че е станало — каза тя и докосна с бърз жест очите си. Но сега не плачеше. Вдигна глава и погледна Робърт. — Не ви ли каза нещо? Нещо, което да ви подсказва защо го е направила?

Робърт поклати глава.

— Нищо определено. Видях я в понеделник вечерта. Миналия понеделник. Тогава ми каза, че не искала повече да се виждаме.

Попитах я защо. Не ми каза. Помислих си, естествено, помислих си, защото е смятала, че аз съм виновен за смъртта на Грег. Кое то не е вярно. Но реших, че това е причината. Никога не ми е минавало през ум, не може да поиска да се самоубие, че може дори да си го помисли — искам да кажа, сериозно. — Погледна бащата на Джени, които слушаше внимателно и с намръщено лице. — Въпреки че...

— Да? — каза мисис Тийролф.

Робърт облиза пресъхналите си устни.

— Доста често говореше за смърт и за умиране. Може би го знаете.

— О, да, знаем — каза мисис Тийролф с отчаян тон. — Малкото ни Зайче, да говори за смъртта!

— Не казвам, че това обяснява нещата, защото няма да е вярно. Но говореше за смъртта като за нещо, което нямаше търпение да опознае. Не знам как да се изразя.

Мисис Тийролф наведе глава. Съпругът и отиде при нея.

— Съжалявам — обърна се Робърт към двамата. — Говорих повече, отколкото трябва. Ще си вървя.

Бащата на Джени го погледна. Продължаваше да стои наведен над жена си, с ръка на рамото ѝ.

— Разбрах, че днес ще определят самоличността на трупа, който намериха в реката. — В гласа му се усещаше характерната за германските езици отсеченост, въпреки че нямаше акцент.

— Преди малко говорих с полицията — каза Робърт. — Зъболекарят — доктор Макуин от Хъмбърт Корнърс, не могъл да каже със сигурност. Работил е само по долните зъби на Грег и... с една дума, огледът се е оказал безрезултатен. Не е била определена самоличността на трупа.

Мистър Тийролф кимна, без да каже нищо.

— Мистър Тийролф, искам да ви кажа още нещо — аз не бутнах Грег в реката. Сигурен съм, че той е жив. От това, което Джени ми е разказвала, знам, че и двамата много сте го харесвали.

— А, аз не го харесвах чак толкова — каза мистър Тийролф. — Той не беше... — Сви рамене, сякаш искаше да каже, че въпросът е вече без значение.

Мисис Тийролф въздъхна.

— Загубихме две деца — каза тя и погледна Робърт, — но ни остана още едно — Дон. — Посочи с глава снимката на полицата над камината и на устните ѝ се появи нещо като усмивка. — След един месец завършва. Седнете.

Робърт седна, подчинявайки се на мекия ѝ глас като на заповед. Остана още десетина минути. Мистър Тийролф най-сетне седна на канапето до жена си. Попитаха Робърт за работата му и дали смята да остане в Лангли. Той им каза, че може би ще отиде в Ню Мексико при майка си. С откровеност и непринуденост, които му напомниха за Джени, мисис Тийролф му каза, че десетина дни преди да се самоубие, Джени започнала да подозира Робърт в убийството на Грег. Приятелите ѝ я били настроили. Двамата с мъжа ѝ не знаели какво да мислят. Робърт долови нещо нередно в това, което чу, и се почувствува неловко — изведнъж Джени започна да изглежда някак глупава. Думите на родителите ѝ го смутиха и той изпита желание да я защити и същевременно се засрами от себе си. Те дори не го попитаха за чувствата му към нея — сякаш знаеха бездруго, че Джени е държала на него повече, отколкото той на нея. Когато стана да си върви и мисис Тийролф предложи да му направи чай „за из път“, Робърт най-напред се трогна, след това, без да знае защо, се подразни. Отказа учтиво чая. Имаше чувството, че хем бяха установили контакт, хем не бяха. Към края на разговора им мистър Тийролф се държеше определено по-дружелюбно с него, отколкото в началото. Отношението на жена му беше отношение на добър по своята същност човек, чиято скръб е толкова голяма, че измества всяка ненавист и враждебност. Струпаше му се също, че мисис Тийролф го беше приела, без да се опитва да го съди, защото знаеше, че Джени го бе харесвала, дори обичала.

Дълго след като си тръгна, Робърт караше все така бавно и в главата му продължаваше да се върти разговорът, придружен от странно и необяснимо чувство на неудовлетвореност. Не съжаляваше, че отиде да се запознае с тях. Но и да не бе отишъл, щеше ли това да направи някому впечатление? Единствената разлика беше, че ако не го бе сторил, щеше да постъпи невъзпитано и малко като страхливец, но целта на посещенията му не бе просто да получи удовлетворение, че е постъпил както трябва. Очевидно озадачеността, която изпитваше, идваше оттам, че мистър и мисис Тийролф не го познаваха, не

познаваха напълно и собствената си дъщеря и следователно не можеха да преценят какво се е получило от тяхната връзка.

Минаваше пет, когато се прибра. Влезе в оголената къща и пред него се изправи тъжната гледка на куфарите и кашоните, които създаваха впечатлението, че задръстват хола поне от няколко седмици. Обади се в болницата. Отново му казаха, че „няма промяна“, а когато Робърт поиска да говори с лекаря на доктор Нот — доктор Пърсел, се оказа, че той не е там. Беше се видял с доктор Пърсел в болницата рано тази сутрин. Имаше чувството, че той не вярва доктор Нот да се оправи, но просто не го казва. В състоянието на доктор Нот действително нямаше промяна. Очите му го гледаха по същия начин както вечерта, когато Робърт хукна надолу по стълбите и го намери на пода.

Робърт си сипа уиски с вода, изпи половината и заспа на червеното канапе. Когато се събуди, вече се беше стъмнило и навън се чуваше цвъртене на скакалци. Все още беше рано за скакалци и появата им означаваше, че лятото ще е сухо. Запали лампата, отвори входната врата и излезе навън. Скакалците продължаваха да цвърчат и Робърт имаше чувството, че го обвиняват. Представи си стотици очи на скакалци огромни, кръгли, впити в него. Слезе от малката веранда. Лунният сърп се беше изкачил немного високо от дясната му страна и блестеше на фона на черното небе. Робърт ритна с крак някаква пръчка, вдигна я от земята и несъзнателно я хвана така, сякаш щеше да се бие с нея. Приблужи се към храста с хортензиите и бавно го заобиколи. Нищо, разбира се. Защо изобщо си направи труда да погледне? Когато търсеше нещо, никога не го намираше. Особено ако му беше нужно. На около стотина метра избръмча кола, която сви в алеята на Колби. Само един прозорец светеше в къщата на Колби, но след минута светна още един на долния етаж и още един на горния. Колби беше високият мъж, който дотича пръв в къщата на Робърт след петте изстрела в четвъртък вечерта. Колби беше този, който обяви пред тълпата съседни същата вечер, че „младото момиче, дете се самоуби“ е оставало да спи у Робърт. Може би трябваше да се постарее да се сприятели с Колби още когато дойде да живее тук. Тогава Колби може би нямаше да се държи толкова враждебно с него. Само че не се беше постарал. Но Робърт си спомни, че малко след като се нанесе тук през февруари, на два пъти помогна на Колби да изчисти снега пред

пощенската си кутия. Собствениците на кутии, до които не можеше да се достигне от прозореца на колата, не получаваха поща, тъй като пощенските служители не бяха длъжни да слизат от колите си, когато я разнасят. Но Колби се държеше така, сякаш беше забравил тази малка услуга и вероятно наистина я беше забравил.

Изведнъж Робърт чу нещо, което приличаше на стъпки по чакълестия път. Застана зад хортензиите. Беше тихо и спокойно, но след няколко секунди дочу бавни стъпки — нямаше съмнение, че бяха стъпки, — чийто звук се смесваше с цвъртенето на скакалците. Дали това беше полицейска охрана? Най-сетне? Едва ли, помисли си Робърт. В полицията надали знаеха, че той си е вкъщи тази вечер. Целият в слух, Робърт се наведе и стисна здраво дървото.

Пред погледа му се появи висока тъмна фигура — стоеше точно до алеята, там, където свършваше неговият парцел. Беше Грег. Грег се движеше към къщата: огледа се отляво и отдясно, след това отново се обърна към къщата и страничния прозорец откъм пътя — спуснатите транспаранти образуваха черен квадрат, ограден от тънки ивици светлина. Стъпвайки на пръсти, Грег се приближи към вратата. И двата пъти Грег беше стрелял през прозореца вляво от вратата.

Робърт прецени, че разстоянието между тях е пет-шест метра. За да стигне до прозореца, Грег трябваше да извърви още два-три метра, а тогава щеше да се скрие зад ъгъла на къщата и да излезе извън полезрението на Робърт. Точно сега, когато цвъртенето им му беше толкова нужно, скакалците бяха притихнали, сякаш, изпълнени с почуда и интерес, очакваха да видят какво ще стане.

Видя профила на Грег. Грег имаше съсредоточен вид, беше оставил пистолета между ръцете си върху ниския перваз и с палци се опитваше да повдигне прозореца. Робърт видя, че прозорецът се повдигна, но знаеше, че транспарантите покриват и перваза. Грег взе пистолета. Робърт хукна, пробяга разстоянието между тях и точно когато Грег се обърна към него, стовари дървото върху главата му.

Пистолетът гръмна.

Проснат на земята, Грег пъшкаше и се опитваше да се повдигне.

Робърт беше захвърлил дървото. Понечи да удари Грег с юмрук, но се въздържа. Грег не можеше да стане. Робърт взе черния пистолет, който лежеше до коленете на Грег. Грег изпсува, без да вдига поглед от

земята. Робърт чу как някой тича по пътя — стъпките идваха откъм къщата на Колби.

— Вие ли сте, мистър Колби? — извика Робърт.

Колби беше с ловна пушка.

— Какво става тук?

Грег се опитваше да се изправи и на няколко пъти се бутна в къщата, като че ли беше пиян.

— Копеле — промърмори задъхан той. — Копелета...

— Това е Уинкуп — каза Робърт.

— Какво правите с този пистолет? — попита Колби тихо, без да сменя поглед от пистолета в дясната ръка на Робърт.

— Взех го от Уинкуп — каза Робърт. — Бихте ли останали при него, докато намеря нещо да го вържа? — Робърт остави слисания Колби и влезе вътре.

Пластмасовото въже, което търсеше, не беше нито в първия, нито във втория кашон. Най-сетне го намери в кашона, където бе прибрал галошите и по-голямата част от обувките си. Докато вървеше към вратата, размота розовото въже. Колби стоеше в светлината близо до предната веранда и го гледаше; държеше пушката напърно на тялото си, готов да я насочи и да започне да стреля. Грег беше на няколко метра от него.

— Къде му е пистолетът, мистър Форестър? — попита Колби.

— Вътре — каза Робърт и направи жест с глава.

— Бихте ли му го донесли? — каза Колби.

На Робърт му трябваша няколко секунди, за да разбере какво говори Колби.

— А, не, не бих — каза Робърт и тръгна с въжето към Грег, който отстъпи назад. Грег сви ръцете си в юмруци, готов да се бие. Робърт сви на свой ред десния си юмрук, но точно преди да го стовари върху Грег, чу гласа на Колби:

— Не мърдайте, Форестър!

Робърт се обърна към Колби и направи няколко крачки назад, за да може да вижда и него, и Грег.

— Може би не ме разбрахте, мистър Колби? Това е Грег Уинкуп, този, който стреля по мен. Сега косата му е по-къса, но...

— Така значи — каза Колби. — И да е Уинкуп, и да не е, вие кой сте, че да го връзвате? — Свъси посивелите си рунтави вежди. — Ще

влезете вътре и ще му донесете пистолета, за да не почна аз да стрелям.

Робърт се опита да каже нещо, но само изпъшка. Колби направи рязък жест с пушката си, като продължаваше да я държи напърно.

— Защо не ме оставите да се обадя на полицията? — попита го Робърт. — Нека те решат. Съгласен ли сте?

Устата на Колби се изкриви в странна усмивка. Погледът му беше колеблив като на човек, който крие нещо.

— Донесете пистолета, Форестър. Той казва, че не е Уинкуп. Защо трябва да вярвам на вас? — Тежката фигура на Колби се завъртя и се приближи към къщата. Пушката беше все още насочена срещу Робърт. — Хайде!

Робърт се изкачи по стъпалата и влезе вътре. Пистолетът лежеше върху масата.

— Чакам ви. Хванете го за цевта и го вдигнете — изръмжа Колби.

Робърт се усмихна неспокойно. Какъв беше смисълът да го хване за дръжката и да го насочи срещу Колби? Колби ще изпразни пушката си в него, той ще стреля срещу Колби и каква ще е ползата от това? Робърт хвана пистолета за цевта.

— Сега излезте навън и му го дайте.

Робърт излезе. Грег продължаваше да стои на същото място или може би се беше отдалечил на няколко крачки от къщата. Когато застана между него и къщата, Робърт спря.

— Вървете — заповяда му Колби.

Грег направи няколко крачки, за да си вземе пистолета — пристъпваше така, сякаш се страхуваше от Робърт. Долната му устна беше увиснала.

— Убиец! — каза той и грабна пистолета.

Робърт отпусна празната си дясна ръка. Видя как Грег прибра пистолета в джоба на черната си мушама. След това се обърна и тръгна надолу с бързи и малко несигурни стъпки. Няколко секунди по-късно изчезна в тъмнината. Робърт се обърна към Колби, погледна пушката и мина покрай него, за да се изкачи по стъпалата. Колби го последва заплашително и стъпи пръв на верандата. Робърт спря.

— Мога ли да се обадя на полицията? Или имате нещо против полицията?

— А, защо, нямам — изсумтя глуповато Колби.

— Радвам се. — Но в края на краищата, помисли си Робърт, защо пък да няма нищо против полицията? Да не би полицията да бе помогнала?

Колби не влезе вътре. Остана на верандата, откъдето наблюдаваше Робърт през отворения прозорец.

Робърт си помисли, че той остана само за да разбере дали полицията ще дойде, или не. Или може би се чудеше как да се оправдае пред тях. Сигурно щеше да им каже нещо като: „Ами на мен не ми приличаше на Уинкуп, а и той каза, че не е Уинкуп... Когато дойдох тук, Форестър му беше взел пистолета.“

Робърт сложи ръка на слушалката и в този момент телефонът иззвъня. Вдигна го.

— Обаждате ви се от болницата в Ритърсвил — каза женски глас. — С мистър Форестър ли говоря?

— Да.

— Искаме да ви съобщим, че състоянието на доктор Нот се влоши през последния час. Пулсът му отслабна значително. Сложиха му кислородна маска, но лекарите смятат, че шансовете му са не повече от петдесет процента... — Гласът продължаваше — гладко и спокойно.

Робърт затвори очи.

— Да... да, благодаря ви. — Постави обратно слушалката и погледна Колби, който беше влязъл вътре и стоеше на вратата; погледна високата му тровава фигура, грубоватото червендалесто лице, очите, нямащи и половината от интелигентността на кучето, което застреляха миналата вечер.

— Какво беше това? — Колби имаше предвид телефонния разговор.

— Нищо — каза Робърт и вдигна телефона, за да се обади на полицията в Ритърсвил. Промени решението си и вместо това набра номера на полицията в Лангли.

— Обажда се Робърт Форестър, улица Гърсетър. Няма нужда да го записвате. Грегори Уинкуп беше тук преди малко и сега сигурно е... всъщност след няколко минути може би ще бъде в Лангли, за да вземе автобус или такси. С черна мушама и късо подстригана коса. Носи пистолет. — Робърт затвори телефона и отново погледна Колби. Колби

не беше мръднал от мястото си. Не изпускаше Робърт от поглед, сякаш се страхуваше, че може да се опита да офейка или пък да му направи нещо.

— Защо не седнете, мистър Колби?

— Не ми се седи. Благодаря.

Робърт пак погледна телефона и — с чувството, че върши нещо безполезно — го вдигна, набра централата и даде на телефонистката номера на полицията в Ритърсвил. Този път си го спомни. Поиска да говори с Липенхолц, но той не беше там.

— Какво има, мистър Форестър? — запита го мъжки глас.

— Грегори Уинкуп беше преди малко тук и изчезна — каза Робърт. — Преди няколко минути се обадох на полицията в Лангли, защото по всяка вероятност се е отправил натам.

— Сигурен ли сте, че беше Уинкуп? Добре ли го видяхте?

— Да, много добре.

— Кога се случи това?

— Преди две или три минути.

— Хм, добре, в такъв случай ще сигнализираме. Ще пратим и човек да поговори с вас — добави той.

Робърт затвори. След колко ли време ще пратят някого, чудеше се той. Веднага? След час?

— Ще дойдат от полицията — каза той на Колби. — От Ритърсвил.

— Хубаво — отвърна Колби.

Робърт смяташе, че след като ще идват от полицията, Колби ще отслаби бдителността си, но той продължаваше да стои пред вратата като гвардеец, хванал пушката си на оръжие.

— Нещо за пиене? — попита го Робърт и взе чашата си: беше полупразна и вътре нямаше лед.

— Не пия — каза Колби.

Робърт придърпа стола, седна и запали цигара.

— Неди! Тук ли си, Неди? — извика женски глас.

— Тук съм, Луиз! — отвърна Колби през рамо.

По верандата се чуха тежките стъпки на жената. Тя се показа на вратата, отвори широко очи — едра и пълна жена на около петдесет години, с кръгло белезникаво лице и ръце, пъхнати в джобовите на овехтяла жилетка.

— Какво става, Неди?

— Ей този беше с пистолет, когато дойдох — каза Колби. — Разправя, че един друг, дето беше тук, бил Уинкуп — оня, дето го търсят.

— Я гледай — промърмори жената и се вторачи в Робърт, сякаш го виждаше за пръв път, въпреки че си бяха казвали „добър ден“ или „добър вечер“ десетина пъти, откакто той живееше тук.

Робърт продължаваше да пуши мълчаливо.

— Че и пияница отгоре на всичкото — каза Колби.

В единадесет и четвърт тръгваше последният автобус за Трентън, а оттам Грег смяташе да вземе влак за Ню Йорк. Въпреки всичко най-лесно можеше да се скрие в Ню Йорк, пък от там щеше да е близо до Ники, в случай че му потрябват още пари. Искаше да си почине малко и да обмисли следващия си ход. На главата му беше излязла ужасна цицина, но за щастие нямаше кръв или поне беше съвсем малко — от една драскотина, и не бе потекла по ризата му. Единственото му желание в момента беше да се строполи някъде и да заспи. Оставаха му петнадесет минути до автобуса и за да убие времето, влезе в закусвалнята срещу автогарата. Там беше по-сигурно, отколкото на пейката в чакалнята, макар да не му се вярваше Форестър да е успял да се обади на полицията. Онзи услужлив съсед с ловната пушка може и да не му е позволил. Грег се усмихна на себе си, като си помисли колко услужливи съседни имаше Форестър. Беше разбрал много лесно например къде е отишъл Форестър в събота вечерта. Обади се на един от съседите му, чието име бе запомнил от пощенската кутия — Хъксмайер. Каза, че къщата му е наблизо, и дали Форестър продължава да живее там? С огромна охота мисис Хъксмайер му разказа — без да го пита кой е — как към единадесет часа същата сутрин колата на Форестър минала покрай тях заедно с колата на доктора — доктор Нот от Ритърсвил, който бил толкова луд, че останал при Форестър цяла нощ; тя се надявала, че Форестър няма да се върне никога вече, защото снощи видяла, че багажът му е опакован и готов за заминаване, и прав му път! В днешните вестници пишеше, че докторът все още се държи. Грег съжеляваше за старчето. Искаше да изчака Форестър да дотича долу след изстрела, но в този проклет квартал имаше толкова много къщи, че се уплаши, когато пистолетът изтрещя, и хукна да бяга.

Погледна се в огледалото зад щанда със закуски и бледата му усмивка изчезна. Потопи една салфетка в чашата с вода и избърса калните петна по бузата си. Под очите му имаше тъмни кръгове. Беше

брадясал. Спомни си с известно съжаление, че мина покрай мястото, където беше захвърлил куфара си недалеч от къщата на Форестър. Не искаше да се товари с куфар, а и нямаше нищо ценно — самообръсначка за един долар, четка за зъби и няколко мръсни ризи. Нали пистолетът му си беше у него. Отхапа от сандвича. Беше отвратителен — тъпичко кюфте с дъх на гранясала мазнина, но Грег го поля обилно с кетчуп и го изяде лакомо. След това остави петдесет цента, за да не се излага повторно на погледа на сервитьорката, и се отправи към автогарата.

Видя, че автобусът ще е полупразен. Нямаше билет. Щеше да си купи от шофьора. Беше повдигнал единия си крак, за да се качи на първото стъпало, когато нечия ръка докосна рамото му. Грег се обърна и видя мъж в син костюм и с шапка и друг точно зад рамото му, който също го гледеше втренчено. За момент коленете му омекнаха, но веднага дойде на себе си.

— Минете — каза Грег и направи знак на мъжа да се качи преди него.

— Уинкуп? — попита онзи, който продължаваше да го държи за рамото.

— Той е, той е — каза другият отзад.

Грег погледна наляво и надясно. Беше безполезно да се опитва да се измъкне и да побегне, както и да изпробва пистолета си. Обзе го паника, идеше му да изкреци.

— Не се опитвайте да бягате, Уинкуп. Да вървим. — Ръката се спусна надолу до лакътя и го стисна здраво.

Другият вървеше след тях, пъхнал ръка в джоба на сакото. Заведоха го до една тъмна кола, паркирана до участък от тротоара, маркиран с яркожълта боя. Там му поискаха пистолета и Грег го извади от джоба си, за да им го даде. Направиха му знак да се качи в колата. Седна отзад заедно с втория цивилен. Появи се и трети, който се ухили и седна отпред до шофьора. Започнаха да си говорят за него, като че ли той беше някакво животно, което са хванали в капана си. Шофьорът се изкиска. Споменаха някакъв човек на име Липенхолц.

— Докторът май ще хвърли топа — каза единият.

— Ъхъ.

Изведнъж човекът до шофьора се обърна назад и се вторачи за няколко секунди в Грег със спокойно и усмихнато изражение.

Грег отвърна на погледа му. Тепърва щеше да каже онова, което имаше да казва, а то не бе никак малко.

— За Ню Йорк ли бяхте тръгнали, Уинкуп?

— Да — каза Грег.

— А какво има там? — Тонът беше весел и шеговит.

— Приятели. Много приятели — отговори Грег.

— Например?

Грег не отговори.

Грег никога не беше виждал полицейския участък в Лангли и не помнеше да е минавал покрай него с колата си. Влязоха вътре, в коридора минаха покрай маса, зад която седеше полицай, и влязоха в помещението вляво, където зад дълга и ниска преграда работеха няколко полицаи по ризи.

— Грегори Уинкуп — каза един от цивилните, които дойдоха с Грег. — Току-що го прибрахме от автогарата.

Всички полицаи вдигнаха глава. Погледнаха го с интерес.

— Съобщете на момчетата в Ритърсвил — каза вторият цивилен. — Съобщете и на Липенхолц.

След това един от полицаите зад преградата взе голяма тетрадка и отиде с нея до бюрото в дъното на помещението. Записа името на Грег, възрастта му, местоработата и името на работодателя. Двама от цивилните останаха да слушат. Третият се отдалечи — изглеждаше отегчен. След това казаха на Грег да седне на пейката и единият от цивилните започна да го разпитва. Къде е бил последните няколко дни? В хотел в Плимптън — град на около петнадесет мили от Лангли. Той ли е стрелял в къщата на доктора снощи? Да. Той ли е стрелял в къщата на Форестър в Лангли? Да. И двата пъти? Да. Бил ли е в къщата на Форестър тази вечер? Да. Грег отговаряше натъртено и кимаше с глава при всяко „да“. Бил ли е в Ню Йорк двете седмици, през които се е криел? Да. Къде е нощувал там? В хотел. Кой хотел? Грег се измори от отегчителните въпроси. Караха го да се измъчва така, както се измъчваше в училище като дете, когато искаха от него да изброи петте най-големи реки в Южна Америка и да назове най-високите планини в Съединените щати. Монотонният глас, с който отговаряше, не бе неговият.

— Може ли да пийна нещо? — попита Грег. — Няколко глътки, и ще отговарям по-добре на въпросите ви.

Този, който го разпитваше, се поусмихна и се обърна към седналия зад бюрото полицаи.

— Може ли да пийне, Стю? Мисля, че може, а?

— Както казват, „In vino Veritas“^[1] — отговори полицаят. — Мисля, че има малко в онова шкафче.

Цивилният отиде в другия край на помещението и се върна с бутилка уиски, от която наля малко в картонена чаша.

— Вода?

— Не — каза Грег и пое с благодарност чашата. Изпи половината на един дъх.

— А сега — големият въпрос, който ще ви донесе най-много точки — каза цивилният. — Какво се случи онази вечер, когато се сбихте с Форестър при реката?

Известно време Грег не отговори.

— Кой кого нападна? Дадохме ви да пийнете, Уинкуп, не ви ли се поразвърза езикът? Ако моите въпроси ви отегчават, в Ритърсвил ще ви побъркат. Кой кого нападна?

— Аз го нападнах — каза Грег. — Исках да го набия, но той се опита да ме пречука. Мъчеше се да ме бутне в реката и на два пъти успя. Втория път едва излязох. Форестър беше изчезнал. Трябва да съм си ударил главата в нещо, защото бях като... защото припаднах. Когато действително дойдох на себе си, видях, че съм тръгнал по пътя и съм изминал немалко разстояние...

— Кой път?

— Този, който минава покрай реката. Не видях колата си. Не си спомням да съм я търсил изобщо. Просто вървах. И изведнъж... изведнъж ме хвана яд. Рекох си: Форестър се опита да ме пречука и сега аз ще направя така, та всички да си помислят, че действително е успял. Ще го изкарам виновен, защото си го заслужава. — Ядът му дойде на помощ и заедно с чашата уиски му вдъхна самоувереност. — Но не всичко беше обмислено толкова добре предварително. Дълго време бях като човек с временна амнезия. — В израза имаше нещо успокояващо и солидно. През последните три седмици Грег често си го бе повтарял наум с чувството, че някой ден може и да му се наложи да го използва.

Но цивилният гледаше с усмивка полицаия зад бюрото, който беше спрял да пише и седеше със скръстени ръце.

— Няколко дни не бях съвсем на себе си — каза Грег.

— И след това къде се озовахте?

— В Ню Йорк.

— Откъде намерихте пари, за да се издържате през всичкото това време?

— Имах в себе си.

— Колко?

— Ами около двеста.

— Двеста? Така ли носите по двеста долара в себе си? Убеден съм, че с парите, които сте носели, е нямало да издържите две седмици, особено по хотели и така нататък.

Грег мразеше да го наричат лъжец, мразеше да се държат пренебрежително с него.

— Защо не се позанимаете с Форестър? Той прелъсти момичето и след това го докара до самоубийство! Защо трябва с мен да се заяждате? — Грег изпи на един дъх остатъка от уискито.

Цивилният остана спокоен, усмихваше се едва забележимо.

— Кой ви даде пари? Някой в Ню Йорк? Някой приятел в Лангли? В Хъмбърт Корнърс? Или в Ритърсвил?

Грег мълчеше.

— Значи в Ню Йорк? Там имате ли приятели?

— Навсякъде имам приятели.

— Кой по-точно в Ню Йорк? Защо изобщо отидохте там?

— Една дама, за да бъда по-точен — каза Грег. — Не искам да споменавам името ѝ.

— Хайде сега! Няма да ви повярвам, ако не ми кажете името ѝ.

— Добре тогава, ще ви го кажа. Мисис Вероника Юрген, бившата мисис Форестър — каза Грег и се изпъчи. — Тя познава Форестър, и то доста добре. Нали му е била жена. Тя ми даваше пари и съвети.

— Какви съвети?

— Да не се отказвам — отговори Грег. — Да не се отказвам, докато не пратя Форестър там, където му е мястото — в лудницата или в затвора.

— Хм. В апартамента ѝ в Ню Йорк ли се криехте? Давала ли ви е изобщо убежище там? Отговаряйте малко по-бързичко, Уинкуп.

— Не, макар че ме е канила.

— Какво значи „канила“? — попита цивилният с раздразнение.
— На вечеря?

Другите полицаи се изкискаха.

— Да, например. Никога не съм ходил.

— Хм. Дайте ми телефона й.

Грег се поколеба. Но те ще намерят номера й, дори и да не им го каже. Затова им го каза. Цивилният отиде до преградата и поиска да го свържат.

Обадиха се у Ники, но напразно.

— Кой друг? — попита цивилният, след като се върна при него.

— Кой друг ви помагаше в Ню Йорк?

Грег се намръщи.

— Какво значение има кой ми е помагал?

— А, най-обикновено любопитство, Уинкуп. Да си попълним онова, което ни липсва. — Цивилният се ухили срещу него.

Грег видя, че са престанали да записват. Сега просто го дразнеха. В този момент влязоха трима души — двама полицаи и един цивилен с наперената походка на ченге. Беше нисък, със сив костюм и сива шапка, нахлупена отзад на тила му. Викаха му Липи. Значи това беше Липенхолц. Сега Грег си спомни, че беше срещал името му във вестниците. Беше следовател. Цивилният, който разпитваше Грег, разказваше на Липенхолц нещо с нисък глас, а Липенхолц гледаше Грег и кимаше с глава.

— Да, преди малко бях при Форестър — каза Липенхолц и се захла. — Съседите на Форестър...

Грег не може да чуе по-нататък. След това Липенхолц каза:

— Така ли? Това е интересно. Значи бившата мисис Форестър.

— Опитяхме се да се свържем с нея по телефона. Не отговаря.

Липенхолц даде знак и един от полицаите, които бяха дошли с него, се приближи до Грег и извади от джоба си белезници.

— Това е напълно излишно — каза Грег и стана, готов да си тръгне.

— Дайте си тук ръката — отговори му полицаят.

Едната гривна се заключи около дясната ръка на Грег, а другата — около лявата ръка на полицаия.

После се качиха в една кола и пътуваха дълго и в мрак до Ритърсвил. Само дванадесет мили — Грег знаеше, че са толкова, — но

му се сториха двойно повече. Липенхолц и полицаите говореха за футбол и не му обръщаха никакво внимание. Пристигнаха в полицейския участък в Ритърсвил — по-потискаща и стара сграда от онази в Лангли. Там трябваше да отговаря на същите въпроси. Очакваше, че Форестър също ще е в полицията, и изпита известно облекчение, когато не го видя. И тук го попитаха дали той е стрелял в къщата на Форестър, но този път Липенхолц имаше и датите.

— В какво ме обвинявате? — недоумяваше Грег. — Защо се държите с мен така? — Беше все още с белезници, седнал, а полицаят до него стоеше прав.

Липенхолц избухна в смях и от устата му излетяха кълбета дим.

— Нападение с телесна повреда, нападение със средна телесна повреда и убийство, ако докторът умре.

— Убийство или непредумишлено убийство? — попита Грег.

— Убийство. Искали сте да улучите Форестър, а сте улучили друг човек, който може и да умре. Това е убийство, Уинкуп.

Грег почувствува как нещо в стомаха му се преобърна.

— Той още не е умрял.

— Още не е.

— И няма да умре от моя куршум — каза Грег. — Нали прочетох във вестниците. Ще умре от мозъчно сътресение.

— Точно така — подхлъзнал се е и е паднал — каза Липенхолц с отвращение. — Та значи отидохте в Ню Йорк — и какво стана след това?

— Отидох в хотел.

— Кой хотел?

— „Съсекс Армс“.

— Я да видим — каза Липенхолц и разгърна един бележник. — От седемнадесети до двадесети май. Разбрах, че сте получавали пари и, така да се каже, морална подкрепа от бившата мисис Форестър.

— Да.

— Дайте ми телефонния й номер.

— Не разбирам защо трябва да я безпокоите. Тя не е направила нищо.

Липенхолц само го погледна и се усмихна отегчено. Един от полицаите се изсмя. Около тях стояха пет-шест полицаи и ги слушаха.

— Дайте номера — повтори Липенхолц.

Грег го даде.

Този път им се обадиха. Липенхолц взе слушалката.

— Мистър Юрген? Мога ли да говоря с жена ви? Обаждаме се от първи полицейски участък в Ритърсвил... Много е важно... Да. Благодаря ви. — Отново погледна Грег и се усмихна, този път самоуверено.

Грег дръпна ръката на полицаия, за да си вземе още една цигара. Неговите бяха свършили, но един от полицаите бе сложил почти празен пакет „Лъки Страйк“ на масата до него.

— Мисис Юрген? Обажда ви се следователят Липенхолц. Току-що хванахме Грегори Уинкуп... Да... Ами само преди няколко минути беше на автогарата в Лангли, така че съвсем не е умрял, мисис Юрген — усмихна се Липенхолц и намигна на един от полицаите, които стояха до него и слушаха. — Защо? Защото той казва, че е ваш приятел или че вие сте негова приятелка. — Докато слушаше, Липенхолц поотдалечи слушалката от ухото си.

От мястото си Грег чуваше гласа ѝ, но не и какво казва. Липенхолц поклати глава и се усмихна на колегите си.

— Аха. Но вярно ли е, че сте му давали пари, докато е бил в Ню Йорк?... Хм. Дадохте или заехте?... Аха... Вижте... — Прекъснаха го. — Не мога да ви кажа, мисис Юрген. Надявам се, че няма да го направите. — Тонът му беше приятен. — Мисис Юрген, ще имате възможност... — Липенхолц погледна един от полицаите, поклати глава и въздъхна. Закри с ръка мембраната и каза: — На тази не можеш да ѝ затвориш устата. — Сетне махна ръката си и добави: — Мисис Юрген! Всичко това е безкрайно интересно, но нас ни занимават конкретни въпроси от юридически характер. Може би ще е по-добре да дойдете в Ритърсвил и... Добре, в такъв случай ще трябва ние да дойдем при вас... Не, не мога, но в скоро време... Няма да забравим, уверявам ви. Дочуване, мисис Юрген. — Липенхолц затвори телефона и погледна Грег. — Ама и вие имате една приятелка, Уинкуп...

— Какво искате да кажете?

— Тя казва, че ви е дала пари, защото сте били без пукнат грош, но при условие, че ще се върнете в Пенсилвания и ще съобщите на полицията, че сте жив.

Грег подскочи на стола.

— Как не! Тя искаше да остана в Ню Йорк. Тя... тя сигурно се е уплашила, за да каже такава нещo.

— Вие сте абсолютно прав — уплашила се е. Тя ви е помагала и ви е подстрекавала... А, по дяволите. Е, Уинкуп, мисля, че този път наистина ще ви повярвам. Но тя каза, че не ви е никаква приятелка и че е искала да си вървите вкъщи.

— Ха! — Грег направи рязък жест, при което цигарата изхвъркна от пръстите му. — Тя въобще не искаше да си тръгвам от Ню Йорк. Но Форестър дошъл при нея и й казал, че според него тя знае къде съм, и затова ми каза да се махна от Ню Йорк и ми даде още малко пари.

— Хм. Тя каза нещo съвсем различно. Нарече ви скитник и пройдоха.

— Виж ти! Тя спа с мен — каза Грег. — Два пъти.

— Така ли? Това е интересно. Може би. Но без значение. — Липенхолц тръгна срещу него, с ръце в задните джобове под сакото. — А какви са отношенията ви с мистър Юрген? И той ли ви е приятел?

— Да — отговори Грег, без да се колебае.

— Приятно му е, че спите с жена му, така ли?

Грег мълча около две секунди, през които се опитваше да измисли отговор, но Липенхолц му обърна гръб и започна да говори с един от цивилните. Дръпнаха Грег да стане. Говореха, че трябвало да го затворят за тази нощ. Позволиха му един телефонен разговор и най-напред Грег помисли за Ники, след това обаче реши да се обади на родителите си. Ще ги помоли да намерят пари, за да го освободят под гаранция.

Двадесет минути по-късно Грег лежеше по корем върху тясното и твърдо легло в килията си. Беше сам. В килията беше тъмно, с изключение на триъгълника светлина, която проникваше чак от коридора, от другата страна на дебелия решетка. От една от килиите — може би съседната — се чуваше силно хъркане като на човек, който е препил. Грег притисна лице до грубото одеяло и в ушите му отново прозвуча разговорът, който току-що бе водил с родителите си. „Как можа?... Защо, Грег?“ Отново прозвуча пискливият глас на майка му, която почти извика от радост, когато чу гласа му. Попита: „Добре ли си, скъпи? Нали ти няма нищo“, а после: „Как можа?... Защо, Грег?“ Като че ли Грег можеше да обясни по телефона защо, и то когато около него стояха половин дузина ченгета и го слушаха. Дори не му

позволиха да се обади от автомата на участъка, ами трябваше да говори от телефона, от който Липенхолц беше разговарял с Ники. „Аз имам приятели, мамо, стига си се притеснявала! — изкрещя тогава Грег и ченгетата избухнаха в смях. — Имах амнезия!“ — След това изуменият студен тон на баща му, така добре познат на Грег — тонът, с който баща му говореше винаги когато беше побеснял от яд, тонът, след който идваше коженият ремък, когато Грег беше дете, и лицето на баща му се изкривяваше от ярост. „Ще дойда веднага щом успея, Грег.“ Сега баща му беше точно в такова настроение, но независимо от това ще намери пари. Ще разбере каква сума е необходима, за да го освободят под гаранция, и ще я осигури колкото може по-скоро, дори още тази вечер, помисли си Грег, защото според него няма по-голям позор от този да лежиш в затвора. Грег се изви и захапа одеялото със зъби. И шефът му Алекс сигурно ще се направи на много добродетелен и праведен. Нека го ругаят, нека го корят, какво го интересува? Не беше сторил нищо, за да го тикнат в затвора. Това беше просто смешно. Ако проклетите ченгета смятат, че е чак толкова виновен, тогава не по-малко виновна беше и Ники. Не беше действувал съвсем сам. Ники ще му помогне. Беше й симпатичен, много симпатичен. Грег беше сигурен в това.

По коридора се чува стъпки. Някой от проклетите надзиратели, помисли си Грег. Или може би баща му вече е успял да направи нещо, за да го измъкне. Колко време беше минало? Грег се протегна напред, за да види на светлината колко е часът. Часовникът му показваше един без десет.

— Току-що говорих пак с мисис Юрген — каза Липенхолц. — Вашата приятелка. Казах й, че сте ни разказали за отношенията си с нея. Трябва да ви съобщя, че не й стана никак приятно.

— Така ли? Сигурно го е отрекла?

— Ъхъ, и е бясна, задето сте го казали. Просто се отбих да ви предупредя, че ще дойде да ви види.

Грег го погледна.

— Кога? Тази нощ?

— Ъхъ, толкова е бясна. Казах й, че тази мощ не можем да пуснем никого при вас, но това не я спря. Обадох и се, за да й съобщя, че рано сутринта ще изпратим човек да поговори с нея, но тя ми отвърна: „Съмнявам се, че ще си бъда вкъщи, така че не си правете

труда“, или нещо такова и аз ѝ отговорих: „Благодаря ви, това ще ни спести разкарването.“ Приятни сънища, Уинкуп. — Липенхолц си тръгна.

Грег си представи как Ники стои в приемната на участъка и настоява да влезе при него — а те, разбира се, няма да я пуснат, — представи си гласа ѝ и стисна зъби. Тя ще трябва да почака до шест, седем или осем часа — докато баща му успее да намери пари, за да го освободят под гаранция. Тогава поне ще могат да поговорят насаме. Никак не му се искаше да говори с нея тук, в участъка, където непрекъснато се въртяха по десетина ченгета с наострени уши. Свали си връзката, пусна я на пода и се опита да заспи. Изведнъж се сети за Форестър и мисълта го порази като мълния. Беше си помислил за Форестър още щом го хванаха на автогарата, но сега, в тъмната килия, мисълта беше много по-мъчителна и го караше да се мята неспокойно върху коравото легло. В този момент Форестър сигурно вече знае, че той е затворен в Ритърсвил. Форестър сигурно злорадствува.

Но той беше спал с Ники на два пъти — да, на два пъти — и никой не можеше да го отрече. Даже и Ралф знаеше или поне го подозираше. Два пъти, и Ники щеше да дойде при него още много пъти, ако беше останал в Ню Йорк. За момент възтържествува. Но само за момент. Трябваше да се подготви, да обмисли как да се защити. Ще каже, че един-два дена не е бил на себе си. След това, когато осъзнал какво е направил и си дал сметка, че Форестър може да бъде обвинен в убийство, се поуплашил и не посмял да се върне. Решил да види докъде ще стигне играта. И тук Ники ще трябва да го подкрепи, да каже, че се е опитала да му помогне и му е помогнала. Форестър не само заслужава да бъде наречен убиец — веднъж, когато били на лов, му каза Ники, той действително убил човек. Дошъл един мъж в бунгалото им и ги заплашил, защото били убили много сърни, а Форестър му разбил главата с приклада на пушката, след което го заровил в горичката. Докато му разказваше случката, Ники плачеше от възмущение и сподели, че никога досега не била имала смелостта да каже на когото и да било, защото Форестър я бил заплашил, че ще я убие, ако си отвори устата. Грег се чудеше дали да каже на полицията за това убийство. Работата обаче беше там, че Грег не бе напълно сигурен дали Ники бе казала истината, а една лъжа срещу Форестър би могла да му навреди, вместо да му помогне.

[1] Истината е във виното (лат.). — Б.р. ↑

Ники не се появи. Баща му дойде в шест и половина с удостоверение — или чек — за двадесет хиляди долара, необходими, за да пуснат Грег под гаранция. Беше донесъл и една вълнена риза на зелени и черни шарки — от старите ризи на Грег, която майка му намерила вкъщи, и чифт чисти светлокафяви работни панталони, които му бяха много големи, но Грег им се зарадва и отиде в килията да се преоблече. Липенхолц го нямаше. Всичко мина леко.

Баща му продължи да мълчи с каменно изражение дори когато с Грег останаха сами на тротоара пред участъка. Беше неделя и по улиците цареше мъртвило, сякаш всичко живо бе измряло — с изключение на полицаите в участъка, разбира се. Отначало баща му не можеше да си спомни къде е паркирал колата. След това, когато най-после се качиха в стария черен шевролет с две врати и изминаха една-две преки, го попита:

— Къде искаш да отидеш, Грег?

— У дома — каза Грег. — Господи! У дома, разбира се.

— У нас?

— У дома, казах. В Хъмбърт Корнърс, татко. Извинявай — добави той с нетърпелив тон. — Мислех, че знаеш. Естествено, че искам да се прибера у дома.

Няколко секунди мълчание, след което баща му каза:

— Тия две седмици не си имал особено желание да се прибереш, така че нямаше откъде да знам.

— Татко, моля те, недей започва. Много те моля.

— Знаеш ли какво ми е струвало да ти намеря пари за гаранцията? — каза баща му и му хвърли поглед през рамо. — Знаеш ли, че нямаше да мога да го направя, ако по една случайност мой приятел, адвокат, не се познаваше със съдията? Било несъвместимо със съдебната практика, казал съдията. Трябвало да стане в присъствието на петима души — областния прокурор, прокурора...

— Ох, татко, нали успя? Не ми се слуша всичко това.

— Може и да не ти се слуша, но мисля, че трябва да го чуеш. Какво преживях тази нощ, докато успея да набавя парите — и това е всичко, което имам — само и само да не лежиш в затвора!

Грег се сепна от треперещия глас на баща си и повече не възрази. Да лежиш в затвора, беше позор за цялото семейство. По-големият брат на Грег — Бърни, беше донесъл много огорчения на родителите си, тъй като не можа да се задържи на работа, не се ожени и накрая се пропи. В момента беше в Сан Диего, но какво правеше там, никой не знаеше и все едно, че беше умрял. Родителите му го бяха зачеркнали и бяха насочили всичките си надежди към него — Грег. Бяха стоварили прекалено голяма тежест върху него, помисли си Грег. Затова не можеха да се примирят с грешките му — каквито и да са те.

— И освобождаването ти щеше да струва пет пъти повече, ако докторът беше умрял — добави баща му. — Чух, че е много вероятно да умре.

— Добре, татко, но той...

— Не мога да те разбера, Грег. Нито аз, нито майка ти. Не можем да те разберем.

— Добре тогава, ще ти кажа! — викна Грег. — Той уби момичето ми. Разбра ли? Опита се да убие мен. Той е ненормален. Той е...

— Кой?

— Как кой? Форестър! Робърт Форестър! За бога, татко, да не мислиш, че съм мръднал?

— Добре, добре. И аз предположих, че става дума за Форестър — каза баща му неспокойно и Грег го погледна.

Беше около педя по-нисък от Грег и макар да бе само на петдесет и шест години, изглеждаше доста по-възрастен. Изопнатото лице, приведените над волана рамене издаваха напрежението, което бе преживял. А и напоследък страдаше от бъбреци и болки в гърба. Косата му бързо побеляваше. Още сега работеше на половин ден и Грег знаеше, че се е примирил с бързо приближаващата старост. Работеше като районен контролор в една фирма, притежателна на складове.

— Оттук наляво — каза Грег. Щяха да минат по най-краткия път до Хъмбърт Корнърс.

— Форестър се е опитал да те убие? Искаш да кажеш, при реката? — попита баща му.

— Да. Така беше — каза Грег и запали последната цигара от пакета. — Бутна ме в реката и ме остави във водата. Едва излязох. Всичко това го казах на полицията. — Историята вече го отегчаваше, макар да бе почнал да си вярва, че е станало именно така. Имаше чувството, че каквито и въпроси да му задават, както и да го разпитват, дори и да го изтезават, няма да се отметне от версията си.

— Значи не е вярно, че те е измъкнал. Така пишеше във вестниците.

Грег се изсмя.

— Вестниците! Те се написали това, което е казал Форестър. Разбира се, че не ме измъкна. Чакай да ти кажа. В Ню Йорк се запознах с бившата му жена.

Грег започна да говори за бившата жена на Форестър, разказа на баща си колко била добра, интелигентна и хубава, как го предупредила да се пази от Форестър, как му дала пари, за да може да се укрие, защото това бил единственият начин да пипнат Форестър — изразът на Грег беше „като се привлече вниманието на хората върху него“, — тъй като той бил от онези психопати, дето не правели нищо, за което да се захванеш, а просто обърквали живота на другите, по думите на Ники.

— Виж как докара Джени до самоубийство. За бога, татко!

— Мисля си — каза баща му, — че ако нарочно те е бутнал в реката...

— Нарочно беше.

— ... ако те е бутнал в реката, за да се удавиш, можеше да отидеш в полицията и да им го кажеш.

— В полицията можеше и да не ми повярват, татко. А и аз... да, нападнах го. Вече си го признах. Искях да го набия. Да си премерим силите — честно и почтено, по мъжки. Форестър грабна една цепеница и ме цапардоса по главата. През цялото време се опитваше да ме набути в реката. А щом успя да ме натика вътре и реши, че ще се удавя, си плю на петите.

— Колко време стоя вътре?

— Не знам. Не повече от пет минути може би. Когато излязох и тръгнах по пътя, бях все още като замаян. Затова и оставих колата си. Дори не си спомням да съм я видял. — Грег разказа на баща си как изпаднал в амнезия, как се отправил към Ню Йорк, защото там живеела бившата жена на Форестър, а тя била проявила голямо

разбиране, когато той ѝ казал по телефона, че Форестър най-нахално му отмъкнал Джени. След това му разказа как Форестър надничал през прозорците на Джени — той самият си го бил признал, а и Джени била казала на Сузи Ескъм.

Баща му изцъка с език и поклати глава.

— Не казвам, че Форестър е постъпил добре — каза той и тук Грег го прекъсна, защото бяха стигнали Хъмбърт Корнърс и трябваше да завият. Баща му бе идвал един или два пъти в апартамента му, но не помнеше пътя или попе тази сутрин не го помнеше.

— Исках да си купя цигари, а проклетите магазини са затворени до един — промърмори Грег.

През клоните на дърветата по улицата вече се спущаха лъчите на топлото жълто слънце. Колко хубаво беше да види отново старата позната улица! У дома! Грег седна на ръба на седалката.

— Следващата къща отляво с издадения бял прозорец. Завий в алеята. — Колата подскочи върху бордюра, навлезе в чакълестата алея, отделяща къщата на мисис Ван Влийт от гаража, над който се намираше апартаментът му, и изведнъж някакво лошо предчувствие, страх и усещане за празнота обзеха Грег. Ужасяваше се от предстоящия разговор с мисис Ван.

— Какво казва мама?

— Нищо, радва се, че си жив и здрав — отговори баща му с уморен глас и дръпна ръчната спирачка.

Грег едва бе слязъл от колата, когато задната врата на мисис Ван Влийт изскърца. Беше излязла на задната веранда по халат, с коса, прибрана под мрежичка.

— Кой е? Грег? — извика тя с треперещ глас.

— Здравейте, мисис Ван! — поздрави я Грег както обикновено.

— Боже мой — каза тя и отвори мрежестата врата на верандата, за да го види по-добре. Стоеше с единия крак на долното стъпало, сякаш не можеше да повярва на очите си.

— Добре ли си, Грег?

— И още как! Това е баща ми. Мисля, че се познавате.

— Добро утро — поздрави го разсеяно тя.

— Добро утро, госпожо.

— Къде беше, Грег? — попита мисис Ван Влийт.

— Ами... — Грег направи няколко крачки към нея и спря. — Имах амнезия, мисис Ван. Няколко седмици. Ще си поговорим по-късно. Страшно бързам да се прибера. — Махна и с ръка и се отдалечи.

— Беше ли в реката, Грег? — извика тя след него, като продължаваше да стои с единия крак на стъпалото.

— Бях. Но не за дълго. Бутнаха ме вътре. По-късно ще се видим, мисис Ван. — Мъчеше се да отвори портмонето с ключовете. Портмонето и двете снимки на Джени в портфейла бяха единствените вещи, които не бе изхвърлил. — Не съм забравил за наема, мисис Ван — каза той през рамо. — Качвай се, татко. — Грег отвори вратата и двамата се заизкачваха по стълбите. Вратата на Грег беше от лявата страна на площадката. Влезе в стаята и вдигна единия прозорец. — Сядай, татко.

Кафеварката беше на печката и когато Грег я разклати, забеляза, че вътре е останало кафе. Докато я миеше, видя на етажерката пред себе си, до кутията с кафе, неотворен пакет „Кент“. Грег се усмихна. Беше го оставил там предвидливо, но толкова отдавна, че беше забравил за него. Де да имаше, и някоя скрита бутилка, но знаеше много добре, че няма. А и баща му сигурно щеше да измърмори нещо, ако надигне шишето.

— Кафето ще стане след малко. Но няма нищо за ядене. И да е останало нещо в хладилника, няма да е много прясно.

— Не се притеснявай, Грег. — Баща му седеше на леглото, приведен напред и със склучени в скута пръсти.

— Искаш ли да си полегнеш, татко?

— Може.

Грег влезе в малката баня без прозорци, запали лампата и си изми лицето и зъбите. След това си съблече ризата, натърка с пяна небръснатото си от три дни лице и се избръсна.

Баща му продължаваше да мълчи с мрачен израз дори когато седнаха да пият кафе.

— Съжалявам, че те разкарах чак дотук, татко — каза Грег.

— Няма нищо. Да не забравиш, че трябва да се обадиш в полицията най-късно в шест часа. Искат да знаят къде си.

Грег кимна.

— Добре, татко.

Телефонът иззвъня и сякаш нещо експлодира в ушите на Грег. Нямаше представа кой може да бъде, кой щеше да бъде и когато вдигна слушалката, усети как го избива нервна пот.

— Ало?

— Здравей, Грег — каза твърдият глас на Алекс. — Току-що ми се обиди хазяйката ти. Каза ми, че си се върнал.

— Да... аз...

— А аз се обадох на полицията в Ритърсвил. Не бях сигурен, че знаят. Защото хазяйката ти не знаеше нищо. — Гласът му беше безизразен и студен, както винаги когато беше ядосан. — Казаха ми, че са те пипнали в Лангли.

— Да. Имах... как да ти кажа... доста време бях в амнезия.

— А, така ли? Доколкото разбрах от полицията, доста си загазил.

— Слушай, Алекс...

— И аз подочух нещичко, може би не всичко. Радвам се, че си жив, но ако знаех, че през всичкото това време си се забавлявал в Ню Йорк...

— Как така „забавлявал“?

— Ами от полицията ми казаха за онази жена. А през това време аз си мисля, че или не си жив, или може би сърцето ти се къса от мъка по Джени. И след това разбирам...

— Алекс, ако ми дадеш възможност да си поговорим очи в очи...

— Мислех, че може би си умрял, но бях сигурен в едно — че държиш на Джени. А и за бога, всичките тия куршуми...

— Ти какво, морал ли ми четеш? Ти самият да не би да си бил светец на двадесет и осем години?

— Грег, ако това е шефът ти... — Баща му беше станал и се мръщеше неодобрително.

— Желая ти успех, Грег, но се обаждам да ти кажа, че вече не работиш при мен — да не би да си си въобразявал нещо друго.

— За бога, Алекс!

— Не мога да позволя името ми да се забърка в такъв скандал. Мислиш ли, че хората в района, които ме познават и познават и теб... Нямам желание дори и да разговарям.

Грег си го представи как говори от телефона на стената в кухнята, а през това време жена му седи на масата с цигара и чаша кафе и кима одобрително.

— Добре, Алекс, няма да споря. Но имаш ли нещо против да си поговорим?

— Мисля, че имам. Няма смисъл. Ти ме разочарова, Грег, с много неща. Мислех те за човек, на когото мога да разчитам. А ти заряза двете най-големи поръчки на сезона, ако си ги спомняш — плажното масло и... Може би трябваше да те чакам да ми се обадиш, за да наема човек за тях, така ли?

— Добре, Алекс. Виждам, че моментът не е подходящ за разговори.

— Прав си. Дочуване, Грег. — Затвори.

Грег остави телефона и се обърна към баща си. Баща му продължаваше да гледа намръщено и в лицето му имаше повече укор, отколкото съчувствие — беше съвсем явно.

— Е, добре, уволни ме — каза Грег. — Мога да си намеря и друга работа.

Сетне и двамата мълкнаха. Мълчанието на баща му го ядоса. Сякаш онова, което се въртеше в главата му, беше прекалено срамно, за да бъде изречено на глас. Грег погледна часовника си и видя, че е само осем без десет. Денят щеше да бъде безкраен, освен ако не проспие част от него. Яд го беше, че баща му не си тръгва.

В осем телефонът отново иззвъня. Този път беше Ники и Грег беше толкова изненадан, че за момент дъхът му секна.

— Идвам, за да се видим — каза Ники. Тонът ѝ не беше сърдит, не беше и дружелюбен, а просто рязък.

— Разбира се, Ники. Откъде се обаждаш?

— Хъмбърт Корнърс. От уличен автомат. Как да стигна до вас?

Грег ѝ обясни със заекване и видя как баща му се надигна и го погледна разтревожено.

— Откъде разбра, че съм тук? — попита Грег.

— Обадох се в полицията. Съвсем просто — отговори Ники и нещо в гласа ѝ подсказваше, че е изпила няколко чашки. — Ще се видим след малко. — Затвори.

— Кой ще идва? — попита баща му.

— Ники Юрген — отговори Грег. — Тази, за която ти говорих — бившата жена на Форестър. В Хъмбърт Корнърс е.

— Ще си вървя — каза баща му и се пресегна за сакото си, което лежеше на облегалото на стола.

— Е, хайде сега! Тя е много симпатична. Искам да те запозная с нея. Много неща ще ти станат ясни, ако...

— Не, Грег.

— Имам нужда от теб, татко. Наистина. Ще е по-добре, ако останеш.

— Майка ти също има нужда от мен.

Грег се отказа да го увещава — нямаше смисъл. А и може би така беше по-добре, помисли си той. Не се знаеше на Ники какво може да й дойде наум. Баща му отново му напомни, че трябва да се обади в полицията. Грег го помоли да целуне майка му от него, след това баща му изчезна надолу по стълбите и моторът на колата му забръмча. Не беше изминала и една минута, когато по алеята профуча кола и спря със скърцане върху чакъла. Сигурно са се разминали с баща му на улицата. Грег надзърна през прозореца и видя как Ники слезе от черната си спортна кола и затръшна вратата ѝ. Погледна нагоре, видя го и тръгна към вратата без поздрав или усмивка. Грег изтича по стълбите, за да ѝ отвори.

— Здравей — каза тя. — Надявам се, че си сам.

— Разбира се, Ники. Качвай се.

Тя тръгна напред и когато Грег влезе в стаята, се обърна с лице към него.

— Хубава каша си забъркал, няма що!

— Слушай, Ники, ако си поговорим и се разберем какво да кажем на полицията...

Ники се изсмя.

— Защото онова, което вече си им казал, е много малко, така ли? Още ли имаш за разправяне? Замислял ли си се как гледа мъжът ми на всичко това? Откъде-накъде ще разправяш на всеки глупак, когото срещнеш, че съм те издържала в Ню Йорк? Така ли ми се отблагодаряваш?

Грег погледна към прозорците, после отиде и бутна надолу стъклото на отворения. Ники говореше високо и в неспирен поток. Той не можеше да каже нищо. Беше очаквал, че тя ще се ядоса и разсърди, но не беше очаквал това, което виждаше пред себе си — Ники бе като вулкан и Грег разбра, че никога няма да може да я омилостиви, никога няма да я спечели отново на своя страна.

— Ти си най-долното копеле...

Прекъсна я. Тя само повиши тон и когато Грег отново се опита да я прекъсне, избълва с писклив глас нечленоразделен поток от безсмислени срички — сякаш наистина се беше побъркала — само и само да го заглуши. Говори за неговата неблагодарност, глупост, низост и пълно неуважение към нея. Грег започна да трепери — от яд и страх. Ники щеше да направи положението му още по-тежко. Вече била казала доста неща на полицията и съвсем не била свършила.

— Не ти ли е минавало през ум, че мъжът ми може да поиска развод? — изкрещя във фортисимо тя, довеждайки яростта си до връхната ѝ точка. — Не ти ли е минавало през ум, че той смята да направи именно това? — Докато говореше, свиваше и разпускате юмруци, разперваше встрани ръце като обезумяла и отново ги слагаше свити на хълбоците си. Беше с черните панталони, с които дойде в хотел „Съсекс Армс“ — втория и последен път, когато спа с него. Спомни си как му се усмихваше, колко самоуверен бе гласът ѝ тогава. Сега очите ѝ бяха кръвясали, червилото ѝ се бе изтрило освен по крайчеца на устните.

Най-сетне Грег изкрещя през словесния ѝ поток:

— Какво толкова ужасно съм направил, да го вземат дяволите?

— Ти си такъв мръсник, че не можеш и да се досетиш! Опропасти ми живота, нищожество с нищожество! И аз ще се постарая да опропастя твоя, помни ми думите. — Тя запали и щракна запалката. — Знам как да си връщам, не мисли, че не знам. Нищожество — каза тя с нисък глас и докато събираше сили, започна да се поклаща неспокойно. След това вулканът изригна отново. — Само да беше чул как се карахме с Ралф цяла нощ! Той иска развод, иска да заведе дело срещу мен, ясно ли ти е? И тогава какво ще стане с мен? Ще ме пишат и във вестниците, защото Ралф го иска. Няма да им плати, за да не пишат. Знаеш ли колко пари има той?

— Добре, добре — изкрещя Грег. — Какво, по дяволиите, искаш от мен?

— Първо ще отидеш в полицията и ще си вземеш думите назад — всичко онова, което си казал за мен. Взимай си проклетото палто или сако и да тръгваме — каза тя, врътна се леко встрани и направи няколко крачки.

Грег я гледаше как хвърля сърдити погледи към вещите в стаята.

— Виж, Ники, не мога...

— Не ми казвай какво можеш и какво не можеш! Хайде да тръгваме. Отиваме в Ритърсвил — ти го знаеш къде се намира.

— Ники, вече изгубих работата си. Какво искаш още?

— Работата ти? Скапаната ти работа? Ако мислиш, че само това ще изгубиш! Хайде! — Тя тръгна към вратата.

Грег стоеше като закован и дишаше тежко. Тя отвори вратата и се обърна към него, с ръка на бравата.

— Няма да дойда — каза бързо той.

— О, така значи! — кимна подигравателно тя. — Нямало да дойде. Добре, стой си тук. Аз ще говоря вместо теб. — Обърна се към вратата.

— И ти няма да отидеш! — каза Грег, сграбчи едната ѝ ръка и я изви.

Тя политна назад към мивката в кухненския бокс и за момент го погледна с широко отворени и уплашени очи, но веднага след това се втурна напред към вратата.

Грег се пресегна, хвана я с едната ръка през гърдите и я заклеци с гръб към него. Тя започна да маха с юмруци, но това не продължи дълго. Грег хвана едната ѝ китка и я стисна толкова силно, че тя се укроти.

— Добре — каза задъхана тя. — Добре, тогава ще го напишеш. Ще седнеш и ще го напишеш. — Освободи китката си. — Дай един лист.

Той извади покорно тетрадка, намери химикалка сред дузината моливи, които държеше в чаша на кухненската етажерка.

— Какво да напиша? — Грег седна на леглото и придърпа масичката за бридж пред себе си.

— Напиши, че не е вярно, че си спал с мен в Ню Йорк. Напиши и че съм ти дала пари, за да можеш да се върнеш в Пенсилвания.

— Коя дата сме днес?

— Тридесет и първи май.

Грег написа датата и продължи:

„Не е вярно, че...“

Спря.

— Ръката ми трепери. Трябва да почакам — промърмори той. — Божичко, защо няма нищо за пиене тук?

— Имам нещичко в колата. Ако смяташ, че ще ти помогне... — Ники излезе.

Клаксонът изсвири пронизително и Грег чу как Ники изруга: „По дяволите!“ После бутилката се удари в метал и издрънча. След това мисис Ван Влийт каза нещо с тънкия си жаловит глас.

— Добре, ще му кажа — отговори Ники. Грег отиде до прозореца.

Мисис Ван стоеше на задната веранда, от вътрешната страна на мрежестата врата.

Ники се качи с бутилка „Уайт Хорс“.

— Хазяйката ти иска да говори с теб.

Грег приглади косата си с длани и слезе долу. Мисис Ван тъкмо се прибираше вътре, но когато го чу да идва, се обърна.

— Искали сте да говорите с мен, мисис Ван.

— Да, Грег. — Тя се изкашля. Говореше с него през мрежестата врата. — Искан да ти кажа, Грег, че бих предпочела... че ще бъде по-добре да си намериш друга квартира, като изтече месецът.

— Добре, мисис Ван, разбирам.

Грег си плащаше наема на петнадесето число всеки месец, но този път бе прескочил с две седмици. Значи имаше още две седмици, през които да си намери друга квартира.

— Съжалявам, Грег, но смятам, че така е редно — каза тя меко, но устата ѝ застина в твърд израз. Погледна колата на Ники, след това прозорците на апартамента му, с вдигната възмутено нагоре брадичка.

— Веднага ще ви платя наема, мисис Ван, и ще се постарая да се изнеса преди петнадесети — каза Грег, като смяташе, че се държи много възпитано и повече от справедливо. Но мисис Ван отвърна със студен тон:

— Много добре. — И се прибра.

Грег изтича нагоре по стълбите.

— Божичко! — каза той. — Хазяйката ми иска да се махам.

— Изненадан ли си? — Ники седеше в креслото с чаша уиски в ръка.

Грег взе бутилката от плота и си сипа солидно количество. Отпи няколко глътки, преди да се обърне с лице към нея. След това се върна при листа върху масичката. Знаеше какво трябва да напише, но самото писане му отне доста време. Изписа и двете страни на листа и се

подписа с трите си имена — Грегори Парчър Уинкуп. Ники стана на два пъти, за да долее уиски в чашите, и сега си тананикаше — изглежда настроението ѝ се беше оправило.

— Готово ли е? Прочети ми го — каза тя.

Грег го прочете и когато свърши, Ники каза:

— Не звучи много гладко, но е в твой стил. Чудесно е.

Грег си сипа още една чаша, взе една бучка лед от формичката, която Ники бе оставила на плотта, и я пусна вътре. Чувствуваше се по-добре. Още една-две чаши, и всичко това нямаше да го тормози толкова.

— И какво прави мистър Форестър днес? — попита Ники.

— Откъде да знам? — Грег седна на леглото и се облегна на възглавницата-. — Сигурно празнува залавянето ми.

От устата на Ники се чу нещо средно между смях и сумтене.

— Докторът — онзи от Ритърсвил, може да умре — каза Грег. — Лоша работа.

— Ммм... Приятел на Боби ли е?

— Изглежда.

— На Боби все това му се случва.

— Какво?

Все някой умира. Едно време само за това говореше, докато не му казах да отиде на психиатър и да млъкне. Как някой умира. За смъртта.

Грег се надигна.

— А защо трябва ние да говорим за това? Форестър не е умрял. Нищо му няма.

— Хич не бери грижа за него. — Ники се беше отпуснала в голямото кресло, изглеждаше сънена. Устните ѝ леко се усмихваха.

— Ако този доктор умре, казаха, че ще ме обвинят в убийство.

— Убийство? — Очите на Ники се поотвориха. — Няма ли да бъде непредумишлено убийство?

— Не. Убийство. — Грег допи уискито си и се загледа в празната чаша. Усмихвайки се вяло и уплашено, той стана и взе бутилката. Когато се обърна, погледът на Ники беше насочен към него.

— Убийство — повтори той.

— Добре де, чух.

Грег погледна изписания лист и се замисли дали би могъл да не го покаже на полицията. Дали Ники ще му има доверие да го занесе сам? Съмняваше се. А и щеше ли да има някаква полза от това при положение, че и бездруго ще го обвинят в убийство?

— След малко ще те закарам до полицията, за да им го занесеш — каза Ники и кимна с глава към масичката за бридж. — Не трябва ли и бездруго да се явиш там?

— Не, само да им се обадя по телефона.

— Нищо, ще отидем. Заедно. Но преди това да се обадим на мистър Форестър и да го видим как е. — Ники се изправи с малко несигурни движения, но лицето ѝ беше весело и усмихнато.

— Защо трябва да му се обаждаме?

— Защото искам. Далече ли е оттук?

— На около петнадесет мили.

— Само толкова? Дай ми номера му.

Грег се замисли за момент и откри, че още го помни.

— Милтън, шест, деветдесет и четири, деветдесет и едно.

— С централата ли трябва да се свържа?

— Ами да, свържи се. — Грег я гледаше неспокойно. Сигурно е пила цяла нощ, помисли си той.

— Милтън... Милтън — казваше Ники на телефонистката. — За пръв път ли го чувате? Милтън, шест... Как беше по-нататък, Грег?

Грег повтори номера и Ники повтори след него, после го погледна и каза:

— Милтън или Милтаун — има ли някаква разлика? Ало? Боби? Обажда се любещата ти съпруга... От Хъмбърт Корнърс, страшно весело местенце, и съм с Грег... Да, и се чудехме, дали не искаш да дойдеш на закуска. — Изкикоти се.

Грег направи няколко крачки из стаята и се запъти към мивката, където си доля още малко уиски.

— Ааа... зает си. Но не твърде зает, надявам се. Искаме да те видим, нали, Грег?

Бавно и тъжно Грег поклати глава.

— Грег казва „не“, но аз казвам „да“... Еее... Сега пък от какво бягаш, Боби? — Попита тя през смях. Дръпна слушалката от ухото си, чукна вилката няколко пъти, след това остави телефона.

— Затвори. След малко ще опитам пак — каза тя и намигна на Грег. — А междувременно ще звънна на мъжа си и ще му кажа... ще му кажа за ей това — каза тя и посочи листа върху масичката за бридж.

Ралф не беше вкъщи. Ники опита и друг номер, където смяташе, че ще го намери, но Ралф не беше и там. Това я ядоса.

Ники се обади в десет и след като затвори телефона, Робърт отиде да доизмете балкона — едно от последните задължения, които му оставаха, преди да напусне къщата. Метеше бавно, защото ръката го болеше. Откакто снощи му смениха превръзката в болницата и пукнаха коричката от пеницилин, който докторът му беше сложил, усещаше непрекъсната болка. Виеше му се свят или може би бе изпаднал в лек унес. Имаше чувството, че обаждането на Ники е някакъв сън. Изглеждаше толкова странно, толкова невероятно тя да е в апартамента на Грег в Хъмбърт Корнърс, пияна в десет часа сутринта — заедно с Грег при това, който по всяка вероятност също беше пиян и весел.

След като свърши на горния етаж, седна на канапето с чаша кафе. Телефонът отново иззвъня, но Робърт не се пресегна да го вдигне. След като иззвъня десет пъти, си помисли, че може би не е Ники, и го вдигна.

— Боби, миличък, много искаме да дойдеш — каза Ники. — На закуска, ако донесеш яйца.

Този път Робърт чу смеха на Грег.

— Хайде сега. Сигурен съм, че можете и без мен. Тъкмо бях тръгнал към вратата, защото напускам къщата.

— О, как така ще я напускаш? — каза Ники шеговито. — Не искаш ли да видиш Грег? Мъжът, когото ти... победи?

— Благодаря, но напоследък ми омръзна да го гледам. — Робърт затвори телефона ядосан. Беше десет и седемнадесет. Робърт беше казал на Джак и Бети, че ще мине към единадесет с двата куфара и с кашоните, които му бяха предложили да остави у тях, но реши да ги занесе още сега. Колкото по-бързо си тръгнеше оттук, толкова по-добре. Ако не вдига телефона половин час, Ники може и да се откаже.

Натовари куфарите и кашоните в колата и потегли. Значи Грег се е върнал вкъщи и сега си пие с Ники. Робърт не можеше да го проумее. Грег сигурно е пуснат под гаранция и Робърт се чудеше дали Ники е

дала парите. Всичко е толкова лесно за тези двамата, мислеше си Робърт. Снощи например полицията не си беше направила труда да му съобщи, че са заловили Грег. Между единадесет и малко след дванадесет Робърт беше при доктора в болницата и когато се прибра, научи за Грег не от полицията, а от Нилсънови — били го чули по радиото в полунощ и му се обадиха, за да му кажат.

Когато отиде у Нилсънови, Бети печеше нещо. При вида на малкия слънчев хол, изпълнен с благоуханието от кухнята, Робърт се усмихна и усети как от това лицето му едва не се пропука.

— Къде е Кати? — попита Робърт. Кати беше дъщеричката им.

— На неделно училище. След това ще обядва у една приятелка — каза Джек с усмивка. — Твърдо ли си решил да заминеш днес?

— Да, за Ритърсвил. Ще остана в хотел, докато докторът...

— Има ли нещо ново за него?

— Все същото.

— Хм. Струваш ми се малко отслабнал, Боб. Сядай, сядай. — Той избута Робърт към канапето с такава загриженост, сякаш Робърт бе инвалид. — Каква новина, а? Тъкмо се канехме да изгасим лампата горе и Бети каза: „Дай да пуснем новините в полунощ, да чуем какво ще бъде времето.“ — Джек се засмя.

Бети се показа от кухнята. Едната ѝ ръка беше в кухненска ръкавица.

— Боб, не можеш да си представиш колко се зарадвахме. Все едно, че на нас ни се е случило нещо хубаво. Нали разбираш какво искам да кажа?

И наистина е било така, помисли си Робърт. Залавянето на Грег беше изличило всичките ѝ съмнения относно невинността на Робърт Форестър; ако не друго, беше се убедила, че не е убил Грег. Историята с надничането през прозорците обаче си оставаше. Робърт го усещаше между себе си и Бети и дори между себе си и Джек. Бети им донесе кафе.

— Как е доктор Нот? — попита тя. — Не чух какво каза на Джек.

— Няма промяна — каза Робърт. — Говорих с болницата в десет.

— Още ли е в кома? — попита Бети.

— Да, той... — На Робърт изведнъж му примая, струваше му се, че ще припадне. Видя широко отворените сини очи на доктора, разтворените устни, чийто цвят бе станал леко синкав въпреки

кислородната маска. Сега, или по-точно снощи, очите на доктора му се сториха добри и тъжни, вече не го гледаха с укор и уплаха. Робърт имаше странното и необяснимо чувство, че изпадналият в кома доктор вижда и чува всичко около себе си и знае, че смъртта е съвсем близо, че деветдесет процента от него са вече в нейни ръце; пренесен в територията на смъртта, той като че ли наблюдаваше живота през мъничко прозорче, което бавно се затваря.

— Изпий това, ще ти дойде добре — каза Джак и бутна в ръката му чаша уиски.

Робърт я взе и отпи.

— Сигурно си се претрепал да събираш багаж — каза Джак. — Страшно се радвам, че няма да тръгнеш на този убийствен път днес. Къде ще живееш в Ритърсвил?

— В един хотел на име „Бъклър Ин“.

— Да, знам го. — Джак седна на стола до канапето. — Аз мисля, че до двадесет и четири часа, дори по-рано, би трябвало да знаят нещо окончателно за доктора, нали така?

— Сигурен съм, че те и сега знаят — каза Робърт. — Няма да го бъде.

— Но в края на краищата той е възрастен човек, Боб — каза Бети. — Не може да се каже, че вината е твоя. Не трябва да приемаш смъртта му, сякаш ти си виновен, ако, разбира се, той умре.

Робърт не отговори. Не го приемаше точно така.

— Някой ми каза — или го прочетох във вестниците, — че жена му починала преди няколко седмици — обади се Джак. — Вярно ли е?

— Да — отговори Робърт.

— Има случаи — сигурно си чувал, — при които на човек му липсва воля за живот. Може би докторът няма особено голяма воля. Той не се бори за своя живот.

Как ли ще умре той самият — попита се Робърт. Като старец, изпаднал в кома? Като млад мъж, внезапно при автомобилна катастрофа? От куршум, насочен към него или към някой друг? Поразен от мълния? Или ще се разбие в земята, заклещен в горящ самолет? И дали в тези последни няколко секунди ще има време за равносметка на онова, което не е направил, а е трябвало да направи, и на онова, което е направил, а не е трябвало? Дали ще може да си спомни доброто, което е сторил на другите — за да си вдъхне кураж

или за да бъде спокоен, че тридесетте, четиридесетте или петдесетте години, прекарани на този свят, са били смислени? Струваше му се, че само добрите постъпки имат някаква стойност и че последният петък бе събрал в двадесет и четири часа целия смислен живот на доктора — той беше проявил към него добрина, последвана от изстрела, който го отведе към смъртта му.

— Боб? — каза Джак.

Бети му подаваше чиния. В средата на масичката беше сложен голям сладкиш във формата на плитка отгоре с половинки от сливи и поръсен с пудра захар. Когато Бети го разряза, от него започна да излиза пара. Джак говореше „онова копеле Колби“ и Бети с малко строг тон му направи забележка за неприличната дума, но това, което се бе случило — снощи Робърт разказа на Джак по телефона как Колби го накара да върне на Грег пистолета, — му се струваше толкова нереално, колкото, изглежда, и на Бети, по-нереално от сцена на насилие във филм по телевизията. Да не би той да е бил един от главните герои? Досмеша го.

Робърт стана, преди Джак и Бети да са си изяли сладкиша, и каза, че излиза, за да внесе вътре багажа. Нилсънови щяха да го сложат в мазето.

— Почакай една секунда и ще дойда да ти помогна — каза Джак с пълна уста.

— Нямам нужда от помощ, благодаря.

— Не бива да вдигаш тежко с болна ръка — възрази Бети.

Робърт обаче не изчака. Може би се държеше малко невъзпитано, но искаше да приключи с багажа, да вземе и другите неща от къщата си и да се махне, защото имаше чувството, че Грег и Ники ще го заварят там. Ужасно чувство, което не му даваше минутка покой.

Джак дойде да му помогне и двамата свалиха куфарите и кашоните — общо пет или шест на брой, в мазето.

— А багажът, който ще вземеш от вас? — попита Джак. — Ще дойда да ти помогна да го натовариш.

— Не, благодаря, Джак.

— Недей да упорствуваш, ще си взема колата. Няма да има нужда да ме връщаш.

— Предпочитам да бъда сам. Съвсем сериозно — каза Робърт толкова твърдо, че Джак го погледна. — Няма да нося много багаж със

себе си — добави той.

— Както искаш. — Джак сви рамене.

Робърт му благодари, обеща, че ще се видят, преди да замине за Ню Мексико, и тръгна към колата си. Караше бързо. Разстоянието беше кратко и само след пет минути стигна улицата си. Изпита облекчение, когато видя, че в алеята му няма кола. Изпи чаша вода до мивката и се загледа в празния перваз, на който бе стояла саксията на Джени. Беше занесъл кашона със саксиите у Нилсънови и сега си представяше как Бети стои във входното антре и ги изважда една по една. Часовникът му показваше единадесет и петнадесет. Беше обещал на майка си да ѝ се обади тази сутрин, но не искаше да се бави повече с телефонни разговори. Ще ѝ позвъни от Ритърсвил. И утре да не забрави да се обади да му откачат телефона.

Робърт изнасяше първия си куфар, когато чу как в улицата влиза кола. Застана на верандата, за да може да я види. Беше черен тъндърбърд и Робърт помисли, че ще подмине, но тя направи рязък завой в алеята. Караше Ники, а до нея седеше Грег.

Ники излезе от колата и каза:

— Е, Боби, заминаваш значи. Тъкмо навреме дойдохме, нали? — Политна и за да не падне, се задържа за вратата и след това я затръшна.

Грег се измъкна бавно от другата врата, ухилен пиански и глуповато.

Или ги наругай и изчезвай с багажа, мислеше си Робърт, или се опитай да се държиш любезно и да ги накараш да си тръгнат. А може би и двете заедно.

— А, не, малко сте закъснели — каза Робърт. — Тръгвам веднага.

— Същото го каза и преди час. Няма ли да ни поканиш вътре и да ни почерпиш по едно питие? Нашето го изпихме, нали така, Грег?

— Точно така, мистър Форестър. — Грег се приближи към него с решителна, макар и не много сигурна крачка, като не преставаше да се хили.

— Да, но и аз нямам нищо за пиене. Защо не отидете в Джързи, там ще намерите нещичко? — каза Робърт и продължи с куфара към колата. Трябваше да заобиколи Грег, който нарочно му препречваше пътя. Сърцето му се блъскаше в гърдите. Имаше чувството, че в гърлото му е заседнала болезнена буца въздух. Наведе се към

багажника, за да намести куфара, като използваше само дясната си ръка. Изведнъж една ръка го сграбчи за рамото, той се завъртя и юмрукът на Грег се стовари върху лицето му.

Робърт падна тежко на няколко метра от колата си. Грег го дръпна грубо за лявата ръка и Робърт извика от болка.

— Не го пребивай! — каза Ники през смях. — Искам да си поговоря с него.

Робърт успя да се изправи. Бузата го болеше, сякаш се готвеше за нова, много по-страшна болка, а лявото му ухо пицеше от нанесения удар. Грег няма да го докосне втори път, зарече се Робърт, а и първия път беше успял само защото бе с гръб към него. Грег бе толкова пиян, че трябваше да се движи непрекъснато, за да не падне. Робърт тръгна към къщата, за да вземе и другия куфар.

— Чакай малко — извика Ники.

Робърт взе куфара и излезе. Грег се беше качил на верандата и се мъчеше да нацели рамката на врата. Нека влязат, помисли си Робърт, там вече нямаше негови вещи. Ники тръгна след Робърт. Той отвори вратата на колата и сложи куфара изправен на пода. Изведнъж отвътре се чу трясък. Робърт хукна към стъпалата. Сега се чуваше дрънчене на счупено стъкло.

— За бога, престани! — извика Робърт, когато прекрачи прага.

Грег беше в кухнята. Пред камината лежеше преобърнат стол. Робърт се наведе, за да не го удари чинията, която Грег хвърли по него.

— Летящи чинии! — изпищя Ники и се запревива от смях.

За момент Грег спря като зашеметен или може би се чудеше какво още да грабне от кухнята.

— Еее — изкиска се Ники и погледна Робърт, сложила ръце на кръста. Люлееше се от кръста надолу и с ханша си описваше кръгове, сякаш правеше гимнастика в пияно състояние. — Нали помниш какво казваше за мен, Боби? Как изпивам бутилката и падам. Такова ми било пиянството и сега може би така и ще стане.

Робърт направи няколко крачки към кухнята и каза:

— Губиш си времето, Грег. Всичко това не е мое.

Грег се обърна и застана с гръб към мивката. В момента не правеше нищо може би защото не виждаше нищо, което да счупи. Беше хвърлил няколкото чинии, оставени на плота.

Телефонът иззвъня.

— Не му обръщай внимание — каза Робърт на Ники. Отпуснала надолу глава, Ники вървеше към камината някак лениво, сякаш размишляваше.

Робърт събра по-големите парчета от счупените чинии, защото имаха вид на потенциално оръжие, и ги хвърли в камината. Телефонът продължаваше да звъни.

— Вдигни го, Боби.

— Няма значение, знам кой е — каза Робърт. Ако бяха Нилсънови, можеха да почакаат, а ако се обаждаха от болницата, знаеше какво ще му кажат.

— Аз съм! — каза Ники с широка усмивка, като сграбчи телефона. — Ало? Кой?... Разбира се. Боби? Една мадама.

Робърт взе слушалката.

Обаждаха се от болницата. Докторът издъхнал спокойно преди петнадесет минути, в единадесет и половина.

— Вие не сте негов роднина, нали, мистър Форестър?

— Не съм. Но мисля... снощи беше дошъл един негов братовчед, възрастен човек. Някой каза, че му е братовчед. Не му знам името. — Няколко души бяха идвали на посещение в болницата, сред тях Джордж и Ирма, съседите, но докторът, изглежда, нямаше близки роднини.

— Да, разбирам. Просто вие идвахте в болницата най-често и затова питах вас.

— Благодаря ви, че се обадохте — каза Робърт и затвори.

— Какво, лоши новини ли? — попита Ники.

Грег идваше бавно от кухнята и на лицето му отново се бе появила глуповатата усмивка. Робърт се изпъна и премигна с очи, сякаш Грег бе призрак, в чието присъствие трябваше да се убеди. Не можеше да прецени какво ще предприеме Грег — дали ще се нахвърли върху него, или ще го подмине; изведнъж видя нож в дясната му ръка, която висеше отпусната надолу — беше малък, но остър кухненски нож.

— Лоши новини ли, Боби? — повтори Ники въпроса си.

— Докторът е починал — каза Робърт.

Грег спря и ръката, с която държеше ножа, остана леко вдигната. Беше само на метър от Робърт.

— Без ножове, Грег. Да не почнете да се правите на гангстери?
— смееше се Ники. — Искам да видя бой.

— Починал? — каза Грег. — Лъжеш.

— Обади им се и ги попитай. — Робърт ядосано посочи телефона с болната си ръка.

— Ако е така... ти го уби! — Лицето на Грег стана свирепо. Вдигна ножа.

Робърт приклезна и улови Грег през кръста. Грег падна по гръб. След това Робърт усети за момент ръцете на Ники върху раменете си, чу я как извика: „Урааа! А сега престанете!“ — но Грег лежеше заклещен между коленете му и Робърт го удари два пъти в зъбите, след което Грег го събори и лицето му се ожули в пода. Миг след това Робърт усети как острието на ножа се допря до кръста му. Дясната ръка на Грег беше останала свободна и с нея той се опитваше да забие ножа. Робърт го удари с opakото на дясната си ръка и с усилие се изправи на крака.

— Стига, Греги, стига — извика Ники и падна върху него на колене. — Ох! Грег!

Робърт ги погледна — Грег продължаваше да размахва ножа с вяли движения и със затворени очи, а Ники седеше върху краката му и се държеше с едната ръка за гърлото.

— Боби! — извика някак изненадано тя и се обърна с лице към него.

Тогава Робърт видя кръвта, която бликаше между пръстите ѝ. Ръката на Грег се отпусна и ножът издрънча на пода.

— Удари ли те, Ники? — Робърт коленичи до нея и дръпна пръстите ѝ от гърлото. Кръвта бликаше на тласъци от шията, малко под ухото.

— Боже мой — промълви Ники. — О, боже мой.

Робърт я хвана за рамото и притисна шията ѝ точно над ключицата. Това никак не помогна, тъй като кръвта шуртеше поотвисоко. Сигурно е снната артерия, помисли си Робърт. Видя раната — приличаше на малки устни, от които блика яркочервена кръв. Робърт си свали връзката, но в следващия момент осъзна, че не знае как да направи от нея турникет. Смачка носната кърпа на топка, постави я върху раната, уви вратовръзката около врата и я завърза

здро̀во, толкова здо̀ро̀во, колкото му се струваше безопасно. Кръ̀вта не спря да тече.

— Боби... Боообиии... помогни ми! — изстена Ники.

Робър̀т се изправи и видя, че коленете му са плувнали в кръ̀в. Грабна телефона. Още щом чу гласа на телефонистката, каза:

— Тря̀бва ми лекар незабавно. Гърсетър Роуд. Форестър, името е написано на пощенската кутия... — Тря̀бваше да загуби още пет секунди с глупави обяснения — какъ̀в е цветът на къ̀щата, какво е разстоянието от магистралата до отклонението.

Ники се беше свлякла на пода и лежеше там с полуотворена уста. От турникета имаше полза, помисли си той, защото кръ̀вта не шуртеше толкова силно. А може би не ѝ беше останала много кръ̀в за губене. Притисна с пръ̀сти носната къ̀рпа и освободи другата страна на врата ѝ от турникета. Стори му се, че Ники е припаднала. На пода се беше образувало ужасяващо езеро от кръ̀в, която бе обагрила единия кран на килима в наситено тъмночервено. Потърси пулса на лявата ѝ ръ̀ка и най-напред му се стори, че е спрял, след това го усети. Беше много слаб.

— Ники!

Тя не реагира. Робър̀т натисна няколко точки по врата ѝ близо до раната и под нея. Кръ̀вта беше силно намаляла и сега изтичаше на слаби тласъци. Той притисна краищата на раната. Безполезно бе.

— Ники?

Устните ѝ бяха леко разтворени. Очите и изглеждаха безжизнени. Докосна с палец бузата ѝ, клепача ѝ, по ужасът и уплахата, които изпита, го накараха да отдръ̀пне ръ̀ка. Скочи на крака, свали си бър̀зо сакото и видя, че по ризата му, близо до левия ръ̀кав, също има кръ̀в. Издър̀па Ники до червеното канапе и подпря на него главата и раменете ѝ. Главата ѝ увисна надолу.

— Ники? — Пак грабна китката ѝ. Пулсът ѝ беше спрял напълно. Опита на другата ръ̀ка. Между гърдите ѝ се появи кър̀ваво петно, което приличаше на разцъ̀фнало алено цвете на фона на бялата копринена риза с перлено копче по средата. Беше мър̀тва. Робър̀т се изправи, без да отмества поглед от нея. Ръ̀цете ѝ лежаха на пода, с объ̀рнати нагоре длани, в поза, която изразяваше очакване или примирение.

За момент Робър̀т изпита паника, желание да побегне, да изкрещи. След това погледна Грег и без да се замисля какво прави и

защо, се наведе и се заслуша внимателно, докато чу дишането му. После се изправи, отиде до телефона и бързо набра номера.

— Джак! Джак, ела тук, моля те... Благодаря ти... Сега не мога да ти обясня. — Затвори телефона и закри лицето си с длани. Гласът му бе станал писклив. Беше се обадил на Джак само защото Джак бе най-близо. А когато Джак влезеше... Робърт си го представи как се спира сепнат на прага, представи си израза, с който ще погледне Ники, Грег и след това него, и за момент ще си помисли, че Робърт Форестър се е проявил, пак се е проявил. За момент Робърт щеше да види именно това върху лицето му.

Робърт свали ръце от лицето си. Тръгна към вратата, за да излезе навън, но ослепителното слънце го накара да спре. Повече не погледна към Ники, но накъдето и да погледнеше, цветът на ризата и на панталона ѝ се бяха запечатали като черно-бял мотив в крайчеца на окото му. Ножът лежеше близо до краката му и по него нямаше, или поне той не виждаше, нито едно петънце кръв. Наведе се, за да го вдигне, след това спря. Не го докосвай, каза си той, не го докосвай.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.